LINDA CAJIO

Un străin irezistibil

Traducerea și adaptarea în limba română de

ILEANA DINU

ALCRIS

Prolog

– Nu pot crede că plecăm în Anglia! Ne așteaptă o vacanță minunată, Leslie!

– Sper doar ca zborul de dimineață, de la zece și un sfert, va pleca la ora fixată. După o noapte albă, abia aștept să dorm tot drumul în avion...

Vocile femeilor atraseră atenția unui bărbat care se îndreptă imediat spre ele. Una era înaltă și zveltă, cealaltă scundă și plinuță, dar amândouă aveau în jur de treizeci de ani, nu mai mult, și arătau exact a ceea ce erau: turiste. Cea durdulie avea chiar o valiză asemănătoare cu a lui. Tocmai asta îl făcu să rămână în preajma lor. Valiza celei durdulii avea doar o etichetă cu numele; nici un alt semn specific de identificare. Era doar o valiză nouă, albastră, din care existau milioane pe piață, fără îndoială; iată că deja două dintre acestea se aflau pe cursa care pleca spre Londra de pe aeroportul Kennedy. Dar chiar pe asta mizase el; pe confuzia care exista de cele mai multe ori pe acest aeroport, unul dintre cele mai aglomerate din lume.

Nu-i trebuia mult pentru ca Adams să ia o altă destinație și nimeni n-ar fi știut că el fusese cel care o schimbase.

Cu toate măsurile de securitate luate pe aeroport împotriva bombelor și drogurilor ar fi fost periculos să care cartea cu el. Desigur, sistemul de securitate al aeroportului era acum o binecuvântare pentru el, simțindu-se astfel asigurat că marfa lui nu avea cum să sară în aer. Totuși, nu se simțea prea confortabil.

Se așeză în spatele celor două turiste, la capătul terminalului, pentru verificarea bagajelor, sperând să poată face schimbarea valizelor la celălat capăt unde de obicei bagajele ajungeau grămadă după trecerea prin aparatul cu raze X. Femeia cea înaltă își puse valiza între ea și el, ceea ce-l făcu pe bărbat s-o înjure, pentru că-i îngreuna planurile. Și atunci, femeia izbucni în râs. Râsul ei îi atrase atenția într-un mod neașteptat. Era un râs colorat, ce-i produse bărbatului fiori făcându-l să-și dorească să-l mai audă o dată. În pat, după ce ar face dragoste.

Se reținu, știind că era o greșeală să simtă astfel față de posibila sa victimă, sau mai precis cea care o însoțea pe victimă.

Turista cea înaltă, încă râzând, cu râsul acela incitant și minunat spuse:

– Îmi amintesc, Gerry, că ultima oară ai avut un presentiment, că va intra un bărbat deosebit în viața ta și a doua zi ai găsit un motănel în fața ușii.

– Și ce-i cu asta? Am același presentiment și acum, numai că de data asta este în ceea ce te privește, Leslie.

Cea înaltă pufni disprețuitor, îndreptându-se spre detectorul de metale.

Bărbatul, trecând și el prin acest detector îi zâmbi femeii în uniformă de polițist. Cu coada ochiului își urmări valiza care tocmai trecea prin detector; era încărcată cu tot felul de articole de toaletă și îmbrăcăminte de care ar avea nevoie de obicei orice om care călătorește. Dar nu și de Adams.

Fiind cu ochii în patru, el nu pierdu momentul în care femeia cea înaltă se duse la toaletă, iar cea mai scundă, care se numea Gerry, intră într-un magazin cu cadouri. Era frumușică acea Gerry, observă el, mai ales că-și lăsă valiza jos cât plăti pentru revista cumpărată. El își așeză imediat valiza lângă a ei, flexându-și degetele de parcă ar fi fost foarte grea.

– Știu ce simți, zise femeia. Și a mea cântărește o tonă.

El speră că nu era chiar așa. Zâmbindu-i, îi răspunse:

– Ai dreptate.

Luă și el un ziar, puse mărunțișul pe suport apoi luă valiza femeii și se îndreptă spre intrare, fără grabă, de parcă nu l-ar mai fi interesat timpul rămas până la decolare. Trecu pe lângă companioana cea înaltă a lui Gerry, care ieșea de la toaletă. Femeia nici nu clipi văzându-l. Intră și el la toaletă, îngăduindu-și destul timp acolo, pentru ca să lase femeile să ajungă la intrare fără a observa schimbarea valizelor. Se uită la eticheta pe care sta scris numele durduliei. Ieșind din toaletă se îndreptă spre terminal, apoi trecu de sala de așteptare și ajunse la poarta de îmbarcare pe care o vor folosi cele două. Ele se aflau deja acolo, cu valiza lui, care stătea sprijinită de piciorul lui Gerry.

Zâmbind, el se îndreptă spre un colț mai retras, unde se aflau niște telefoane, formă un număr și când i se răspunse zise doar atât: Gerry O'Hanlon. American Air, zborul 643. Adams se afla pe drumul cel bun.

Capitolul 1

O va împușca pe această Gerry O'Hanlon dacă o va mai vedea vreodată.

Leslie Marie Kloslosky își aruncă poșeta și fulgarinul pe patul dublu, apoi îl lovi cu piciorul furioasă. Gerry o bătuse din nou la cap cu premonițiile ei și flirtase cu bărbatul așezat lângă ele tot drumul, care durase șapte ore. Apoi coborâse din avion cu acel bărbat și-i aruncase un: te prind eu din urmă, Leslie.

Mă prinzi pe dracu! exclamase Leslie, frustrată de comportamentul vechii ei prietene.

Ea și Gerry plănuiseră vacanța asta de câteva luni, doriseră să fie cea mai grozavă dintre vacanțele petrecute împreună. Da, Gerry era o uitucă și o zăpăcită tot timpul, și ăsta era farmecul ei; dar niciodată nu fusese atât de irresponsabilă. Nu putea decât să-i găsească scuza că se temea că îmbătrânește și este tot singură. La treizeci și trei de ani, Leslie nu se putea considera bătrână, cu toate că trecuse printr-o căsătorie, printr-un divorț, și simțea adesea un cuțit

în inimă la gândul că va îmbătrâni singură. Dar asta n-o scuza pe Gerry pentru felul în care procedase. Ba chiar îi lăsase și bagajul ei!

Leslie pufni disprețuitor la vederea valizei albastre. Era bine s-o fi depus la aeroport, la Obiecte Pierdute și s-o lase pe Gerry să se descurce. Așa ar fi trebuit să procedeze.

Stomacul o anunță că era cam gol, pentru că, dormind cele șapte ore de traversare a Atlanticului, pierduse mesele. Acum era cam târziu. Se hotărî să n-o mai aștepte pe Gerry și să găsească ceva de mâncare. Probabil Gerry se dusese să cineze cu bărbatul acela. Era un bărbat atrăgător, admise Leslie, arăta a contabil sau ceva de genul acesta, dar asta n-o scuza pe Gerry că-și pierduse mințile după el.

Hotelul Columbia era o clădire veche, dar foarte frumoasă, cu holuri înguste și liftul la fel de îngust și neîncăpător. Se înghesui în el, mirându-se cum de încăpuse la sosire și cu valizele. De fapt cutia aceea mișcătoare o făcea să nu se simtă prea bine. Poate era mai bine să coboare pe scări, nu erau decât cinci etaje. Scara era din marmură, cu covor roșu...

Ușile liftului se închiseră înainte să se hotărască să coboare, dar niște mâini le forțară să se deschidă din nou. Intră un bărbat înalt care ocupă și puținul spațiu rămas liber, luându-i și bruma de aer.

– Abia l-am prins, zise el.

Leslie se uită la el. Nu se putu abține. Era atât de înalt încât trebuia să stea aplecat în lift. Avea părul negru, cam lung, depășind gulerul jachetei. Era slab, chiar foarte slab. Fața îi părea ascuțită și cam dură. Părea un tip fără scrupule, un individ autoritar, asta până când îi vedeai ochelarii. Aveau ramele

rotunde, ca niște broaște țestoase și te făceau, nu se știe de ce, să te gândești că este vreun profesor de colegiu. Unul foarte sever și pretențios. Ochii lui albaștri în mod sigur nu aveau o căutătură blândă; erau prea deschiși la culoare și păreau foarte reci.

Leslie simți ceva ciudat, ca o senzație de siguranță cu care nu se confrunta de obicei; era ca atunci când iei de pe umeraș exact rochia care știi că ți se potrivește. Avu o presimțire, dar se forță să și-o alunge din minte. Presimțirile erau punctul forte al lui Gerry, nu al ei. Se închiseră din nou ușile liftului. Atârnară suspendați o vreme apoi se auzi un sunet plăcut și liftul începu să coboare foarte încet și lin, scârțâind din toate încheieturile. Leslie intră în panică, avu tendința să scape un strigăt dar reuși să se controleze. Dacă tot nu avea cum să evadeze spre un alt loc unde să se simtă în siguranță, era datoare față de însoțitorul ei să-și păstreze doar pentru ea isteria.

În timp ce liftul cobora spre parter, în el se păstra o liniște stânjenitoare. Leslie simțea că ar trebui să spună ceva, dar nu știa ce ar fi fost nimerit. De fapt, era strivită de unul din pereții liftului. Probabil și un coșciug era mai mare, se gândi ea, apoi renunță la această idee morbidă. Era ca și cum ar fi fost închisă într-o cușcă, împreună cu girafa Geffrey. O girafă destul de sexy, constată ea. El nu părea afectat de condițiile din lift. Ba chiar își puse pipa în gură, apoi, verifică unul din buzunare căutând tutunul.

Leslie se îngrozi la gândul că tipului i-ar putea veni ideea să fumeze în lift. Dar nu putea face asta. Un singur fum și ar fi omorât-o ca pe un gândac atins de insecticid. Își drese glasul, disperată.

Bărbatul o privi în clipa aceea clipind des de parcă ar fi uitat că nu era singur în lift. Își scoase pipa din gură punând-o înapoi în buzunar. Leslie oftă ușurată. Ușile liftului se deschiseră și el îi făcu loc să iasă. Leslie se uită la marginea de trei centimetri dintre el și ușă și se decise să încerce. Fu o greșeală. Leslie se împinse în peretele liftului, dar spatele ei tot îl atinse pe bărbat.

– O, Dumnezeule, murmură ea, jenată că atinsese atât de intim un străin. Iar sângele începu să-i fiarbă într-o manieră care nu avea nimic comun cu jena resimțită sau cu senzualitatea.

Nu putea fi atracție instantanee, se gândi ea rezistând disperată tentației de a se împinge cu spatele în acest bărbat. Atracția instantanee era specialitatea lui Gerry nu a ei. Ea fusese întotdeauna rezonabilă și cu capul pe umeri. În școală, toate mamele își lăsau fiicele să meargă cu ea oriunde, pentru că Leslie era o fată cu multă judecată. Chiar și în căsătorie ea fusese cea cu capul pe umeri. Tocmai de asta Jim o lăsase pentru o femeie mai interesantă. Ceea ce se întâmpla acum părea ridicol. Femeile cu capul pe umeri nu puteau simți atracție pentru străinii pe care-i cunoșteau ocazional în vacanță. Se mulțumeau cu relațiile cu bărbați de încredere.

Cu toate astea, ei i se întâmpla ceva incredibil. Dar bărbatul nu părea să aibă aceeași problemă. El stătu liniștit așteptând să coboare după ce-i făcuse loc.

Leslie se simți umilită. Reuși să se extragă din lift în timp record. Când ajunse în hol, îi tremurau mâinile. Vederea îi era încețoșată și se simțea de parcă ar mai fi fost încă în acel lift, trupul ei simțind încă acele suișuri și coborâșuri.

Liniștește-te Leslie, își spuse ea. Probabil că nu fusese atracție instantanee, ci lipsă de atenție din partea unui bărbat, lucru care în cazul ei se perpetua de prea multă vreme. Sau, poate nu se simțea bine din cauza zborului acela de opt ore, era vreun efect întârziat.

În restaurantul hotelului nu mai era nimeni, o chelneriță degaja și ultima masă. Leslie simțea că dacă nu va mânca ceva va leșina, sau va avea o migrenă puternică: știa asta de pe vremea curelor de slăbire, când treceau prea multe ore fără să mănânce sau să bea măcar apă.

– Îmi pare rău, spuse chelnerița văzând-o, restaurantul s-a închis.

– Vă rog, zise Leslie, abia am aterizat venind din Statele Unite și mor de foame. Nu vreau să vă creez probleme, aș vrea puțină șuncă și niște ouă, sau orice altceva. Sau cereale cu lapte. Un sandviș. O salată. Mănânc orice și sunt gata să plătesc dublu.

Femeia se încruntă pe moment apoi îi zâmbi și-i făcu semn să intre.

– Bucătarul n-a plecat încă așa c-o să găsesc ceva pentru dumneavoastră și soț.

– Care soț? întrebă Leslie și întorcându-se îl văzu pe bărbatul din lift, chiar în spatele ei. Se întoarse spre el, apoi zise: nu este soțul meu.

– Scuze, zise chelnerița.

– Dar...

– Vă mulțumesc, zise bărbatul. Avea o voce plăcută și profundă, gravă chiar.

– Dar... începu Leslie din nou. Femeia însă dispăruse prin ușile rabatabile ale sălii.

Însoțitorul ei din lift o luă de braț iar atingerea lui îi produse aceeași senzație. Trupul ei reacționă la fel ca atunci când se ștersese de el în lift, nu atât de puternică, ci mai înceată și mai profundă. Încercă să-și regăsească ritmul respirației pe când el o orientă spre o masă de două persoane.

– Dacă ne crede separați s-ar putea să nu ne servească pe nici unul așa că să stăm împreună, nu? Nici eu nu-mi pot permite să mă culc nemâncat în seara asta. Mă crezi?

– Sigur că da, răspunse ea, amintindu-și ce-i prezisese Gerry.

Dintr-o dată realiză că avea niște zgomote ciudate în urechi. I se păru că lumea se învârtește de câteva ori înainte de a reveni la poziția pe care o știa ea. Nu era normal să reacționeze astfel la apropierea unui bărbat; acesta îi copleșise simțurile. Se simțea foarte atrasă de el. Dar nu, asta nu i se putea întâmpla ei, Leslie Kloslosky. Când se așezară față în față, ea se forță să se relaxeze, dar din nefericire nu-și putea lua ochii de la el. Îl privi o dată, de două ori, îngrozită că bărbatul ar putea intui ce simțea ea.

Adună-te, femeie! își spuse. Încercă să zâmbească dar simți că buza superioară îi era lipită de dinți făcând-o să arate ca Bugs Bunny. Își aminti din nou de Gerry și de premonițiile ei blestemate. Îi intrase ideea asta în cap și acum acționa ca atare. El nu părea să observe, iar ea nu știa dacă ar fi trebuit să-i fie recunoscătoare sau să reacționeze violent.

Bărbatul îi spuse pe neașteptate:

– Am înțeles că ești americană. Și eu. Sunt Mike Smith, din Philadelphia. Apoi zâmbi. Trebuie să fie cineva și de acolo.

– Eu m-am născut la Roxborough, zise ea amintindu-și denumirea orașului. De fapt, cuvintele le rostise cu destulă coerență. Era chiar mândră de asta. Eu sunt Leslie Kloslosky.

– Ce mică este lumea, Leslie Kloslosky!

Ea încuviință, întrebându-se dacă premonițiile lui Gerry se confirmau, apoi renunță la idee. Se întâlneau americani în orice mare oraș al lumii, în orice hotel decent. Așa că, de ce ar fi fost surprinsă? Chiar și faptul că trăiseră amândoi în Philadelphia putea fi tot o coincidență, nicidecum mâna destinului, karma, soartă, sau alte bazaconii. Era o femeie de treizeci și trei de ani și-și dori ca și corpul ei să reacționeze ca atare.

– Este un hotel vechi dar foarte confortabil și plăcut, observă Mike, scoțându-și ochelarii pe care începu să și-i șteargă cu un șervețel.

– Este chiar frumos, fu ea de acord, urmărind delicatețea cu care bărbatul șterse lentilele apoi, netezise fața de masă.

– Am mai stat aici de câteva ori, continuă el. Hotelul ăsta are un farmec aparte, nu crezi?

– Da, aprobă ea, apoi realiză că-i dădea numai replici idioate. Și Tarzan s-ar fi descurcat mai bine. Reuși să-și desprindă privirea de pe mâinile lui adăugând; eu vin prima oară aici, dar îmi pare bine că agenția nu mi-a făcut rezervare la Hilton.

– Lanțurile hoteliere sunt bune, numai că nu-ți dau o idee asupra țării respective așa cum fac hotelurile independente.

– Da, dar ai siguranța serviciilor, indiferent unde te-ai afla.

Se tatonau, își spuse ea. Iar ea nu voia să clacheze. Urma să stea aici doar două zile și niciodată nu fusese adepta unei aventuri de o seară. Acum nu era momentul să încerce, indiferent cât de tentată era.

Chelnerița se întoarse.

– Aveți noroc. Bucătarul vă pregătește ouă cu șuncă. Vreți și cafea?

– Eu aș vrea ceai, zise Mike uitându-se întrebător la ea.

– Da, eu vreau o cafea.

Deci el bea ceai, observă Leslie, amintindu-și de spoturile publicitare în care niște bărbați grozavi împrumutau ceai negru ca pretext de la vecinele lor apoi le invitau la Paris. O, Leslie, își spuse ea, iar îți zboară mintea!

Mike își puse pipa în gură apoi începu să scotocească prin buzunare, după care o privi lung. Scoase pipa din gură, o umplu cu tutun cu gesturi lenețe, prelungite.

Leslie îi urmări mâinile și mai fascinată ca înainte. Erau mâini mari și puternice; probabil putea rupe pipa în două dintr-o singură mișcare. Cu toate acestea, degetele îi erau lungi și subțiri și ea se întrebă cum s-ar simți alunecând pe trupul unei femei.

Pe trupul ei...

El își puse pipa în gură dar n-o aprinse.

Simțind că roșește, Leslie încercă să se gândească la altceva. Sau să vorbească.

– Ai venit de mult? îl întrebă ea.

El se încruntă.

– Nu, doar am coborât, nu-ți amintești?

– Nu, te întrebam când ai venit în Anglia?

– A, în Anglia! exclamă el, nu de mult timp. Dar tu?

– Eu tocmai am sosit. Și era gata să plece înapoi. Fără prietene, se lămurise. N-ar fi trebuit să se dea jos din pat în dimineața aceea.

– Pari... nefericită, îndrăzni el.

– Oh, nu, spuse ea repede, uimită că i se citea asta pe față. Chiar dacă se simțea atrasă de el asta nu însemna că trebuia să afle totul despre ea. Simți însă cum roșește. Mă simt bine, sunt doar obosită. M-am trezit foarte devreme.

– N-ai venit cu un zbor de noapte? întrebă el ridicând din sprâncene. Majoritatea americanilor vin cu cursa de noapte ca să nu simtă diferența de fus orar.

Leslie se zbârli. Primise același argument de la toată lumea numai de la agentul ei de turism nu.

– Este mai bine să ajungi noaptea când ești deja obosit și să te duci direct la culcare. Dacă ajungi dimineața trebuie să aștepți toată ziua să te poți orienta, ceea ce mi se pare o tortură.

El ridică din umeri.

– Eu dorm întotdeauna în avion, așa că sunt odihnit când ajung aici.

– Și eu am dormit, dar...

– Și atunci, de ce-ți mai este somn? Vezi? Am dreptate, trebuia să vii cu altă cursă.

Leslie strânse din dinți. Nu avea rost să argumenteze. Iar dacă exista cineva care se pricepea să dea sfaturi în privința timpului și programării acestuia, ea era consultant chiar pe aceste probleme.

Sosi chelnerița cu cafeaua și ceaiul. Leslie luă o înghițitură zdravănă din cafeaua ei. Savoarea era puțin diferită, dar asta nu înseamna că nu simți imediat același efect pe care cafeaua îl avea de obicei asupra danturii ei. Se simți imediat revigorată dar nu putu să nu se întrebe dacă va mai închide vreun ochi toată noaptea. Poate că acest Mike Smith avusese dreptate în privința zborului de zi. Leslie planificase de mult această călătorie, dar nu reușise s-o materializeze decât când Gerry se implicase foarte serios în acest proiect. Gerry știa să pună punctul acolo unde trebuia, era mult mai hotărâtă și poate asta o făcea s-o accepte ca prietenă. Însă de data asta exagerase.

Leslie se încruntă. Putea petrece tot timpul cu părere de rău, mai ales pentru că-și cheltuia inutil banii. Gerry știa ca întotdeauna să se descurce; își și făcuse un prieten și se distra. De fapt, era dreptul ei, își spuse Leslie, părându-i rău că nu învățase nimic de la prietena ei.

Mike luă o înghițitură de ceai.

– Ești într-o excursie.

– Da și nu, răspunse ea. Simți din plin efectul cafelei, revenindu-și complet după problemele cauzate de zborul acela prelungit. Își apăsă tâmplele cu mâinile: noi... eu... ne-am întâlnit cu unul la Shropshire, cită ea dintr-un poem, fără a-și aminti numele autorului.

– A, zise el. Băiatul de țară, în valea râurilor și a izvoarelor...

– Poftim?

Mike o privi ca pe o particulă de praf.

– A. E. Housman, poetul. El a cântat Shropshire în lucrările sale.

– O, înțeleg. Eu de fapt voiam să văd abația de la Shrewsburry.

El se încruntă, pentru că nu mai înțelegea nimic, așa că ea încercă să-i amintească despre o serie de scrieri pe teme biblice și preoțești care-i plăcuse în mod deosebit:

– Fratele Alaric, călugărul detectiv... Elias Peterson este autorul.

– N-am auzit de ei.

Leslie simți că roșește. De fapt, simțise de mai multe ori în prezența acestui bărbat că i se roșiseră pometii, în jumătatea de oră de când îl cunoscuse. Dar de ce trebuia să fie jenată că voia să vadă realitatea, mai precis cadrul în care se desfășuraseră o serie de cărți pe care le iubea? Nu era un păcat! Dar asta îi dovedi imediat un singur lucru: ea și Domnul Atracție Fatală aveau tot atâtea în comun precum vulpea și carburatorul.

Chelnerița le aduse și mâncarea pe care le-o puse în față pe farfurii mari. Leslie se uită la mâncarea ei ornată cu două bucăți de roșie. Șunca părea bună, dar ouăle aveau gălbenușurile prea colorate.

Mike începuse deja să mănânce.

Eu nu pot, își spuse ea, nu pot înghiți ceea ce mi s-a pus în față.

– Am crezut că-ți este cu adevărat foame, observă el.

– Așa este.

Leslie știa că dacă nu va încerca să mănânce va avea probleme și mai mari. Începu cu șunca și stomacul ei reveni la o stare normală, simțind foamea și mai puternic. Când

ajunse la ouă era deja convinsă că se va descurca. Gustul lor era puțin schimbat dar nu foarte rău. Cel puțin stomacul ei nu se revoltă în nici un fel.

Mike mâncă totul conștiincios, fără comentarii.

Michael Jack Smith își urmări companioana cu coada ochiului. În mod normal n-ar fi fost atras de acest gen de femeie, era prea înaltă. Lui îi plăceau femeile mai scunde, și mai bine făcute. Dar Leslie... cu ea era ceva diferit.

Nu avea trăsături ieșite din comun, nu era vreo frumusețe, dar cu cât o privea mai mult cu atât era tot mai contrariat de ea. Avea sprâncene frumoase deasupra unor ochi albaștri de culoarea cerului într-o zi de vară, tenul de culoarea piersicii, puțin mai palid decât te-ai aștepta la o brunetă. Dar avea o revărsare de pistrui, ultimele rămășițe ale adolescenței care nu pier decât în timp. Avea gura frumoasă cu buze pline. Pieptul cu sânii plini se ridica apoi cobora la fiecare respirație. Pe sub bluză tocmai se contura destul de bine unul din ei ceea ce făcu inima să-i bată mai tare. În rest părea destul de firavă dar grațioasă. Și fără îndoială îi pusese simțurile pe jar. Își aminti felul în care se atinsese de el în încercarea de a ieși din liftul acela îngust. Mike își amintea și acum cu toate simțurile acel moment.

– Cum ți se pare mâncarea? o întrebă el, știind că ar fi avut un aer idiot dacă ar fi continuat s-o privească.

– Este diferită de ceea ce știu, dar suportabilă.

O turistă tipică, își spuse el zâmbind. Turiștii cer întotdeauna ceva care să semene cu ceea ce au acasă. Atunci de ce se mai obosesc să călătorească dacă nu vor să cunoască nimic nou? Dis moi ce que tu manges, je te dirai ce que tu es.

Leslie îl privi uimită.

– Poftim?

– Spune-mi ce mănânci ca să-ți spun cine ești, repetă el în engleză. Brillat Savarin a spus-o. A fost un mare bucătar.

– O, am crezut că este o marcă de cafea! Ea ridică din umeri. Se vede că sunt incultă ca orice american și o recunosc.

– N-ar trebui să ceri aceleași lucruri pe care le cunoști deja când călătorești, draga mea. Farmecul este să mănânci la fel ca localnicii, să experimentezi lucruri noi.

– Stomacul meu n-ar accepta asta!

El pufni în râs.

– Se va adapta, o să vezi!

– Ultima oară când am auzit asta, mama mă droga cu ulei de pește.

El începu să râdă. Era totuși conștient că atracția pe care o simțea față de ea nu era ceea ce-i trebuia în momentul acela.

Când veni clipa în care să plătească, Leslie se confruntă cu o problemă serioasă; nu schimbase banii încă. Presupusese că era posibil să semneze nota de plată ca și cum i-ar fi fost adusă în cameră dar după efortul făcut de chelneriță pentru a o servi, nu era tocmai frumos să nu-i lase un bacșiș. Poate Mike va fi gentleman și-i va plăti…

Privindu-l, văzu că acesta se scotocea prin toate buzunarele după mărunțișul pe care îl puse apoi pe masă. Era evident că acest bărbat, cu toate sfaturile pe care i le dăduse, era la fel de organizat ca un stol de porumbei în mijlocul căruia se afla o pisică. Un astfel de bărbat putea să facă și un consultant în problema organizării timpului să-și piardă răbdarea.

– Dă-mi mie hârtia de cinci lire, te rog, zise Leslie.

El se opri din căutare și o privi ciudat:

– Poftim?

– Dă-mi mie bancnota de cinci lire, iar eu voi semna pentru toată nota, nu am schimbat bani, încă.

– De ce să semnezi pentru toată consumația?

– Pentru că n-am apucat să schimb bani, repetă ea.

– Și care este problema?

– Vreau să las un bacșiș chelneriței care ne-a servit. Dacă-mi dai banii pe jumătate din consumație, eu voi semna și lăsa acei bani ca bacșiș.

– Și partea mea de bacșiș?

Bărbatul era uluit. Leslie se întreba dacă vorbele ei ajungeau cu adevărat la el.

– O să las bacșișul tău alături de al meu. Ea zâmbi cu mâna încă întinsă. Dacă nu-i dădea banii în următoarele trei secunde...

În sfârșit el îi întinse banii. Leslie semnă nota de plată, lăsă numărul camerei, puse și banii lui alături și se ridică.

– Doar n-ai de gând să-i lași toți banii! se auzi vocea lui.

– Ba da, șuieră Leslie, îi merită pentru că a stat peste program să ne servească. Acum, ridică-te de la masă!

– Ei, parcă spuneai că ești din Philadelphia! Dar se ridică, venind după ea.

Traversară împreună holul hotelului. Leslie pufni în râs, amintindu-și că-l considerase o posibilă partidă... Era de fapt un tip imposibil. Nu arăta rău, dar atât. Nu aveau și nici n-ar putea avea nimic în comun. Dar cât timp stătea acest individ la Londra, oare? Era și el în vacanță?

– Ești aici în vacanță? îl întrebă ea în cele din urmă.

– Nu, răspunse el, eu predau literatura engleză la Universitatea Temple. Chiar acum pregătesc o prelegere despre Ben Jonson.

– Mi-am imaginat, zise ea.

– Ce vrei să spui?

– Nimic, zise Leslie. Arăți ca un profesor distrat și probabil că și ești.

– Sunt?

– Ești.

Se înghesuiră din nou în acel lift imposibil. Leslie își suprimă numaidecât amintirea primei lor coborâri cu liftul. Contrastele se pot atrage, dar la ei nu funcționa asta...

– Nu sunt distrat... și nu m-ai cunoscut decât de câteva minute, cum poți afirma asta?

Ea zâmbi.

– Am stat la aceeași masă peste treizeci de minute. Și a fost de ajuns.

– Află că nu lipsesc de la ore, nu întârzii niciodată la dentist, deși îl urăsc. Nu așa se comportă un tip distrat. Dar tu cu ce te ocupi?

– Sunt consultant.

– A, mă așteptam!

– Ce vrei să spui? fu rândul ei să întrebe.

El zâmbi. Ușile liftului se deschiseră și el coborî primul, spunându-i:

– După cum spuneai și tu, câteodată nu-ți trebuie mai mult de cinci minute...

Leslie ieși din lift. Tipul ăsta avea tupeu, se gândi ea. O făcuse să se simtă fată bătrână. Din fericire și el se îndreptă în aceeași direcție așa că mai făcură câțiva pași împreună.

– Eu întârzii câteodată la coafor, recunoscu ea, sau spuse asta pentru a-și lua singură apărarea. Nu-mi place să fac gospodărie, așa că evit. Și mă conduc după principiul că trebuie să-i las și pe alții să trăiască liniștiți, dacă mă lasă și ei pe mine. Așa că, nu poți insinua că sunt vreo fată bătrână.

– Văd că ai idei fixe asupra câtorva noțiuni cum ar fi bacșișurile.

– Iar tu nu înțelegi nimic logic.

– Iar tu până și mâncarea o îngurgitezi după niște reguli. La început șunca, apoi ouăle. Erai ca un chirurg, extrăgând gălbenușurile cu atâta precizie și minuțiozitate!

Ea nu-i răspunse. Se uită fix la cifra scrisă pe ușa spre care se îndreptase el.

– Ei, aceea este camera mea!

Capitolul 2

Mike se întrebă dacă un profesor distrat s-ar fi învârtit ca un idiot, în loc să se ducă direct spre camera cu pricina. Într-un târziu, o porni într-acolo cu pași mari.

Intrusul, un tip mascat o rupse la fugă pe coridor. Mike fugi mai tare ca el. Individul dispăru la un moment dat după un zid. Mike ajunse și el la locul respectiv tocmai pentru a descoperi că tipul dispăruse pe o scară. Lovi ușa, apoi se opri să asculte dacă intrusul o luase în sus sau în jos pe scări. Nu auzi nimic, așa că se hotărî s-o ia în jos, părându-i-se firesc ca intrusul s-o ia într-acolo. Iar Leslie consideră că Mike nu are nici o logică.

După puțin timp, el ajunse la concluzia că acest gen de om nu se conducea după principii logice, pentru că o luase probabil în sus. Scările duceau la bucătărie. Mike puse întrebări unor persoane care făceau curățenie dar nimeni nu văzuse nimic. Apoi urcă scările la etajul cinci verificând fiecare etaj, dar hoțul dispăruse. Mike admise că pierduse ocazia de a-l captura pe individ impresionând-o astfel pe Leslie.

– Ei, l-ai prins? îl întrebă ea când văzu că revine.

– Nu. El se abținu să spună că acesta s-ar fi aflat în fața lui dacă l-ar fi prins. Logica nu era punctul ei forte, de fapt. Ar trebui să informezi conducerea hotelului despre asta, oricum.

Ea ridică din sprâncene:

– Nu-mi arde de glumă.

El strânse din dinți mirându-se de ce se implicase. Dar știa prea bine motivul. Picioarele ei lungi îl atrăgeau ca un magnet. Dintr-o dată simțise că ar fi vrut să ducă mâna spre picioarele ei, să verifice dacă purta cumva porjartier. Și-ar fi dorit s-o mângâie încet, să vadă cum reacționează. Apoi să-și înfigă mâinile în părul ei, să-i desfacă acea coadă de cal, să-i lase părul pe spate. Femeia asta i s-ar fi potrivit ca o mănușă. Era foarte sigur de asta. Deși nu era genul de bărbat care se îndrăgostește imediat de o femeie și să se culce cu ea din prima seară, asta era ce simțea față de Leslie Kloslosky. Era mâna sorții, a destinului poate, a providenței sau poate toate astea se adunaseră la un loc pentru a face ceva bun.

– Poate ar fi bine să-ți verifici camera, îi sugeră el, să vezi dacă individul a reușit să intre.

Ea deschise gura uluită de idee, de parcă nu i-ar fi trecut așa ceva prin cap, apoi începu să orbecăie, să vâre cheia în broască, lucru pe care-l și reuși, după mai multe încercări. Mike se uită și el. Intră după ea și încercă să observe ceva suspect care să-i atragă atenția în timp ce ea scotocea prin lucruri. Apoi, ea mormăi ceva.

El clipi de câteva ori.

– Ce spui?

– Lucrurile mele par în ordine dar nu sunt sigură despre cele ale lui Gerry.

– Gerry? repetă el. Părea un nume de bărbat. La naiba!

Ea încuviință.

– Da, Gerry. Am venit împreună, sau cel puțin așa trebuia să fie.

El se încruntă neplăcându-i ce auzea.

– Vorbești de parcă s-ar fi întâmplat ceva rău cu el.

Leslie îl privi și ridică din umeri.

– Gerry este prietena mea. A ieșit cu un bărbat în seara asta. Nu pot deschide bagajul ei dar pare neumblat. Acum te-aș ruga să mă scuzi, dar...

– A, sigur că da!

El se dădu un pas înapoi, bucuros că Gerry era femeie. Cu o oră în urmă, cel mai interesant lucru pe care-l putea face era să pună mâna pe un exemplar al piesei Sejanus de Jonson de la Universitatea Cambridge. Era un manuscris neprețuit și murea să-l vadă. Pe marginile cărții erau niște observații scrise de Ben Jonson despre Shakespeare. Incredibil. Dar Leslie Kloslosky dăduse buzna în viața lui debusolându-l. Nu-i plăcea asta căci nu avea nevoie de așa ceva acum, când trebuia să se concentreze asupra tezei de doctorat. Trebuia s-o susțină destul de repede pentru a nu-și pierde poziția în cadrul departamentului în care lucra.

Leslie închise ușa și porni pe coridor. El o urmă. Ea se opri și se întoarse spre el.

– Ce faci?

El se încruntă.

– Merg cu tine.

– De ce? Era mai bine să fi urmărit infractorul!

– Adevărat, dar măcar să te însoțesc să raportezi încercarea de efracție. Sunt martor și dacă-ți amintești am și încercat să-l urmăresc.

– Oh! exclamă Leslie.

Femeia avea ochi într-adevăr frumoși, în care te puteai pierde. El făcu un gest din mână.

– Mergem la lift?

***

În mod normal, Leslie ar fi fost încântată să ajungă la Scotland Yard. Dar asta în condiții normale. Intră în faimoasa clădire a poliției supărată că i se întâplase tocmai ei, dar nu-și imaginase că o încercare de efracție se rezolva aici doar prin completarea a zeci de formulare. Nu era de mirare că erau atât de eficienți cei de acolo! Îi făceau pe reclamanți să renunțe singuri! Și așteptarea... ea și Mike petrecură mai mult timp pe o bancă decât într-un birou. Leslie se simțea pedepsită pentru a fi vrut să reclame efracția.

– A fost interesant, zise Mike.

Vocea lui ajunsese s-o calce pe nervi. Bărbatul acesta devenea tot mai plin de energie pe măsură ce se înnopta.

– Sigur că a fost interesant! Tu nu ai rău de avion și se vede că ești o persoană nocturnă. Eu nu sunt.

– Ești obosită.

Leslie se întoarse spre el mirată că era un individ atât de obtuz. Cum putea să nu înțeleagă că era epuizată? Era un distrat, asta era evident! Leslie încercă să se calmeze.

– Ai dreptate, sunt obosită.

– Atunci mă duc să găsesc o mașină să te duc la hotel. El ieși din clădire, iar pe ea o lăsă să aștepte pe trotuar.

– Minunat, zise Leslie simțindu-se dintr-o dată abandonată. Apoi se miră de ce naiba reacționa așa. Nu voise să scape de el? Bărbatul acesta o speria. Nu fizic, dar de fiecare dată când se apropia de ea îi dădea peste cap echilibrul emoțional.

Leslie porni înainte privind femeile și bărbații care treceau pe lângă ea intrând în clădire. Căscând, Leslie își spuse că va reveni altă dată când va fi capabilă să judece lucrurile la rece. Deodată realiză că nu știa încotro se îndreaptă. Nu se vedea nici un taxi.

– Grozav, murmură ea. Dacă ar fi știut de ieri ce se va întâmpla... ieri...parcă trecuse mult timp de când plecase din Jersey...

– Ei! Parcă ți-am spus să aștepți! Nu asculți nici o dată ce se vorbește cu tine?

Era Mike, cu capul scos pe fereastra din spate a unei mașini de poliție, care opri în dreptul ei. Leslie se opri și ea.

– Da, ascult, de obicei.

– Și atunci ce cauți aici?

– Un ziar de dimineață.

– Mi-ai spus că ești foarte obosită.

Leslie urcă în mașină, pe bancheta din spate, lângă el, având grijă totuși să lase un spațiu între ei. Chiar dacă se simțea epuizată, inima începu să-i bată mai tare, simțindu-l aproape. Simțea o atracție atât de puternică față de el încât deși era sfârșită reacționa. Trebuia să pună punct la situația asta.

– Vă mulțumesc, i se adresă ea șoferului.

– Cu plăcere, domnișoară, îi spuse acesta. Va trebui să fiți atentă să nu traversați în afara marcajelor pentru pietoni. Dacă vă lovește o mașină nu este șoferul vinovat.

Leslie se uită ciudat la polițistul care i se adresase.

– Chiar așa? Pietonii n-au voie să treacă pe aici?

– Numai pe zebră și doar pe cea semaforizată. Nici unui șofer nu-i place să dea peste cineva. Își strică și mașina.

– Ca să nu mai vorbim ce-i face persoanei respective.

Dar ea nu s-ar pune într-o astfel de situație.

Nu mai zise nimic. După câteva minute de tăcere, realiză că se făcuse din nou de râs. Cum reușea acest Mike s-o pună în situații imposibile? Ideea destinului i se păru și mai grotescă atunci când bărbatul implicat o putea face pe femeie să se comporte ridicol. Leslie își drese glasul.

– Mulțumesc, Mike, zise ea, datorită ție nu trebuie să merg pe jos.

– Mi se pare normal ca unui turist străin să i se acorde toată atenția.

– Îmi pare rău că te-am implicat și pe tine în problemele mele. Nu era camera ta cea în care au încercat să pătrundă.

El făcu o grimasă.

– Este totuși plăcut să ți se mulțumească pentru ajutor.

Leslie nu era sigură dacă se referise la noaptea de aventuri prin Scotland Yard, dar nu avea chef să pună întrebări. Iar dacă nu întrebi poți trăi fericit căci nu prea ai probleme își spuse ea, apoi adăugă: meditația lui Leslie Kloslosky.

Nu se gândea decât la momentul în care va ajunge în cameră și se va prăbuși pe pat. Apoi poate va da la o parte pătura și va dormi toată ziua următoare. Era atât de obosită încât doar când se afla la trei camere distanță de paradisul mult visat, observă că Mike venea în urma ei. Se opri.

– Unde mergi?

– În camera ta.

Ea îl privi cu gura căscată. El așteptă.

– Nu te poți duce acolo! exclamă el.

– De ce?

– Pentru că, probabil, vor verifica mai întâi camera. De unde știi că hoțul n-a revenit?

– O, nu, Dumnezeule, vreau să mă culc!

Leslie grăbi pasul, descuie ușa în timp record și văzu că toate erau la locul lor. Sau cel puțin așa părea. Lipsea, ca și aseară, doar Gerry.

– Ar fi bine să verifici, îi sugeră Mike.

Leslie gemu de oboseală și începu să-și treacă lucrurile în revistă, privind cu jind spre patul care i se părea acum cea mai fericită destinație. Se forță să-l ignore pe moment, vru să-l roage pe Mike să plece dar atunci sună telefonul.

– Bună, Leslie, sunt eu, Gerry!

– La naiba, Gerry! Unde ești?

– În pat, cu un bărbat minunat!

– Pentru numele lui Dumnezeu, Gerry, abia l-ai cunoscut!

– A fost mâna destinului, Leslie!

Leslie ridică privirea exasperată spre tavan, încercând să-și păstreze calmul. Nu voia să explodeze în fața lui Mike. Se întoarse cu spatele spre el și-i murmură lui Gerry:

– Sper că ți-ai luat măsurile de siguranță!

– Doar nu mi-am pierdut complet mințile!

Leslie oftă.

– Ai grijă de tine!

– Da, mămico!

– Camera noastră a fost doar la un pas de a fi tâlhărită noaptea trecută.

– O, nu! Ești bine?

– Da, și nu lipsește nimic, hoțul n-a apucat să intre, începu ea să-i povestească ignorând un singur detaliu: Mike. Am verificat totul și nu lipsește nimic. Doar în valiza ta n-am umblat dar nu sunt semne că ar fi umblat cineva la ea. Cred că voi dormi când o să vii tu.

– Leslie nu vin!

– Ce-ai spus?

– Ne întâlnim în Cornwall, Leslie, îmi pare rău pentru ce-ți fac, dar sper că nu te superi. Înțelege-mă. Tully vrea să stau aici. Este un bărbat minunat. M-am îndrăgostit, Leslie!

Leslie se așează pe pat.

– Nu pot să cred!

– Nu te învinuiesc dacă te superi. Ai tot dreptul s-o faci. Dar trebuie să fiu cu el, dacă te vei îndrăgosti și tu vei înțelege.

Mike își drese glasul.

Leslie închise ochii. Simțea nevoia s-o strângă pe Gerry de gât pentru că cedase atât de repede unui necunoscut. Nu putu să-i spună decât:

– Dar uscătorul de păr este în valiza ta!

– Leslie, îți mulțumesc pentru că ai reacționat astfel, zise Gerry. Nici o problemă cu uscătorul, vei găsi cheia într-un buzunar exterior al valizei.

– Gerry, cum poți fi atât de nesăbuită?

– Și dacă pierd cheia, nu trebuie să mai am una la îndemnă?

– Ești incredibilă! Să ne vedem cu bine în Cornwall!

– Îți promit, Leslie, ești o bomboană!

După ce Gerry închise, Leslie își spusese că viața nu era dreaptă: Gerry se va alege cu un bărbat, iar ea cu un uscător de păr! Dar își aminti de Mike și se întoarse cu fața spre el. Acesta renunță la studierea tapetului de pe perete, și clipi de câteva ori din spatele ochelarilor.

– A fost prietena mea, îl informă ea.

– Mi-am dat seama.

– Stă cu un prieten câteva zile.

El înclină din cap.

După ce-și drese glasul, ea se îndreptă spre ușă deschizând-o:

– Acum chiar vreau să dorm!

– Oh, zise el.

Se duse spre ușă, prinse clanța apoi se întoarse cu fața spre ea.

– Dacă ai vreo problemă, dacă auzi vreun zgomot suspect, sună la camera mea: 524.

– O să sun la pază.

El se înclină.

– Apoi mă suni și pe mine.

– O, nu!

– Te rog să mă suni.

Îngrijorarea lui o mișcă. Chiar dacă nu erau deloc compatibili, acest bărbat voia să fie un gentleman. Îi zâmbi în semn de mulțumire.

În clipa aceea, el veni mai aproape și o sărută. Capul ei începu să se învârtească atunci când îi simți buzele moi și fierbinți. Sărutul era plăcut dar ea îl simți de parcă ar fi fost sub tensiune. Gura lui se mișca într-un ritm seducător făcând-o să amețească. Leslie începu să răspundă la sărut. El o prinse în brațe, apoi o lipi de trupul lui. Ea îl prinse după gât cu brațele, simțindu-l ca pe un punct de sprijin când totul în jurul ei începu să se învârtească.

– Acum, zise el abia desprinzându-se, culcă-te puțin, Leslie, altfel voi uita de mine...

și ieși închizând ușa foarte încet...

Leslie se rezemă cu spatele de perete. Cum putea cineva care nu i se potrivea deloc să sărute atât de bine? Poate că un somn bun o va face să gândească mai bine, să vadă realitatea așa cum era.

***

– Parcă trebuia să dormi!

Leslie ridică privirea și-l văzu pe Mike de la masa ei aflată într-un colț al restaurantului. Acest bărbat ieșise din camera ei cu câteva ore în urmă, pentru a o lăsa să doarmă. O lăsase uluită și stupefiată, zăpăcită de sărutul lui.

– Mi-era și foame, se confesă ea. Nu voi să spună că sărutul lui o pusese pe jar stârnindu-i simțurile în așa hal încât nu putuse închide un ochi, așa că se hotărâse ca măcar să mănânce ceva.

– Mama spunea că micul dejun trebuie să fie cea mai importantă masă a zilei, spuse Mike așezându-se în fața ei fără nici o invitație.

Leslie ridică din sprâncene. Nu știa de ce făcuse acea afirmație: pentru că era un înfumurat, care le știa pe toate, sau pentru că avusese o mamă? Curiozitatea învinse:

– Chiar ai o mamă?

El rânji.

– Știi, ar trebui să mă simt ofensat că mă consideri născut de vreo rudă; da, am o mamă. Și un tată. Și doi frați mai mari.

Ea zâmbi.

– Nu-mi spune că tu ești cel mai pipernicit!

El începu să râdă.

– N-o să spun, dar restul familiei nu sunt prea înalți. Nici ei nu sunt siguri cum am ajuns în familia lor, pentru că mama nu prea vorbește despre asta.

Din ceea ce spunea, și mama lui, probabil, era tot așa de înaltă ca el.

– Ar trebui să zâmbești tot timpul, arăți foarte relaxată și fericită.

– N-am știut că în rest arăt ca o vrăjitoare a vestului. De ce spunea el că nu arată relaxată și fericită? Pentru că era fericită. Atât de fericită și de relaxată cât putea fi.

– Îmi pare rău, nu m-am exprimat cum trebuie. Voiam să spun că întotdeauna pari foarte sobră. Nu, mai bine zis, ca o femeie de afaceri. Asta până începi să râzi. Atunci ești atât de diferită, încât mă surprinzi. Este ca și cum aș săpa un tunel...

– Și-ai ajunge în China.

– Dar familia ta? Sunt toți înalți?

Ea încuviință, întrebându-se dacă era cazul să-i spună despre căsătoria ei ratată. I se păreau lucruri prea intime. Nu putea crede în premonițiile lui Gerry iar dacă acest Mike îi plăcea până la un punct, oricum, nu era pentru ea. Dar dacă-i vorbea despre familie nu însemna că-și pierdea controlul. Astfel deși era conștientă sexual de prezența lui, aceasta problemă se afla pe locul doi. Nu mai era nevoie să-l aducă pe primul plan, așa că preferă să discute despre părinți. Nimic nu ucide ideea de sex mai repede decât gândurile despre părinți.

– Mama este înaltă, dar tata nu este și nici fratele meu mai mic. Sunt cu toții contabili.

– Doar tu ai făcut excepție.

Ea pufni în râs.

– Așa este. Nu suport contabilitatea și taxele. Părinții mei au propria lor afacere. În lunile martie și aprilie simt că mi se lipesc buzele cu superglue de la linsul plicurilor. Îi ajut și eu, altfel n-ar face față cu întocmirea și expedierea actelor.

– Părinții mei sunt învățătoare și respectiv, profesor. Eu nu m-am îndepărtat mult de meseria lor dar aș fi preferat orice, chiar și să ling plicuri decât să-mi predea amândoi. Mama până în clasa a patra iar tata la biologie. Noi am trăit într-un orășel, în Buck County unde școlile erau foarte mici…

Leslie și-l imagină în anii de școală când era probabil jenat că era cel mai înalt băiat din clasă și că tatăl lui era profesor. Copiii sunt foarte necruțători…

Leslie realiză că devenea tot mai interesată de el pe măsură ce afla amănunte din viața lui, iar asta era o greșeală, și încă una mare. O făcea să se apropie de el să nu-l mai judece cu obiectivitate. Iar dacă emoțiile ei deveneau profunde, și trupul începuse să reacționeze. Iar undeva, în planul doi al minții ei se aflau vorbele lui Gerry care-i prezisese că se va îndrăgosti în această vacanță. Probabil că acționaseră că o seducție și o făcuseră să se îndrăgostească de primul bărbat care-i ieșise în cale, ceea ce era o prostie. Oricum mâine toate astea vor fi de domeniul trecutului, când va pleca spre Cornwall. Iar acum era momentul să revină la normalitate.

Dar numai când îl privi, spunându-și că trebuia să scurteze orice fel de conversație cu el, realiză că n-o putea face. I se păru chiar atrăgător cu ochii aceia albaștrii. Și putea fi chiar simpatic atunci când voia.

Oprește-te Leslie, se admonestă ea. Sosi și micul ei dejun și se trezi mâncând cu mai multă poftă decât seara trecută. Îi era foame. În timp ce mânca, îi spuse lui Mike:

– Acum, după ce am mâncat o să pot dormi liniștită.

El încuviință.

Ea își dori să și facă ceea ce spusese. Cu cât scăpa mai rapid de el, cu atât se putea întoarce mai repede la starea ei normală, la echilibrul ei interior. Din nefericire lucrurile n-au stat chiar așa.

***

Ziua următoare Mike făcu o plimbare pe Bayswater Road pentru a se limpezi puțin. Apariția lui Leslie fusese o surpriză plăcută pentru el; de fapt, ea se dovedi o surpriză continuă. Sărutul ei îl pusese pe jar și era încă uluit de repeziciunea cu care se ajunsese la el. Mai ales că era cam înaltă și total diferită de genul lui de femeie; cu toate acestea, micul dejun la care se întâlniseră îi confirmase atracția față de ea. Dacă va sta mai mult în preajma ei își va pierde rațiunea. Dacă avem în vedere că avea și centura albastră la Tang Soo Do, șocul era și mai mare. Douăzeci de ani de specializare în karate erau o garanție că un asemenea bărbat știe ce vrea. Sau așa ar fi trebuit să fie.

– La naiba! exclamă el. Femeia asta îl determinase să facă lucruri la care n-ar fi recurs în mod obișnuit; își amânase cercetarea asupra lui Jonson, ba chiar nici gândirea nu i se mai părea coerentă. Nu se gândea decât la masa de prânz, când o va revedea. Poate faptul că se gândea numai la ea o aduse din nou în calea lui. O văzu mergând înaintea lui, cu părul strălucind în soare, cu un cap mai înaltă decât restul lumii de pe stradă. Își lăsase acel păr minunat liber pe spate, care îi ajungea până la umeri. Avea niște umeri grozavi femeia asta. Păreau firavi, dar erau foarte drepți și îi dădeau un aer mândru. Îi plăcea atât de mult femeia încât ar fi făcut orice să întindă mâna și s-o atingă, să-i scoată bluza, să ajungă la pielea ei catifelată. Trebuia să fie catifelată. Ar fi fost foarte dezamăgit dacă n-ar fi fost așa.

Știa că ea dormise o zi și o noapte, o sunase de câteva ori ca să se convingă. Când îi răspunsese în cele din urmă, ea îi spusese că era prea adormită pentru a coborî la micul dejun. Iar acum ieșise la plimbare, după ce-l refuzase. Mike se întrebă dacă o făcuse special pentru a-i arăta că nu-i pasă de el. Mări pasul pentru a o prinde din urmă. Se cunoscuseră de fapt, în împrejurări ciudate, dar el va trebui să-i demonstreze că era un tip de treabă.

Dar dacă o urmărea, nu se mai încadra în această afirmație pe care voia s-o facă despre sine. Așa că răsuflă ușurat când ea intră într-o bancă.

– Bună, Leslie, zise el, intrând după ea ca din întâmplare. Ți-ai revenit după atâta somn?

Ea păru luată prin surprindere.

– Mi-am mai revenit puțin, ce-i drept, admise ea.

– Și ai plecat să vezi orașul? Ți-aș putea arăta...

– Nu am decât o zi să văd Londra.

– Nu poți vedea acest oraș într-o singură zi.

Ea îl privi uimită apoi întinse funcționarului un cec și se întoarse spre el.

– Este normal să nu poți vedea Londra într-o singură zi. Nici n-am avut intenția asta, voiam doar să fac un tur al celor mai interesante obiective. Poate să văd Turnul și palatul Buckingham.

El nu-i mai spuse că prefera întotdeauna să se plimbe pe străzile lăturalnice, să descopere singur câte ceva; se abținu de la orice comentariu. Poate că ea n-ar fi apreciat spusele lui.

– Și acum ce faci?

– Schimb niște bani.

– Mă refeream la programul de după-amiază.

– Mă duc să-mi iau mașina; trebuia s-o iau de dimineață dar am întârziat.

– Ai mai condus pe stânga vreodată? o întrebă el.

– Nu. Funcționarul îi dădu banii englezești și ea îi puse în poșetă. La revedere, Mike.

– Așteaptă-mă și pe mine, zise el punând cecul în fața aceluiași funcționar.

– Nu pot, am întârziat deja, zise ea dispărând.

Mike numai că nu strigă la funcționar să-i dea mai repede banii pe care-i vârî imediat în buzunar și fugi după ea. O prinse după câteva secunde.

– Salut din nou, Leslie, spuse el fericit.

– Salut, Mike.

– Dacă n-ai mai condus pe stângă până acum, îți va fi greu să…

– Sunt sigură că mă voi descurca. De fapt, trebuie s-o fac, dacă vreau să ajung în Cornwall în seara asta.

– Cornwall? Cine trebuie să ajungă acolo?

– Eu.

– Înțeleg asta, zise el, realizând că pusese o întrebare stupidă în disperarea lui de a o reține; dar de ce trebuie să ajungi acolo?

– Eu sunt turistă, dacă-ți amintești…

Mike se încruntă.

– Știu asta, dar nu mi se pare normal să conduci dacă nu ești obișnuită cu felul în care se conduce aici; mai ales dacă pleci singură.

– Da, poate că nu este cea mai bună soluție, dar nu am alta. Vom avea nevoie de o mașină în Cornwall, pentru a ne putea deplasa.

– Ai spus vom avea nevoie?

Leslie îl privi de parcă dintr-o dată, i-ar fi crescut mai multe capete.

– Vorbeam despre noi două; eu și Gerry, care mă așteaptă acolo.

– Oh, zise el, vizibil ușurat. Apoi se încruntă din nou. Am crezut că mergeți în Shropshire, care este spre nord est. Cornwall se află la sud vest.

Leslie ridică din umeri.

– Da, așa este, dar acesta este traseul alcătuit de noi.

– Asta înseamnă că faceți un tur al Angliei pe cont propriu. El dădu din cap în semn de aprobare. Leslie arăta superb în costumul de blugi cu care era îmbrăcată, care-i punea în evidență trupul zvelt.

Mike se confrunta cu o dilemă. Cum s-o lase să conducă singură șase ore până în Cornwall? El știa că o dată ce se despărțeau nu se vor mai întâlni niciodată. Nu știa prea multe despre viața pe care o ducea ea acasă, în America, și nici nu voia să aștepte până la întoarcerea ei acolo.

– Am ajuns și la biroul de închiriere al mașinilor, se trezi el vorbind întorcându-se spre Leslie care se afla în spatele lui. În acest caz n-o să te mai rețin, Leslie.

– Nu-ți face probleme, Mike. El o prinse de braț, o conduse în clădire, minunându-se de picioarele ei lungi. Atingerea ei îi făcu sângele să alerge mai repede în vene. Parfumul ei discret îl amețea. Era o femeie unică în felul ei. Mike deveni conștient de faptul că încă o ținea de braț, și, mai ales, că nu era dispus să-i dea drumul doar când ea încercă să se elibereze. Mike, îți mulțumesc că m-ai condus până aici.

– Nici o problemă, Leslie. El îi zâmbi așezându-se pe un scaun.

Leslie îl privi nedumerită.

– Ce faci aici, Mike?

– M-am așezat.

– Văd asta. Dar de ce te-ai așezat?

– Din experiența mea, aici lumea are întotdeauna de așteptat. Mike își duse mâna la buzunare amintindu-și apoi reacția ei la o altă încercare a lui de a-și aprinde o pipă și oftă.

Ea-i spuse:

– Mike, apreciez ajutorul tău, dar nu trebuie să mă aștepți.

Leslie avea într-adevăr ochi foarte frumoși, se gândi el. Erau plini de mister, profunzi. Unui bărbat nu i-ar fi ajuns o viață întreagă pentru a putea ști la ce se gândea femeia asta.

– Spuneam că nu trebuie să mă aștepți, Mike, continuă-ți drumul.

– Nu am nimic de făcut, minți el.

– În acest caz, găsește ceva, zise Leslie printre dinți. Ești la Londra, sunt sigură că ai ce vedea aici.

– Am mai văzut orașul.

– Cu ce vă pot ajuta? întrebă o femeie venind spre Leslie.

Leslie se întoarse spre ea.

– Agentul meu mi-a rezervat o mașină.

Mike se așeză confortabil.

***

Leslie privi mașina cam dezamăgită. Era un model american, dar volanul se afla pe partea pasagerului. Se întrebă dacă frâna și acceleratorul funcționau tot pe dos. Speră că nu era așa…

– ... vă vom pune la dispoziție și hărțile necesare, zise femeia.

– Te sfătuiesc să iei trenul, murmură Mike, dând pentru prima oară de când se cunoscuseră dovadă de înțelepciune.

Leslie înghiți pentru a nu-și mai simți nodul din gât apoi întrebă:

– Mi-ați putea da și asigurarea suplimentară despre care mi-ați vorbit? Voi avea nevoie de ea. Mai dură câteva minute până se semnară toate actele, apoi Leslie luă în primire mașina. Singurul lucru bun era că pedalele se aflau la locul lor. Mașina porni fără probleme. Agentul și Mike o priveau de la oarecare distanță. Leslie le zâmbi, sigură de sine, apăsă pe accelerație, dar mașina porni în marșarier, ea răsuci de volan și începură probleme și mai mari. Reuși cu greu să evite o mașină care trecu pe lângă ea. Cu mâinile tremurând, se întrebă cum putea ajunge înapoi la hotel fără probleme, ca să nu mai vorbim de faptul că avea de străbătut jumătate de Anglie la volanul acestei mașini… Se trezi disperată la ideea că era singură într-o țară străină, fără nici un ajutor. Dacă ar fi fost și Gerry cu ea s-ar fi amuzat amândouă, dar acum simțea doar că și-ar strânge cu plăcere de gât prietena. Mai precis, fostă prietenă și asta era cel mai rău.

Portiera mașinii se deschise. Se ivi capul lui Mike.

– Leslie, treci pe locul pasagerului. Te duc eu la hotel.

– Nu, se împotrivi ea, sau mai precis, încercă s-o facă. Mulțumesc pentru amabilitate, dar nu pot accepta. Trebuie să mă descurc singură. După ce se asigură că nu venea nici o mașină, ea porni din nou, dar de data asta numai ștergătoarele de parbriz porniră. Răsuci de mai multe ori cheia în contact și reuși să întoarcă mașina. Apoi lăsă jos geamul, întinzându-i cheile lui Mike.

– Mulțumesc, Mike, murmură ea, sperând că dacă îl urmărea pe el conducând va înțelege imediat ce avea de făcut.

Coborî și intră din nou în clădire pentru a-l trece și pe el pe polița de asigurare. Se întoarse după câteva minute pe scaunul pasagerului.

Mike părea foarte sigur pe el. Porni mașina fără probleme, și din câteva mișcări dibace, o introduse în circulație pe Bayswater Road. Se vedea că nu avea nici o problemă, că se afla pe partea opusă a drumului. Leslie îi urmări mâinile care strângeau volanul. Avea degetele lungi și puternice. Și profilul lui era regulat, denota forță, se gândi Leslie. Îi plăcea mai ales șuvița care-i atârna pe frunte, iar la spate părul i se ondula pe gulerul cămășii. Fără să știe din ce motiv, Leslie simți dorința de a-i îndepărta acea șuviță de pe frunte. Ochelarii nu-i modificau intensitatea privirii. Leslie începu să fie tot mai convinsă că în spatele aerului distrat, se ascundea o minte bine organizată căreia nu-i scăpa nimic. Păcat că erau incompatibili! Sau poate că dacă s-ar fi cunoscut acasă în America, în alte ocazii… Dar și pe acestea putea să le transforme în condiții obișnuite dacă voiau.

– Trebuie să conduci pe dreapta părții stângi a drumului, îi spuse el, răsucind volanul în sensul acelor de ceasornic și nu în contra acestora pentru a lăsa spațiu între ei și celelalte mașini parcate pe marginea drumului.

Leslie clipi nedumerită de câteva ori.

– De obicei, conduci pe partea dreaptă în mașină, așa că trebuie să ții stânga pe drum.

Cred că voi face imediat un accident, zise Leslie.

– Nu poți învăța să conduci pe străzile Londrei, Leslie.

– Văd că nu glumești!

– Nici vorbă! Ce mașină conduci acasă, Leslie?

– Un Ford.

– Și eu am tot Ford, un Crown Victoria, argintiu.

Ea începu să râdă.

– Mașina mea este gri.

În sfârșit, aveau ceva în comun, conduceau același tip de mașină! Ciudat, își spuse ea. Fără să știe de ce și-l imagina conducând un Volkswagen.

– Am ajuns, îi spuse Mike, intrând în parcarea hotelului.

Leslie își odihni capul pe spătarul scaunului. Se condamna singură la moarte dacă încerca să conducă spre Cornwall.

– Ce zici, te duc eu în Cornwall? îl auzi pe Mike.

Îl privi uluită.

– M-ai duce până acolo?

– Nu vei reuși să ieși din Londra, fără a face vreun accident. O să te duc eu, apoi o să mă întorc cu trenul. Iar pe drum poate vei reuși să te obișnuiești cu stilul englezesc, mai ales prin Wiltshire și Devon, vei putea să exersezi. Invitația era mai mult decât incitantă. Nu putea crede că bărbatul de lângă ea îi făcuse o astfel de ofertă. Dar care era motivul? Această invitație avea și partea ei de pericol, desigur. Faptul că se afla cu el într-un spațiu restrâns o făcea și mai conștientă de prezența lui. Iar ea avusese deja destule probleme din această cauză. Nu putea să accepte invitația lui, abia îl cunoscuse. Indiferent cât de tentantă era nu putea să accepte.

– De ce faci asta pentru mine, Mike?

– Pentru că n-aș suporta să știu că un compatriot a murit pe autostrăzi străine. Asta ne face și o proastă reputație ca turiști.

– Dar tu ai venit aici cu treburi importante, bănuiesc.

– Mai pot aștepta puțin.

– Cu toate că apreciez oferta ta, Mike, n-o pot accepta.

– Leslie, nu ai de ales. Bunul simț trebuie să-ți spună asta! Cambridge și Jonson mai pot aștepta câteva zile.

Leslie se temea să-l lase să conducă. Dar tot bunul simț îi spunea că avea dreptate și ar fi făcut o prostie să nu admită asta. Însă mai mult timp petrecut în preajma lui ar mări intimitatea lor. Dori să-l respingă din nou.

– Nu-ți pot pretinde să pierzi timpul cu mine, Mike.

– Nu ți-am cerut părerea, Leslie. Îți spun, pentru binele tău că te voi însoți. Și nu va fi chiar așa de rău, îți promit. Iar dacă fac ceva care te deranjează, îmi poți atrage atenția pe loc. Bine?

– Bine. Deși mai avea rețineri, se simțea mai bine, mai destinsă.

Capitolul 3

– Iar acum, amintește-ți că trebuie să mergi pe partea stângă a drumului. Fii atentă mai ales la curbe. Mike se aplecă spre bord, încercând ca prin mișcarea aceasta să nu-i atingă umărul în timp ce-i dădea instrucțiuni. Se aflau acum în Wiltshire, iar el încerca să-i dea primele lecții de conducere pe drumul spre Salisbury. În fața lor se afla o câmpie întinsă, cu un drumeag care șerpuia; ici și colo se putea vedea câte un copac sau o casă singuratică; în rest iarbă.

– Pe aici trebuie să fie dezolant în timpul iernii, zise Mike privind pe fereastra automobilului.

– Să lăsăm asta, îl întrerupse Leslie. Dacă sunt pe cealaltă parte a drumului trebuie să răsucesc volanul opus direcției în care merg? Te rog spune-mi că nu este așa!

El oftă.

– Nu, Leslie. El o privi dar nu mai zise nimic. Femeia studia mașina de parcă încerca acum să învețe comenzile. Mike îi zâmbi. Acum putem relua lecția. Dar nu era prea ușor cu

mirosul discret al parfumului ei, cu curba sânilor ei atât de aproape de cotul lui. Dacă se apropia puțin… dar Leslie se dădu imediat înapoi. El se încordă, evitându-i atingerea.

– Ce am greșit? îl întrebă ea.

– N-ai greșit nimic, Leslie, oftă el. Era o femeie cu capul pe umeri, foarte calculată, cu bun simț, până se ajungea la sărut. Atunci devenea cea mai pasională femeie. Iar faptul că se afla cu ea de câteva ore era o tortură pentru el. Voia să întindă mâna… s-o sărute din nou… s-o atingă.

Mike scutură din cap încercând să-și alunge aceste gânduri din minte. Siguranța ei trebuia să fie o prioritate, faptul că voia s-o cunoască mai bine cea de a doua, iar atracția fizică a treia. Dar dacă lucrurile continuau astfel, atracția fizică ar fi trecut pe primul loc și, probabil, ar fi făcut vreun accident înainte de a ajunge să se cunoască mai bine. Va trebui să se controleze pentru ca să nu ajungă într-o situație disperată, sau pe partea opusă a drumului făcând dragoste. Poate această idee era prematură, dar imagini ale truplui ei gol în brațele lui îi trecură fulgerător prin minte. Mergeau acum cu douăzeci și cinci de mile pe oră. Femeia se descurca bine la drum întins, dar astfel ar fi făcut două zile până în Cornwall.

– Mergi destul de bine, o încurajă el.

– Nu mai este chiar o problemă, sau, mai precis, a început să nu mai fie.

Dar chiar în clipa aceea se auzi un claxon din spate de parcă ar fi vrut să infirme ceea ce tocmai spusese ea. Leslie trase imediat pe marginea drumului, așa cum ar fi făcut orice american, operație care îi aruncă aproape în fața mașinii din

spate. Mike trase de volan spre stânga. Celălalt șofer îi privi ciudat în trecere, rostind vorbe al căror sens era unul singur.

– Chiar nu poți vedea că învăț să conduc? îi strigă Leslie.

Mike pufni în râs. Femeia asta avea reacții neprevăzute.

Ea ridică din umeri.

– Știu, știu, am uitat că trebuia să merg pe stânga.

– Continuăm? întrebă Mike, ignorându-i comentariile.

– Dacă n-o facem, nu voi ajunge niciodată în Cornwall, iar tu nu te vei întoarce la Londra.

Mike se întrebă cum putea să-i spună că nu se va întoarce, fără ca femeia să nu-l considere nebun. Nu avea de gând să se întoarcă decât după ce o va cunoaște mai bine. Continuară drumul fără nici un alt incident, iar Leslie căpătă încredere în sine. Fură depășiți de câteva mașini dar ea nu intră în panică. Zona aceea deveni apoi mai sălbatică dar și mai frumoasă în lumina soarelui, iar femeia de lângă el tot mai sexy.

Mike simți nevoia să citeze din Robert Browning.

– Dacă ai frumusețea naturii și nimic altceva, te poți bucura de cel mai bun lucru inventat de Dumnezeu.

Mașina pierdu din viteză pentru că începeau să urce iar Leslie, entuziasmată de ceea ce vedea strigă:

– Privește! Nu este cel mai minunat lucru pe care l-ai văzut vreodată?

Mike privi spre ciudatele statui de piatră aflate în fața lor.

Stonehenge. O privi apoi pe ea observând uimirea dar și teama din privirea ei. Simți atunci nevoia s-o sărute uimind-o și mai tare.

– Iar acum, dacă tot am admirat peisajul pornește, altfel vom da înapoi, suntem în pantă!

– Oh! exclamă Leslie pornind motorul și apăsând pe accelerație. Mașina porni. Leslie luptă cu volanul o secundă apoi îl îndreptă spre partea de drum necesară. Ce mult mi-aș dori să le vedem de aproape, murmură ea.

– Am putea opri să facem un tur. Nu i-ar fi plăcut nimic mai mult decât să se plimbe de mână cu ea, să simtă puterea magică emanată de acele pietre. Știa că era un sentiment aproape senzual și voia să-l experimenteze alături de ea.

– Din păcate nu este posibil, trebuie să ajungem în Cornwall, mă așteaptă Gerry.

Bine ar fi să fie așa, își spuse Mike. Stonehenge însemna că se aflau la jumătatea drumului spre Falmouth. Traficul se intensifică, pentru că se aflau într-o zonă turistică; ce mult și-ar fi dorit el să-i arate mormintele marilor căpetenii celte, acum niște ridicături acoperite de iarbă. Era fascinant, își spuse el, gândindu-se cine fuseseră aceștia și cum trăiseră.

– Privește acolo! strigă Mike.

– Nu pot acum! exclamă Leslie, pentru că o mașină îi tăie calea. Ea strânsese de volan până i se albiseră încheieturile degetelor. Mike dădu din cap a dezaprobare. Nu puteau comunica, din păcate. Nu numai munca ei o făcea să fie așa, ci și faptul că se cunoșteau prea puțin. Dar asta o făcea exasperantă și… fascinantă.

Îi privi pe furiș picioarele lungi, care acționau pedalele mașinii. În sfârșit trecură de zona turistică de la Stonehenge, circulația se mai rări, iar ea parcă nu mai era atât de crispată. Apărură în zare alte monumente iar ea, mai relaxată, își permise să se bucure de ele. Lui Mike îi plăcea să descopere lucruri noi, să vadă locuri noi, să afle noutăți.

– Acela este Cerne Giant, îi spuse el când drumul ocoli o statuie uriașă care părea din cretă, ridicată din turf. Este zeul celt al vânătorii. Și al fertilității.

Leslie chicoti, dar Mike o ignoră continuând să-și depene cunoștințele.

– Înainte, la picioarele statuii se afla o abație. Se spune că locuitorii vin și curăță la diferite intervale de timp statuia din cretă; celții au fost acum două mii de ani un popor care avea cultul zeilor. Cred că ne-am putea opri un minut să ne uităm.

– Nu, Mike, trebuie să ne continuăm drumul…

El se întoarse spre ea uluit de încăpățânarea ei.

– Leslie, nu te înțeleg; ai trecut pe lângă singurul sit istoric dintre acest loc și Londra. Nu-mi spune că n-ai fi vrut să te oprești nici la Stonehenge! Ce se întâmplă dacă ne vom întinde puțin oasele tasate în mașină și vom vedea aceste monumente străvechi?

– Nu opresc aici!

– De ce, Leslie, ți-e teamă?

– Nu, nu mi-e teamă, răspunse ea, încetinind apoi oprind, după ce scoase mașina în afara carosabilului.

Mike coborî, apoi după ce ocoli mașina, îi deschise portiera ajutând-o să coboare. Din fața lor apăru o turmă de oi mânată de un cioban, îndreptându-se spre pieptul gigantului.

– Sfânta inocență bucolică! exclamă Mike.

Leslie murmură ceva ce el nu auzi, dar își spuse că era mai bine așa, poate. Realiză însă că nu mai trebuia să glumească prea mult cu ea, cu toate că se abținea cu greu. Dacă ea s-ar relaxa un pic, poate lucrurile s-ar schimba și pentru ei. Porniră

spre dealul pe care se afla uriașul, dar atenția lui Mike era concentrată asupra ei, aflată atât de aproape de el. Pielea mâinii ei era atât de netedă și moale ca marmura abia trezită la viață. Ar fi fost atât de ușor s-o întoarcă spre el să o sărute din nou. Dar încercă să-și alunge gândul din minte. Încercă să mai discute cu ea pentru a nu se mai gândi la sex.

– Figura lui este destul de primitivă, nu ți se pare? Mă impresionează totuși anumite detalii, cum ar fi maxilarele puternice și picioarele musculoase.

– Eu nu le-am observat.

– În acest caz, dă-mi voie să te ajut eu. Începu să-i atragă atenția asupra elementelor care erau de interes și pentru el. Nu are sens să mai menționăm că în tot acest timp nu se gândea decât la sărutările lor, la pielea ei moale și netedă.

Deodată, Leslie se aplecă atingând pământul pe care se aflau.

– Pare de cretă, nu?

– Așa este. Se spune că dacă atingi solul de aici ți se rezolvă orice problemă de infertilitate.

Leslie se ridică imediat curățindu-și pământul de pe palme.

– Nu atâta timp cât nu sunt căsătorită.

– Nu-ți dorești copii?

– Ba da, și nici nu sunt ca alte femei, înnebunită de ideea de a fi o mamă singură.

– Pe mine nu m-ar încânta să-mi cresc singur copiii.

– Simți nevoia să existe cineva care să sufere alături de tine problemele creșterii copiilor, nu? Eu mă certam tot timpul cu fratele meu, lucru care-i scotea din minți pe ai mei.

– Și frații mei cei mari se certau din orice. Eu eram un înger pe lângă ei.

– Hai să mergem, Mike, Gerry cred că și-a pierdut deja răbdarea.

– Zeul ăsta ar putea fi dansator în trupa Chippendale, nu crezi?

Leslie îl privi uimită.

– Mă surprinde că știi de ei!

– Este și normal să știu; sunt niște indivizi care trag la fiare toată ziua, au niște trupuri demențiale parcă tocmai pentru a ne face de rușine pe noi, ceilalți. Femeile sunt nebune după ei. Cred că și ție îți plac...

– Da, l-am aclamat de multe ori pe numărul cinci. Știi, Gerry este pasionată de ei și m-a luat de câteva ori la spectacole. Este singurul pe care mi-l amintesc.

***

– Am reușit! exclamă Leslie, trăgând mașina în fața hotelului Palisades, a cărui intrare era luminată cu lampioane albastre și galbene.

– Te-ai descurcat bine, o complimentă Mike. Deși tot eu am condus pe podul Tamar!

– Recunosc că n-aș fi făcut față! declară ea foarte serioasă. Locul acela este un iad pentru șoferi. Dar ea știa că Mike vrea doar s-o necăjească pentru că se oferise singur să conducă. Fusese un gest frumos din partea lui. De fapt, dacă se gândea bine, pe tot drumul străbătut împreună Mike avusese o atitudine rezonabilă.

Gândul acesta nu-i făcu plăcere lui Leslie, ba îl consideră chiar periculos pentru că ajungea să-l cunoască mai bine și să-l placă mai mult. Mike se întoarse spre ea spunând ceva, zâmbindu-i, făcându-i inima să bată mai tare, făcând-o să-și dorească să-și treacă mâinile prin părul lui. Asta pentru ca să-i simtă șuvițele mătăsoase mângâindu-i palma. Voia să-i atingă și obrajii, să-l sărute. Nu era bine ce se întâmpla cu ea, își spuse. Nu avea nevoie acum decât de spațiu pentru a se întinde, așa că ieși din mașină. Mike coborî și el, făcând câteva mișcări de înviorare.

– Îmi pare rău că am gonit așa fără pauză, ar fi trebuit să ne oprim mai des!

– Nu este nici o problemă, tot așa mă simt și atunci când fac cumpărături la supermarket.

– Minți!

– Ai dreptate; de fapt aș da orice pentru un pat bun și moale în care să mă întind!

Leslie zâmbi apoi se încruntă.

– Parcă trebuia să iei trenul înapoi spre Londra!

– Leslie, nu este nici un tren la ora asta! o întrerupse el. Am nevoie de o cameră și mai ales nu-mi trebuie comentarii din partea ta!

– De ce le-aș face? Sunt în general o femeie rezonabilă.

După ce rosti aceste vorbe, realiză că vorbise fără să se gândească. Era normal ca el să se odihnească puțin, în nici un caz să stea în gară până a doua zi. Dar știindu-l alături i-ar fi fost cam greu să-și pună ordine în gânduri.

– Mike, îți mulțumesc, mi-ai fost de mare ajutor. Nu știu ce-aș fi făcut fără tine!

– Ai fi făcut vreun accident, asta ar fi fost. Îmi pare bine că te-am putut ajuta!

– Așa faci, ajuți pe oricine are nevoie de ajutor? Era ciudat dacă așa era.

– Nu, numai brunetele înalte și zvelte.

– Mă duc la recepție acum, îi spuse ea pentru a evita continuarea discuției.

Luară bagajele și urcară treptele din fața hotelului. Ușile acestuia erau încuiate. Leslie rămase privind disperată și neputincioasă. Dar el găsi un clopoțel din care sună de câteva ori. Leslie oftă fericită că el știuse să se descurce și-și spuse că dacă va mai pleca vreodată în vacanță va sta doar la Hilton. Se aprinseră luminile și o femeie de vreo cincizeci de ani, le dădu drumul.

– O, dragii mei este atât de târziu! exclamă ea lăsându-i să treacă. Leslie recunoscu vocea femeii; era doamna Drago, cu care vorbise de câteva ori la telefon.

– Îmi pare rău c-am ajuns...

– Pentru ce să-ți pară rău, draga mea? Haideți să vă înregistrăm. Sunteți americanii care au sunat mai devreme, nu?

– Da.

Femeia chicoti.

– Gerry O'Hanlon a sosit? o întrebă Leslie.

– Nu dânsul este Gerry O'Hanlon? întrebă femeia arătând spre Mike.

– O, nu! exclamă Leslie. Se întrebă apoi dacă femeia i-ar putea considera cumva îndrăgostiți. Nu suporta să-i explice că

nu sunt. Era jenant. Cu toate astea simți pornirea primitivă de a se întreba de ce ura un astfel de răspuns; poate pentru că nu era adevărat. Dânsul este Mike Smith, care m-a ajutat să ajung aici. Apoi întrebă cu un aer încurcat: așadar, Gerry n-a ajuns încă?

– Nu, nu mai sunt americani acum în hotel. Este tot american și dânsul?

– Gerry este o femeie.

– Nu, n-a sosit nici o Gerry astăzi, îmi pare rău, draga mea.

La naiba cu această Gerry! Trebuia să fi ajuns de mult!

– Și eu voi avea nevoie de o cameră, zise Mike ridicându-se, ceea ce ei îi dădu impresia că un urs polar se ridicase în două picioare.

Doamna Drago clipi de câteva ori.

– Da înalt mai ești domnule!

– Va lua un tren spre Londra, dar acum este prea târziu. Aveți o cameră liberă?

– Să vedem, zise doamna Drago, consultând un registru.

Leslie se întrebă dacă nu cumva printr-un joc al destinului nu se vor putea despărți și vor trebui să împartă aceeași cameră. În această situație ea va dormi în mașină, căci dacă se va afla singură cu el într-o cameră se va transforma în Zelda, canibala dintr-un spectacol de televiziune, Dobbie Show.

– Am o cameră cu un singur pat, dar este cam mică, zise femeia într-un târziu.

Mike oftă și el aparent ușurat.

– Nu vă pot oferi altceva.

– O va lua, vorbi Leslie în locul lui.

– Chiar crezi c-o voi lua? o întrebă el.

Leslie îi zâmbi dulce.

– Vei avea de ales între a dormi în mașină și această încăpere.

– O iau, zise el.

Doamna Drago îi conduse în camerele lor, vorbindu-le despre piscina hotelului. O lăsară pe Leslie mai întâi. După ce închise ușa, răsuflă ușurată și se rezemă cu spatele de peretele încăperii. Nu era cinstit, se gândi ea. Gerry își petrecea timpul cu cine știe cine, iar ea își irosea vacanța singură. Sunau egoist gândurile ei dar nu știa cine era vinovat. Cu toate astea trebuia să fie fericită că ajunsese întreagă în Cornwall. Va apărea și Gerry, își spuse ea, începând să se pregătească de culcare când se auzi o bătaie în ușă.

– Cine este? întrebă ea.

– Mike.

Pe moment, Leslie se întrebă dacă să-i deschidă sau nu. Ultima oară când fuseseră singuri într-o cameră ieșiseră scântei, iar acum după ce fuseseră atâtea ore unul aproape de celălalt în mașină acele scântei se vor transforma în flamă. Dar nici nu putea să nu-i deschidă. Amintește-ți că nu ești aici pentru o aventură de vacanță, își spuse ea, nici pentru a confirma vreunul dintre presentimentele lui Gerry.

Deschise ușa.

– Bună, zise Mike intrând. El privi cu jind spre patul larg, dulapul, toaleta din cameră. Eu am niște cuiere pe perete, o chiuvetă, baia este pe hol, iar patul este prea scurt.

– Este mai greu să găsești un pat pe măsura ta, murmură Leslie.

– Al tău pare mai mare... și este dublu...

– Nici măcar să nu te gândești la asta! îl preveni Leslie.

– Dar pot visa. Oricum, m-aș comporta ca un gentleman. Bine, bine, oftă el văzându-i privirea. Te simți bine aici?

– M-aș simți chiar foarte bine dacă aș putea dormi.

– Da, te las să mă visezi agonizând.

Mike se aplecă și-i dădu un sărut. Un sărut plin de promisiuni. Apoi plecă, iar ea rămase să-l viseze.

***

– Ce-ai spus?

Mike încercă să zâmbească, dar figura ei stupefiată nu-i dădu un sentiment prea plăcut. Nici măcar nu dormise bine în noaptea aceea. Patul era prea scurt pentru el și tare. El repetă:

– Am spus că voi sta câteva zile. N-am mai fost de mult în Cornwall.

– Și camera de la hotelul din Londra? De întâlnirea de la Cambridge ai uitat?

– Nu pot pleca liniștit; trebuie s-o aștept pe prietena ta să apară.

– Pot să-mi port singură de grijă, nu-ți face probleme din cauza mea. Ridicase puțin vocea și cei din jurul lor din sala restaurantului îi priviră impacientați. Mike, apreciez ce ai făcut pentru mine; cred că n-aș fi ajuns până aici fără ajutorul tău, dar nu poți rămâne.

– De ce nu? o întrerupse el de data asta. Felul în care accentuase ultimele cuvinte îi dădu speranțe. Se uită împrejur să vadă dacă îi asculta cineva și văzând că oamenii erau ocupați cu altceva continuă: poți avea probleme cu mașina. Cornwall este o regiune cu drumuri înguste și abrupte nu este prea ușor de condus.

– Mă voi descurca.

– Nu cred.

Nu mergea prea rău își spuse el. Leslie voia să ia lucrurile foarte încet. Atâta timp cât ea nu întreba din ce cauză rămânea, nu era problemă.

– De ce vrei să rămâi? îl întrebă ea ridicând din sprâncene.

Iată că ajunsese și la întrebarea cheie! Mike gemu încet.

– Ți-am mai spus. N-am fost de câțiva ani în Cornwall. Îmi place atmosfera de aici, oamenii, mâncarea. De timp nu mă plâng și mă gândesc că vei avea nevoie de ajutorul meu.

– Te afli de câtva timp în Anglia, de ce n-ai venit în Cornwall? Nu ai argumentele necesare, Mike, pentru a rămâne.

El o privi lung căutând un răspuns inteligent. Nu putea să plece. Fiecare părticică din trupul lui s-ar fi revoltat dacă ar fi fost departe de ea. Nici el nu putea înțelege aceasta nevoie subită și disperată, așa că, în final, îi spuse exact ceea ce gândea.

– Pentru că vreau să fac dragoste cu tine.

Leslie lovi cu putere masa. Atinse din greșeală și ceașca de cafea, care sări mai întâi în sus apoi căzu după ce lichidul fierbinte se vărsă pe masă. Lumea de la mesele vecine se uită spre ei.

– O, draga mea, se repezi doamna Drago spre masă. După ce curăță locul, ea plecă, iar Mike reuși să îngaime:

– Îmi pare rău, Leslie.

După ce plecă doamna Drago, se aplecă spre el, peste masă, cu ochii scoși din orbite.

– Ce-ai spus? Vrei să repeți, te rog?

Mike strânse din dinți și repetă.

– Vreau să fac dragoste cu tine. Ce este atât de greu de înțeles? Sunt bărbat, iar tu o femeie mai înaltă decât celelalte.

– Vrei să te culci cu mine pentru că sunt mai înaltă decât celelalte femei?

– Nu. Ba da. Cum naiba intrase în încurcătura asta? Ești o femeie atrăgătoare, Leslie, orice bărbat ar vrea să facă dragoste cu tine.

Ea începu să râdă, iar Mike roși. Ea continuă să râdă, iar lumea din jur începu să zâmbească și să comenteze. El se îndoia că auziseră discuția, dar știau că la masa lor sunt probleme.

– Ei, mă bucur că începeți ziua atât de vesel, zise doamna Drago apropiindu-se cu o nouă față de masă.

– Așa este, zise Leslie.

După ce doamna Drago le schimbă fața de masă și plecă, Mike se aplecă spre ea.

– La naiba, Leslie! Ți-a spus cineva vreodată că poți strica cheful unui bărbat cu câteva vorbe?

– Numai ție ți se putea întâmpla așa ceva! exclamă ea.

– Ce vrei să spui?

– Numai unui profesor distrat ca tine i se poate întâmpla să urmărească o femeie prin toată Anglia în loc să recurgă la una de stradă.

– De ce vrei să banalizezi lucrurile, Leslie? Tu m-ai adus până aici, tu ești cea care nu m-a refuzat!

Dintr-o dată Leslie deveni foarte rigidă.

– Nu mă interesează să fiu preferată de un bărbat doar pentru că sunt mai înaltă!

– Vă caută cineva la telefon, domnișoară.

Mike fu recunoscător celui care o căuta pentru că-i lăsa un moment de respiro. O urmă spre recepție unde Leslie începu să strige:

– Alo? Gerry, tu ești? Apoi se încruntă și continuă să vorbească timp de câteva minute. El nu-i putea auzi fiecare cuvânt dar observă că Leslie se înfuriase și mai tare.

– Nu cred. Ai depășit limita, Gerry! Cum poți spune că-l iubești pe individul ăla? L-ai cunoscut acum trei zile!

Așadar, Gerry nu apărea nici acum, își spuse Mike cu un zâmbet triumfător. Îi părea rău pentru Leslie. Cheltuise o mulțime de bani ca să ajungă aici și prietena ei îi strica concediul. El ar fi vrut să-i arate Anglia așa cum trebuia văzută, cu castelele ei minunate, catedralele, cârciumile de altădată, berăriile. I-ar fi plăcut, era sigur de asta. Poate cine știe, i-ar putea oferi câte puțin din toate astea. Poate ar reuși să iasă și din impasul creat de afirmația lui. Se exprimase greșit făcând-o să înțeleagă că-l interesa numai sexual. Nu era de mirare că-l considera nebun. Leslie puse receptorul în furcă furioasă.

– Nu vine Gerry nici de data asta?

– Nu.

– Halal prietenă! exclamă el.

– La început mi-am închipuit că are probleme din cauza drumului cu avionul, ea nu este așa!

– Se pare că și ea și eu avem aceeași problemă, încercă el s-o înveselească. Cu singura deosebire că eu sunt aici...

Ea pufni disprețuitor.

– Mike, dacă așa vrei să-ți atragi simpatia mea, este mai bine să faci un duș rece.

– Nu pot, nu am baie! Uite ce este, Leslie, n-aș vrea să fiu în situația ta! Dar eu sunt aici după cum ți-am mai spus, sunt un gentleman, și cunosc zona. Cel puțin nu vei fi singură. Și nici nu vei putea spune c-ai pierdut banii.

– Mulțumesc, dar nu am nevoie, Mike. Mă voi descurca singură.

Leslie plecă în cameră fără să mănânce micul dejun. Mike simțea că-l rodea stomacul de foame și nici nu avea unde să se retragă. Se întoarse la masă și-i făcu semn doamnei Drago.

– Prietena mea nu se simte prea bine. Puteți trimite pe cineva cu o cafea și niște sandvișuri în camera ei? Trebuie să mănânce ceva.

– Desigur.

– Iar eu vreau o omletă. Și după aceea mi-ați putea oferi o cameră mai bună?

– Cred că o să găsesc ceva.

Cu Leslie va aranja el lucrurile. Doar venise cu ea pentru a rămâne!

Capitolul 4

– Am observat că ai ieșit din hotel!

Leslie îl urmări cum își trage un scaun la masa ei și se așază nonșalant. Nu-l văzuse de câteva ore, de la telefonul lui Gerry, care o supărase atât de tare. Ca și afirmația lui legată de înălțimea ei, probabil. Căci ea era de o înălțime tocmai potrivită pentru el. Și ea se simțea atrasă de el în multe privințe. Mai precis, îl plăcea tot mai mult, cu toată incompatibilitatea lor. Iar el o plăcea numai pentru că era înaltă! Ei, și asta era ceva. Se simți frustrată, amuzată dar și insultată în același timp.

Și cu toate astea, se trezise visând cu ochii deschiși la el după ce terminase convorbirea cu Gerry și se retrăsese în camera ei. Se așezase pe pat cu brațele întinse și începuse să-și imagineze o scenă pasională între ei, cu un sărut prelungit și înfocat, agățându-se unul de celălalt, picioarele ei strângându-i coapsele... se înfioră. Fusese o imagine atât de clară și de vie! Ca o premoniție a ceea ce va urma.

– Dau un ban pentru gândurile tale, auzi glasul lui Mike.

Leslie roși, dar apoi își spuse că n-avea cum să ghicească ce gândise ea.

– Am crezut c-ai plecat la Cambridge, zise ea numai pentru a nu lăsa să se vadă starea de confuzie în care se afla.

– Va veni și momentul în care voi pleca, nu-ți face probleme. Mike chemă o chelneriță căreia îi ceru să-i aducă exact ce mânca și ea. Apoi începu să-i explice: poate nu m-am exprimat corect. Îmi placi și pentru înălțimea ta, poate acesta este primul lucru pe care l-am observat la tine, dar nu este singurul, ba pot spune chiar că lista este foarte lungă, Leslie Kloslosky.

– Adevărat? zise ea simțindu-se parcă mai bine.

El îi zâmbi.

– Așa este, Leslie. Îmi place să stau de vorbă cu tine, îmi place să-ți arăt lucruri noi, cum ar fi Gigantul Cerne.

Ea roși.

– Să nu-mi spui că nu ți-a plăcut!

– Era interesant, de ce nu? Am putea discuta și despre altceva?

– Desigur, deși ai avut șansa la Stonehenge. Mike își drese glasul și-i spuse: frumoasă zi. Ce-ai vrea să faci?

– Nu prea multe. Am văzut castelul Pendennis, dar nu m-a impresionat în mod special.

– Este firesc pentru că nu este castel propriu zis, ci o fortăreață ridicată de Henry VIII, pentru a se apăra împotriva amenințării spaniole. Ai observat scara aceea atât de îngustă care coboară în pivniță? Ai remarcat cât este de îngustă în

comparație cu celelalte? Asta pentru că jos locuiau servitorii. Este fascinant să observi cum diferențele sociale se oglindesc în lucruri atât de mărunte precum treptele scărilor.

– Este fascinant, într-adevăr, zise ea urmărindu-i buzele. Mike avea o gură foarte frumoasă și dantura albă, regulată. Apoi își spuse că nu era normal ca o femeie să se concentreze asupra danturii unui bărbat. Probabil, își pierdea mințile.

– Ai văzut caseta cu scene de luptă?

– N-am văzut nici un video acolo. Nu ne-au dus decât la primul etaj care era gol. Așa că am plecat numaidecât.

– Dar asta înseamnă că n-ai văzut nimic, Leslie, dacă n-ai explorat locul respectiv încercând să te integrezi în atmosferă; nu-mi spune că n-ai văzut nici eșafodul care se află la primul etaj!

Îl văzuse dar o interesau mai mult gropițele pe care le făcea el în obraji. Era un bărbat atrăgător, deși nu asta conta prea mult într-o relație.

Imediat se îngrozi la gândul că deja se gândea la el ca la un bărbat cu care să aibă o relație. Acest bărbat era nepotrivit pentru ea și chiar acum erau ca două vapoare care trec unul pe lângă celălalt în noapte. Iar dacă răspundea apelurilor lui nu era bine. Gândul că îl socotea predestinat era deja o nebunie.

– De unde știi atâtea despre acest castel?

– Am mai fost prin ținuturile astea, după cum ți-am spus. Am fost prin peninsulă de patru cinci ori, am cutreierat-o de la un capăt la celălalt, și am văzut desigur și castelul

Pendennis. Odată, la un Crăciun, am închiriat chiar și o căsuță din secolul șaptesprezece la Land,s End de la National Heritage.

– Cred că a fost minunat, zise Leslie, observând șuvița care-i căzuse pe frunte. Arăta aproape ca un copil. Aproape. Nici un copil n-ar fi putut să-i ridice nivelul hormonilor ca acest bărbat. Atunci când se însuflețeau, ochii lui aveau o strălucire aparte.

Sosi și mâncarea lui. Leslie observă zâmbetul pe care i-l aruncase chelnerița înainte de a pleca. El își unse o felie de pâine cu unt apoi adăugă și gem de căpșuni, mușcă și luă o gură de ceai. Leslie zâmbi observând că profesorul distrat așa cum îl considera ea pe Mike, se concentra foarte bine atunci când era vorba de mâncare.

– De fapt, acel Crăciun a fost un eșec; eu și Darlene ne-am certat tot timpul.

– Darlene? repetă ea. Cine este Darlene?

El lăsă capul în jos și-i spuse:

– Soția mea.

Soție. Leslie scăpă o înjurătură în gând și toată atracția fizică pe care o simțea față de el îngheță în acel moment. Din păcate nu muri așa cum ar fi trebuit.

– Este vorba despre fosta mea soție, am divorțat acum câțiva ani.

Leslie oftă ușurată, deși n-ar fi trebuit să-și dorească să afle prea multe despre el; asta ducea la crearea intimității. Iar intimitatea mentală și emoțională duceau la intimitatea fizică. Trebuia să fie vigilentă. Din nefericire, era mai mult curioasă decât vigilentă.

El o privi lung.

– Nu te-am întrebat niciodată... am presupus doar că nu ești căsătorită pentru că ai pornit în această excursie cu o prietenă, dar poate... ești căsătorită, Leslie? Ai un prieten?

Ea ezită, întrebându-se dacă putea să scape cu o minciună. Poate dacă i-ar spune că are pe cineva, ar lăsa-o în pace și ar pleca. Dar se îndoia acum că ar suporta cu ușurință plecarea lui. Ea nu știuse niciodată să mintă.

– Nu, sunt divorțată ca și tine.

– De ce?

– Ce vrei să afli prin întrebarea ta?

– De ce ai divorțat? El mai luă o gură de ceai, așteptând răspunsul ei.

Leslie ezită din nou. Era viața ei, o întrebarea foarte personală. Iar dacă i-ar spune adevărul probabil l-ar alunga și pe el.

– Eram prea plictisitoare.

El mai luă o gură de ceai apoi pufni în râs pe neașteptate împroșcând ceaiul pe masă. Luă repede un șervețel și șterse totul.

– Sper că glumești!

Ea ridică din umeri.

– Asta mi-a spus soțul meu.

– Ce mitocan!

– Am fost măritată cu acest mitocan! observă ea.

– Ai greșit enorm; dar fiecare o face.

Ea ura greșelile, asta era problema. Iar în privința unei dragoste adevărate nimeni nu se putea înșela. În cazul ei, dragostea asta durase un an și jumătate înainte de a realiza că era ceva în neregulă.

– Și căsnicia ta a eșuat? îl întrebă ea.

– Da, eram prea înalt.

Ea îl privi uimită.

– Glumești!

– Nu.

– Darlene era mult mai scundă decât mine; de asta nu puteam dansa pentru că ajungea cu capul la sub brațul meu, iar sexul se desfășura cu unele restricții. Noul ei soț este mai scund și e foarte fericită cu el. Acum înțelegi de ce m-am îndrăgostit de tine?

– O, da, murmură ea dezgustată. Nu trebuie să te apleci când dansezi cu mine și nici în pat n-o să mă rup în bucăți. Mulțumesc, Mike, dar nu am nevoie.

El o privi zâmbindu-i.

– Nu cred că te vei rupe în pat, Leslie, vom rupe patul împreună.

Vorbele lui îi amintiră ce visase mai înainte în legătură cu el.

– Cred c-ar fi mai bine să plec, se gândi ea ca fiind cea mai bună soluție.

Se ridică, dar Mike o opri.

– Te rog să te așezi, Leslie. Ți-am promis că voi fi un gentleman, așa că nu voi încerca să-ți dovedesc teoriile mele chiar dacă aș fi foarte tentat. Și apoi, nici nu ți-ai terminat micul dejun. În Statele Unite nu vei găsi așa ceva.

Leslie se așeză din nou față în față cu bărbatul cu care străbătuse jumătate din Anglia. Mai luă o prăjitură cu gem de caise pe care i-o lăudase el și o găsi chiar foarte bună.

Mike o privi.

– Nici mama nu le face atât de bune, crede-mă.

Tocmai de asta îi era ei teamă. Începuse să aibă încredere în el, chiar să-l și placă. Dar de fapt diferențele de viața nu prea mai contau acum.

– Arăți ca un iepuraș urmărit de un câine, remarcă el. De ce, Leslie?

– Descrirea este hazlie recunosc, dar nu este nimic din ce-ți închipui, zise ea forțându-se să-i zâmbească.

Leslie își pierdu siguranța de sine. Ultimul lucru de care avea ea nevoie era ca el să-i observe slăbiciunea. De aceea se forță să pară foarte serioasă și începu să mănânce.

După ce termină se ridică în picioare, iar el n-o mai putea opri. Acum putea să scape. Deschise gura să-i mulțumească, nu pentru că ar fi trebuit s-o facă, ci pentru că așa i se păru normal.

– În Saint Mawes este o bisericuță, începu el înainte ca ea să scoată vreo vorbă. Din secolul doisprezece. Cu cinci sute de ani mai veche decât orice biserică din State.

El prezentă lucrurile atât de tentant încât ea se simți atrasă. Iar singură nu putea ajunge acolo; nici măcar castelul Pendennis nu-l văzuse singură ca lumea.

După douăzeci de minute se trezi într-o capelă mică, în care pașii îi răsunară pe dalele de piatră mâncate de vreme. Un altar din piatră sculptat de artizanii normanzi se afla sub o fereastră înaltă și îngustă prin care străbăteau totuși razele soarelui. Erau doar ei doi înăuntru. Mai fusese un băiat a cărui figură i se păru cunoscută la început, deșI nu-l putea identifica; apoi își alungă gândul din minte. Poate din cauză că

era singură cu Mike avea tendința să exagereze. Nu putea gândi ca de obicei iar temperatura corpului ei avea mari fluctuații.

– Strana este mai recentă, îi explică el. Asta pentru că în evul mediu lumea se aduna la slujbă atât bogații care stăteau în față cât și săracii care se înghesuiau în spate. Aceasta zonă a aparținut mai întâi lui Richard de Beaumont care o deținea în numele lui William de Normandia, apoi, în secolul șaisprezece, a trecut la familia Makefield care a ridicat veranda și a pus clopotul.

Leslie se întoarse spre el.

– De unde știi toate detaliile?

– De aici, spuse el întinzându-i o broșură. Afli foarte multe despre trecutul unei țări citind aceste prezentări.

– Sunt chiar impresionată.

– Eu am descoperit-o!

– Da, pentru că ai și ochelari!

El făcu o mișcare hazlie cu care și-i aranjă mai bine pe nas.

– Niciodată nu mă vei întrece în cunoștințele de istorie.

– Am crezut că ești profesor de literatură.

– Am absolvit și cursul de istoria Angliei.

Leslie îl privi zâmbindu-i. Senzualitatea lui atât de pregnantă la cafenea se mai estompase aici, la biserică, și ea se simți mai echilibrată. Poate că lucrurile aveau să se schimbe și ea să nu se mai simtă singură în Anglia, fără Gerry.

Mike continuă:

– Am fost atras întotdeauna de oamenii care s-au perindat prin aceste biserici; cine erau, ce fel de viață duceau. Iar pe

tine îmi este foarte ușor să mi te închipui cum ai fi arătat pe vremurile acelea, ai fi avut un văl și veșmânt negru până în pământ.

– Vrei să spui că aș fi fost o călugăriță grozavă?

El începu să râdă.

– Tu? Nici vorbă! Ai fi fost o nobilă astfel îmbrăcată, care știa ce are de făcut și conducea totul cu o mână de fier îmbrăcată într-o mănușă de catifea. Cu bărbații ar fi fost de ajuns să ridici un deget amenințător în fața lor pentru ca să dispară imediat.

– Eram un fel de Atilla?

– Nu există nici cea mai mică asemănare! L-ai fi întrecut cu mult, mai ales prin istețime. Și în plus, ești incredibil de sexy atunci când vrei să pari logică.

Biserica deveni dintr-o dată un cuptor cu o temperatură insuportabilă. Și ea crezuse că aici era în siguranță, că nu va exista atracție fizică!

– Vreau să ies puțin, murmură ea, este prea cald aici.

Leslie se strecură spre ușă, fericită ca Mike nu se afla în calea ei. Numai Dumnezeu știe ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost acolo! Nimeni nu-i mai spusese vreodată că este sexy mai ales când este foarte logică. De fapt, fostul ei soț îi repeta că era prea plictisitoare.

Poate că acest Mike avea și părțile lui bune dar sexul într-un cuplu nu este totul. Și între ei nu putea fi altceva decât sex pentru că nu aveau altceva în comun. Cu toate astea, se văzu forțată să recunoască un lucru; cu toate diferențele dintre ei, Mike era un bărbat fascinant.

***

Porniră spre Falmouth Bay, unde el cunoștea un loc retras și foarte plăcut. Pe drumul pe care-l străbătură umăr lângă umăr ceea ce era o tortură pentru ea, Mike îi arătă toate peșterile folosite de traficanți de pe vremea în care se dăduse în funcțiune Canalul englez. Văzură o pereche de lebede care alunecau grațioase pe apă lăsând în urma lor o dâră de spumă albă.

Leslie duse mâna streașină la ochi căutând din priviri intrările în peșterile despre care-i vorbise Mike. Era chiar frumoasă cu briza care i se juca în păr, dar nu părea conștientă de efectul pe care--l avea asupra lui. Oare nu-i mai spusese nimeni că era frumoasă?

Păcat că n-o făcuseră, se gândi Mike, fericit că era primul care să deschidă acest capitol pentru ea, pentru că de acum înainte avea de gând să-i repete asta. Leslie fusese mai abordabilă în această zi și fusese o plăcere să se afle alături de ea, s-o vadă relaxată alături de el, bucurându-se de ceea ce-i arăta el. Și, ce era cel mai important, Leslie părea că se bucură de compania lui. Făcuseră progrese vizibile.

Se gândi s-o impresioneze în continuare cu cunoștințele lui:

– Traficanții din Cornwall au fost descriși în multe lucrări, mai ales din cauza Revoluției Franceze când spionii englezi și refugiații au fost forțați să traverseze Canalul. În realitate, erau foarte brutali mai ales în secolul optsprezece, oricând gata

să-l ucidă pe cel care colecta taxele, sau pe oricine i-ar fi trădat. Pe atunci nu era mare lucru să ucizi cu sânge rece sau să spânzuri pe cineva!

– Spune-mi, Mike, dacă tot vrei să mă impresionezi cu cunoștințele tale, ai citit Golful francezului sau Hanul din Jamaica ale lui Du Maurier? Deși unchiul din Hanul din Jamaica, un bine cunoscut contrabandist, era o persoană foarte neprietenoasă, și obscenă.

– Mda, nu se poate spune că erau niște indivizi de treabă; pe mine m-a impresionat însă ingeniozitatea lor.

– La ce te referi?

Mike privi încă o dată suprafața apei întrebându-se ce oare îi atrăsese atenția lui Leslie și văzu o umbră întunecată despicând valurile.

– Este o focă, îi spuse el.

– Știi că n-am văzut până acum focă, rechin sau delfin? Și ar fi trebuit să-i văd pentru că se spune că sunt destui, iar drumul meu spre casă merge de-a lungul țărmului.

– Sunt prea mulți oameni la noi în State și prea multă poluare. Cred că totuși poluarea poartă cea mai mare vină. Dar golful Falmouth este unul dintre cele trei golfuri naturale din lume unde nu prea există poluare.

– Ce multe lucruri știi!

Mike începu să râdă.

– Trebuie să știi toate astea dacă vrei să fii un profesor bun; oricând te poți aștepta la întrebări din partea studenților și ar fi penibil să nu știi să răspunzi. Iar eu sunt însetat de informație. Am câștigat de multe ori jocurile Trivia.

– Și eu, în competiție cu șase persoane.

– Mă impresionezi, Leslie.

Ea începu să râdă.

– Două dintre ele erau bete așa că nu contează.

– Victoria este victorie. Poți să-mi spui cine este înmormântat la Grant's Tomb?

– Nimeni.

– Ai câștigat! Mike simți pornirea de a o strânge la piept, de a-i fura zeci de săruturi. Ar fi vrut să-i scoată tot ce avea pe ea, s-o mângâie, făcând-o să geamă de plăcere. Dar se forță să-și păstreze mâinile de-a lungul corpului. Nerăbdarea trebuia stăvilită cu orice preț în cazul acestei femei, își spuse el.

– Unde te duci de obicei pe țărm?

– La Wildwood.

El începu să râdă.

– Și eu merg tot acolo. Îmi amintește de anii și colegii de facultate cu care mergeam adesea pentru a evita un profesor sau altul care nu ne plăcea. Așadar, vezi că soarta a făcut să ne întâlnim?

Ea începu să râdă.

– Sau nenorocul.

El nu dădu mare atenție spuselor ei pentru că observase ceva mai important; soarele îi scălda fața în lumină, la fel ca în acea biserică normandă. Figura ei era relaxată și părea fericită. Dar nefiind capabil să reziste așa cum își propusese, se aplecă și o sărută.

Ea nu realiză la început și-și desfăcu buzele în întâmpinarea lui. Apoi păru reticentă dar Mike o făcu să-și

înfigă mâinile în părul lui des și să-l tragă mai aproape. Capul începu să i se învârtească, Leslie se presă de pieptul lui, așa cum el știuse că se va întâmpla. Leslie gemu ușor.

El o mângâie, simțindu-i pielea catifelată. Bluza ușoară de bumbac se ridică, iar pielea ei începu să-i ardă degetele, adăugându-se la caleidoscopul de senzații pe care le simțea. Leslie avea pentru el gustul și mirosul unei căpșuni introduse în ciocolată. Amândouă erau bune la gust luate separat dar împreună aveau gust de ambrozie. Fiecare parte a trupului lui îi spuse că nu făcuse o prostie traversând Anglia de dragul ei.

Ar fi sărutat-o la nesfârșit dar conștiința îi reaminti de pactul făcut cu ea. Doar îi promisese că se va purta ca un gentleman! Îi eliberă gura cu părere de rău, dar nu-i dădu drumul din brațe pentru a nu pierde definitiv contactul cu ea.

– Natura știe ce face atunci când creează femeia, cită el din Wendell Holmes.

– Poftim? întrebă Leslie eliberându-se din îmbrățișarea lui.

– Nu m-am purtat ca un gentleman, așa cum am promis.

Ea îl privi o clipă.

– Nici nu mă așteptam!

Mike pufni în râs.

– Acum că suntem chit, ce-ai zice să cinăm la Malpas? Știu un restaurant foarte bun acolo, sau, mai precis așa era ultima oară.

Ea scutură din cap.

– Cred că am terminat cu ceea ce aveam de văzut astăzi.

Malpasul urmă a doua zi.

– Unde naiba este cheia despre care spunea Gerry?

Înfășurată în prosopul de baie, Leslie scotocea în buzunarele exterioare ale valizei lui Gerry. Bineînțeles, cheia nu se afla la locul comunicat de aceasta. Găsi doar o bucată de hârtie pe care era scris „verificat 23". Acest 23 știa probabil mai bine ca ea unde se afla cheia.

– La naiba, repetă Leslie, apoi mai scotoci odată buzunarele valizei. Avea nevoie de uscătorul de păr pentru ca să nu arate ca Femeia Pai, Regina Fânețelor. Nu avea duș și-și udase părul aplecându-se deasupra căzii de baie, un exercițiu menit să încordeze mușchii stomacului, dar uitase că nu era acasă. La Londra făcuse rost de uscător dar aici...

Nu voia să arate oribil în fața acelui bărbat care-i stârnea toate simțurile. Ar fi apărut în fața lui ca Sperietoarea din Vrăjitorul din Oz! Acest bărbat o făcea să-și piardă stăpânirea de sine dar îi provoca și o stare specială. Nici un bărbat nu-i făcuse o curte atât de asiduă ca Mike. Ar fi trebuit să se teamă de el, poate, căci lumea este plină de nebuni dar se simțea și flatată.

Iar sărutările lui...

Lăsă deoparte acele gânduri care nu-i dădeau pace. Era uluitor ce putea face o mângâiere, un sărut, și o declarație din partea unui bărbat!

Dar din fericire sună telefonul. Îl ridică repede așteptându-se să-l audă pe cel spre care se îndreptau toate gândurile ei, dar după ce spuse alo de câteva ori nu auzi nimic.

Leslie se încruntă și repetă:

– Alo?

Se auzi cum se trântește receptorul.

Sună la recepție și imediat îi răspunse doamna Drago.

– Mi s-a întrerupt convorbirea. Era cumva Gerry? Ce-a spus?

– Era o voce de bărbat draga mea, dar nu s-a prezentat. Te-a cerut pe tine, atâta doar.

– O fi fost domnul Smith?

– Nu-ți pot face legătura în camera lui. Și nici nu cred c-a ieșit din hotel.

După ce-i mulțumi doamnei Drago, Leslie închise. Se așeză pe pat fără să-i pese că nu apucase să se șteargă uitându-se la valiza lui Gerry, întrebându-se cu ce ar putea s-o deschidă. Apoi, observă că lacătul acela micuț era atârnat formal de fermoarul valizei. Nu era trecut prin cealaltă încuietoare. Valiza fusese deschisă tot timpul.

Era una dintre multele dovezi de absență ale lui Gerry se gândi ea dezgustată, trăgând fermoarul. Probabil că nu se afla nimic valoros în ea, dar totuși... Gerry era prea distrată!

Desfăcu valiza și văzu un amestec de pastă de dinți, perii, deodorant, dar nici un foehn.

Leslie proferă furioasă o înjurătură la adresa lui Gerry. Ar fi fost mai bine să verifice chiar ea existența lucrurilor de bază chiar de la început, își spuse ea, conștientă că nu trebuia să se bazeze pe Gerry.

Se întrebă apoi cât costa un uscător de păr; dar acesta nu i-ar mai fi fost de folos o dată întoarsă în State. Obiectele electrice erau diferite de la o țară la alta, se gândi ea. Iar Gerry era

cea care promisese că va lua și adaptorul cu ea, lucru pe care probabil, nu-l făcuse. Voi rămâne Femeia cu Părul De Paie, își spuse ea aruncând valiza pe pat, mișcare în timpul căreia se vărsă jumătate din conținut. Se duse la baie să vadă ce putea face cu părul ei.

Când ieși din baie din cauza rezultatului nemulțumitor, se simțea frustrată, nervoasă și era și mai furioasă pe Gerry. Dar nu putea să n-o admire pentru felul în care știa să se bucure de fiecare clipă din viață; Gerry nu se lăsa condusă de convenții și precauții. Lua și dădea lumii totul într-o manieră foarte veselă.

Iar ea plătea acum tocmai pentru felul de a fi al lui Gerry. Nu avea o tovarășă de călătorie și o mai așteptau destule zile de vacanță.

Unul dintre lucrurile lui Gerry căzute pe pat îi atrase atenția. Era o pungă de plastic cu o carte înăuntru. Era o carte veche, cam deteriorată, și se chinui să citească ce scria pe copertă: Pamela sau Virtutea Răsplătită.

Interesant titlul își spuse ea, probabil că era una dintre cărțile vechi preferate de Gerry. Aceasta obișnuia să recitească doar cărțile care-i plăcuseră. Desfăcu punga și scoase cartea strâmbând din nas când simți acel iz de vechi și stătut. Văzu o dedicație:

Lui Abigail,

Soția mea pentru totdeauna, în aceasta primă zi de căsătorie. Inima mea va fi a ta pe vecie.

John

Cine erau Abigail și John? se miră Leslie. N-o auzise niciodată pe Gerry menționând numele lor. Probabil erau rude ale ei, vreun unchi sau mătușă care muriseră, iar Gerry luase cartea după moartea lor. Era frumos că dragostea lor dăinuia chiar și pe o filă de carte. Leslie începu s-o frunzărească de curiozitate. Nuvela începea cu o scrisoare de la Pamela cu ocazia angajării ei la un lord din ținut. Paginile păreau că se destramă și-și spuse că era mai bine să n-o mai frunzărească, dar se trezi fascinată de afirmațiile fetei făcute sub lumina stelelor. Îi reveniră în minte vorbele lui Mike despre castelul Pendennis; limbajul era arhaic dar foarte cursiv.

Se întrebă cum ar fi dacă ea și Mike s-ar juca de-a fecioara și cea virtuoasă și lordul cel desfrânat. Acele prime imagini creară altele până când se văzu cu el în pat, iar Mike o dezbrăca.

Nu era de mirare că Gerry recitea povestirea, se gândi Leslie lăsând cartea deoparte. Și ar fi fost mai bine dacă nu s-ar mai gândi la el și la felul în care ar face dragoste pentru că era un gând periculos. Din nefericire, ea avea o problemă presantă pe care numai el putea s-o rezolve.

Ieși pe hol îndreptându-se spre camera lui. Mike deschise uimit c-o vedea.

– De unde pot face rost de un foehn?

– De la mine, fu răspunsul lui.

Ea începu să râdă.

– Știam eu că mă vei salva, eroul meu!

Capitolul 5

– Pentru ce-ți trebuie uscătorul? o întrebă Mike deschizându-i ușa și făcându-i loc să treacă. Apoi își îndepărtă o șuviță udă de pe frunte, căci abia ieșise din baie. Și de ce sunt un erou? Pentru că am uscătorul cu mine? Nu mă plâng, te întreb doar.

– Gerry trebuia să aducă uscătorul, dar n-a făcut-o!

– Înțeleg.

După un moment de ezitare, Leslie intră. Tricoul și blugii se mulau perfect pe trupul ei punându-i formele în evidență. Mike își aminti totuși promisiunea de a se comporta ca un gentleman. Leslie își trecu o mână prin păr, atrăgându-i atenția asupra trupului ei zvelt.

– Ce vezi rău la părul tău?

Ea îi evită privirea.

– Am făcut tot ce-am putut, dar rezultatul este dezastruos.

– Mie mi se pare că arăți foarte bine. Nu văd de ce ți-ar trebui uscătorul.

El făcu o pauză realizând că naviga deja în ape tulburi. Dacă ea credea că părul nu-i stătea bine pentru că nu avusese foehn, era mai bine să nu spună că el nu vedea vreo diferență.

.... nu este nici o problemă, ți-l împrumut pe al meu, încheie el.

– Ești sigur că nu te deranjează?

El scutură din cap.

– Nu-l folosesc decât atunci când mă grăbesc. Altfel îl las să se usuce singur este mai sănătos.

El o asculta imaginându-și-o goală, întinsă pe pat, cu părul risipit pe pernă, cu sânii abia acoperiți cu cearșaful. Oare sfârcurile ei erau roz sau roșiatice? Simțea nevoia să întindă mâna, să tragă cearșaful, să-i vadă trupul gol...

– Așa că va fi bine.

– Ce spuneai? întrebă el iar ea realiză că se gândea la altceva. Ce va fi bine? întrebă el încercând să se controleze. Dar atenția îi fu atrasă de o venă albastră care se zbătea pe gâtul ei delicat. Nu mi-ai răspuns la întrebare, Leslie.

– Ce întrebare?

– De ce spuneai că sunt un erou?

– Pentru că Gerry trebuia să ia foehnul și a uitat s-o facă.

– Și asta mă face pe mine erou?

– Ai avut ce mi-a trebuit la momentul oportun.

Ce spera el să audă? Că o salvase de ceva mai rău decât moartea? Sau că nu putea trăi fără el? Ideea asta îi surâdea.

Leslie își drese glasul.

– Voi pleca acum...

Mike se interpuse între ea și ușă.

– Dar nu ți-am dat încă foehnul.

Mike se îndreptă spre baie de unde veni cu foenul și adaptorul.

– Pe primul îl pui în priză, pe cel de al doilea în cel pus în priză, și foehnul în adaptor.

Ea zâmbi.

– Parcă mi-ai da instrucțiuni de conducere...

– Urmează-le, ca să nu ai probleme cu aparatul.

Mike îi întinse prelungitorul, foehnul și adaptorul, grijuliu să facă transferul fără a scăpa ceva. Pielea ei era atât de caldă și netedă și nu știa cum să facă s-o atingă mai mult.

Leslie reuși să ia toate acele obiecte din mâna lui, evitând să-l atingă.

– Le voi folosi cu atenție, promise ea.

– Tocmai de asta mi-era teamă.

Ea îl privi peste umăr.

– Ce-ai spus?

– Comentam pe una dintre ironiile vieții.

Mike o conduse la ușă. Cu mâinile ocupate nu avea cum s-o deschidă.

– Care este programul de astăzi, Leslie? Vrei să vezi Land's End? Putem merge cu mașina până la Tintagel, ruinele castelului în care se presupune că s-a născut regele Arthur. Ultimul roman, primul britanic.

– Nu, i-o reteză ea. Cred că ar mai trebui să explorez ținuturile dar... Leslie ridică din umeri.

El o privi în ochi.

– Nu vine Gerry? Foarte bine, este îndrăgostită, și din câte știu cei îndrăgostiți fac lucruri nebunești, așa că ai putea să te bucuri și tu de vacanța asta!

– Vreau să mă bucur de ceea ce mi-a mai rămas din vacanță. Și nu cred că oamenii când sunt îndrăgostiți fac lucruri nebunești.

– Pe ce planetă trăiești, Leslie? Sunt oameni care traversează țara în lung și-n lat numai să fie câteva ore cu persoana iubită. Alții se căsătoresc în timp ce fac skydiving. Cum poți să spui că îndrăgostiții nu au și o doză de nebunie?

– Oamenii se însoară cu cei din apropierea lor, cu colegii de școală, cu prima dragoste, cu cel care li se pare potrivit... sau se căsătoresc doar pentru a se așeza la casa lor, așa că aleg pe cineva care vrea și el să se așeze...

– Leslie, tu n-ai făcut nimic nebunesc în viața ta? Iubirea este cea mai puternică emoție pe care o simțim. Nu este ceva ce se poate scoate și șterge de praf numai pentru că vecinul are vârsta și sexul potrivite. Carlyle spune: dragostea este întotdeauna începutul cunoașterii, tot așa cum focul este începutul luminii, iar Moliere zice: scoate dragostea din viața ta și nu mai ai nici o bucurie.

– Ce vină are dragostea? îi răspunse ea cu titlul unei melodii interpretate de Tina Turner.

– Toată vina este a ta! replică el, prinzând-o de mână și trăgând-o spre el.

Mike o sărută. O sărută cu sălbăticie și pasiune. Buzele ei erau precum catifeaua și promiteau multe. Simțeau amândoi foehnul și accesoriile acestuia între ei dar nu le păsa. Leslie îi rezistă în prima clipă dar apoi se lăsă complet în voia lui. Acest abandon complet avu propria sa seducție, făcând să

explodeze toate dorințele și nevoile lui. Cum ar fi restul? Se gândi el. Voia mai mult, așa era el, întotdeauna voia mai mult…

Leslie se retrase brusc luându-l prin surprindere. Uluit el o privi o secundă, și văzu cum femeia pe care o iubea încerca să-și recapete respirația.

– Asta este numai sex, constată ea în final. Atracție fizică. Și nu este de ajuns.

– Dumnezeule, exclamă el, de ce te temi, Leslie?

– Nu mă tem!

Mike continua s-o privească lăsând tăcerea să vorbească pentru ei.

– Nu mă tem, repetă ea.

Mike se simți frustrat și oftă.

– Vin să te iau în zece minute, să mergem la Tintagel.

– Nu vreau să…

– Nu te împotrivi, Leslie, vei merge, zise el cu multă hotărâre. Vom discuta numai lucruri care nu au legătură cu noi doi și mă vei suporta. Du-te să te pregătești.

Leslie ieși fără a-și lua ochii de la el. Mike trânti ușa, întrebându-se dacă o va găsi în cameră.

***

Leslie nu se temea de el. Se forță să păstreze un ochi foarte vigilent pe drumul prin Bodmin Moor, ignorându-l pe pasagerul înalt aflat lângă ea. Nu-i era frică de el, la naiba, de ce i-ar fi fost?

Această frază îi răsună toată ziua în minte. De fapt, era ca și cum ar fi așteptat să facă acest drum cu el ca să-i arate că nu se teme. Același gând întunecă frumusețea ruinelor magice de la Tintagel pentru ea– chiar și urcușul celor o sută de trepte pentru a vedea de sus acel golfuleț care izola castelul și toate astea pentru că nu-și putea scoate acest gând blestemat din minte!

Acum se întoarceau la hotel și același gând n-o părăsea. Nu se temea. Sau…Mike o făcea să fie nervoasă și să pară dezechilibrată, admise ea. Iar faptul că se afla alături de el într-un spațiu restrâns era un exercițiu de constrângere. Se concentrase toată ziua asupra lui. Îl admira. Simțea și acum sărutul lui. Sărutul lui pasional, sălbatic, era conștientă de prezența lui. Avea un impuls continuu de a se arunca asupra lui pentru a face dragoste. Făcuse însă tot posibilul să nu lase să se vadă ce simțea. Era ca un boiler gata să explodeze.

– Ai observat că Tintagel pare mai vechi de cât este? o întrebă Mike pentru a rupe tăcerea. A fost construit în secolul doisprezece de un conte de Cornwall. Regele Arthur a trăit acolo în secolul șase. Oamenii cred că Tintagel a fost ridicat pe ruinele unui fost castel…

– Nu era menționat acest lucru în broșură, zise ea forțându-se să privească numai înainte.

– Da, ai dreptate, eu am citit asta în istoria Cornwalului, pe care am studiat-o în anul doi de facultate. Atunci s-a dărâmat un alt mit pentru mine.

Leslie își aminti un alt detaliu legat de Tintagel și se încruntă, neștiind dacă să-l aducă în discuție apoi se decise

s-o facă. Orice discuție care nu avea legătură cu atracția dintre ei era binevenită. Dar nu putea să-și alunge din minte gândul că ar putea să facă dragoste cu el… Curând, realiză că în pofida subiectului gândurile ei zburau tot spre el și se forță să și le alunge: ai observat că suntem urmăriți? îl întrebă ea.

Mike se încruntă.

– Nu. Ce vrei să spui, Leslie?

– L-am văzut pe acest individ și la Tintagel și ieri în biserica aceea mică.

– Dar am fost singuri în biserică! Să fiu oare gelos că ai avut ochi pentru alt bărbat?

– Nu din acest motiv l-am observat, zise ea începând să se simtă penibil. Mi s-a părut c-am văzut același bărbat care se afla ieri în biserica din Falmouth.

– Vei vedea pe teritoriul Angliei multe figuri care ți se vor părea asemănătoare, îi spuse Mike. Poate și la noi există persoane cu aceeași asemănare fizică. Probabil ai văzut bărbați cu trăsăturile tipice din Cornwall, mai ales după ce camera ți-a fost aproape violată.

– Vrei să spui că am căpătat accente paranoice?

Ce naiba putea ea să ofere unui hoț ca s-o urmărească pe tot teritoriul Angliei?

– Am încercat doar să fiu amabil, zise el. Nu te mai comporta ca o pisică speriată. Sunt aici pentru a te proteja, nu?

Acea voce sâcâitoare care o pisase toată ziua îi reaminti ce o speria pe ea de fapt. Nu posibila aventură cu Mike. Dacă fostul ei soț o considerase o femeie plictisitoare, banală, poate că acest Mike, un timp foarte impulsiv, o va crede extrem de plictisitoare. Și dacă n-o făcea acum, o va face curând… Leslie

se înfioră amintindu-și discuția lor despre dragoste, de dimineață. Foarte bine, se temea acum că Mike o va abandona curând pentru că este plictisitoare, dar asta nu înseamnă că va deveni sclava temerilor ei. Mike o întrebase dacă făcuse vreodată ceva spontan. Ea nu-și amintea să fi făcut. Observă că urma o curbă. Regiunea Bodmin Moor era un peisaj dezolant, depășiseră doar câteva mașini pe drumul la ducere spre Tintagel și nici una la întoarcere. Se lăsa întunericul și Leslie consideră că era bine să nu se comporte impulsiv în această situație.

Ea nu acționase niciodată sub impuls. Și se descurcase bine. Poate că era acum momentul să devină impulsivă. Un pic mai mult. Se uită la Mike și știu că ea nu era pregătită încă pentru asta. Poate va putea să facă un mic pas să nu mai fie plictisitoare, dar acesta trebuia să fie unul foarte mic. Dintr-o dată, drumul începu să șerpuiască apoi se îngustă foarte mult. Leslie încetini pentru a se putea obișnui cu drumul.

– O, dar ăsta nu este drumul! Exclamă Mike privind în urmă.

Ea ridică din umeri.

– Și ce dacă? Am venit aici să vedem mlaștinile, nu?

– Numai asta vom vedea aici, tot ținutul este o mlaștină.

– Atunci îl vom vedea, chicoti Leslie. Am crezut că te va interesa. Sau ai văzut deja Bodmin?

– Nu… începu el.

– Bine, atunci va fi o premieră pentru amândoi.

– Pe timp de noapte nu mă bucură deloc.

– Nu tu erai acela care a insistat să opresc să miroasă trandafirii? întrebă ea exasperată.

– Leslie, nu te recunosc. Și asta mă îngrijorează.

– Nu știi mare lucru despre mine, admise ea. De fapt, nu știi nimic.

– Bine, voi tăcea pentru ca să ne putem bucura de călătorie. El se așeză comod în scaun, încrucișându-și mâinile la piept.

Leslie nu înțelegea ce-l deranja pe Mike. Nu se mai vedea mare lucru în față iar farurile luminau până la câteva picioare distanță. Iarba era destul de înaltă iar pe alocuri, flori viu și frumos colorate își ridicau capetele; ea recunoscu unele dintre acestea, erau plante medicinale.

– Probabil drumul duce la o fermă, zise Mike.

– Atunci vom întoarce acolo; te grăbești?

– Eu… Mike făcu o pauză apoi începu să râdă citând „să mă grăbesc, zici, merg unde mă duci, Macduff."

– Shakespeare, murmură ea, îmi amintesc de la orele de engleză, zise ea mândră. Crezi că aș putea promova testul de conducere dacă reușesc să merg fără probleme pe drumul ăsta?

– Dacă reușești să mergi fără probleme și să mă și duci înapoi la Londra, ai trecut testul de conducere pe drum de țară, replică el amuzat.

– Dumnezeule, ești mai dur ca tata!

– Nu asta este comparația pe care o așteptam, Leslie.

Mda, se gândi ea, apoi închise căldura în mașină, căci atmosfera era sufocantă. Trebuia să reușească să treacă de ținutul mlaștinos, apoi se va descurca și cu căldura.

Nu se vedea nici o lumină în fața lor, era întuneric beznă. Nici măcar o pasăre, o căprioară, nici nu se punea problema unei alte mașini.

– Drumul este prea lung, trebuie să existe vreo fermă la capătul lui.

– Atunci o să fie bine, zise ea ca să pară curajoasă. Ar fi făcut orice pentru a nu fi o femeie plictisitoare cu reacții previzibile. Dar important era să ajungă undeva.

O altă cotitură, se văzu în față. Ce naiba, se gândi Leslie.

– Ce facem? se impacientă Mike, cred că mergem spre nord din nou, observă el care era aruncat de colo-colo de mașina care hurducăia prin gropi.

– De unde știi? întrebă Leslie, încercând să distingă ceva prin parbrizul mașinii. Nu era nici o stea pe cer.

– Fii atentă, Leslie! zise Mike, ia-o la dreapta.

– Dreapta? De ce într-acolo?

– Pentru că am un foarte dezvoltat simț al direcției. Mi se pare că ne îndreptăm spre nord.

– Dar am luat-o spre dreapta! Mergeam spre sud și eu am făcut stânga. Apoi drumul a luat-o spre dreapta, așa că acum ne aflăm din nou la sud, nu?

– Tu conduci, Leslie. Cu coada ochiului, Leslie îl văzu cum duce din nou mâna la buzunar, apoi se oprește. Am uitat, zise el, că tu nu fumezi. Numai Dumnezeu știe când voi mai avea și eu ocazia s-o fac.

Leslie îl privi lung.

– N-am spus niciodată că nu-mi place mirosul de pipă.

– Ba da, Leslie, ai spus-o în lift.

– Îmi amintesc foarte bine acel episod din lift, dar n-am scos o vorbă.

– Dar ți-am citit pe față...

Ea chicoti.

– Este ilegal să fumezi în lift, mai ales într-unul atât de îngust. Mă învinuiești pentru asta?

– Nu, râse el. De fapt, uneori uit unde mă aflu.

– Fără glumă, profesore! Leslie se gândi la tot ce citise despre fumătorii pasivi, și despre felul în care fumatul îi putea afecta lui viața. Dar dacă tot se hotărâse să înceapă să trăiască periculos... Poți fuma în mașină, nu mă deranjează dacă deschizi fereastra.

– Mulțumesc, Leslie, nu știu de ce am sentimentul că excursia asta a noastră nu se va termina curând. Mike își scoase pipa, trase cu nesaț câteva fumuri, apoi deschise geamul mașinii. După aceasta adăugă: va fi chiar un drum foarte lung...

Leslie strânse din dinți, indignată că el nu-i aprecia eforturile. La naiba, își spuse ea privind prin parbriz. Era o noapte mai neagră ca altele dar va încerca să se bucure de ea, chiar dacă Mike se arăta îngrijorat. Și chiar se bucură de ea vreo douăzeci de minute. Deodată, ceva argintiu apărut dintr-o dată în fața lor îi atrase atenția. Era o ceață deasă s-o tai cu cuțitul. Leslie simți un moment de panică, mai ales când văzu că nici Mike nu mai scoate o vorbă, apoi se forță să se relaxeze. Important era să nu părăsească șoseaua… În câteva secunde ceața îi învălui ca o pătură groasă aruncată peste mașină, dar Leslie nu intră în panică.

Mergeau înainte și singurul lucru care se schimba era ceața. Era din ce în ce mai densă, iar ea se gândi să meargă tot mai încet. I se părea că intră dintr-o perdea de ceață în alta. Nu avea vizibilitate decât la patru metri în față. Abia putea vedea capota mașinii. Simțea doar frigul care intra pe fereastra deschisă de Mike.

– Mai sunt oare pe drum? întrebă ea cu ușoară disperare în glas.

Mike deschise portiera și privi în jos.

– Ești, mergi liniștită, văd marginea. Mike își scutură pipa de marginea portierei lovind-o ușor pentru a scăpa de scrum.

– Nu văd mare lucru dar cred că astfel te pot ghida întrucâtva.

– Important este să știu că sunt încă pe drum, zise ea, altfel aș putea cita vorbele unui înțelept, lordul Peter Wimsey: m-am pierdut în ceață și am ajuns în mlaștină...

– Nu sunt vorbele lui Sawyers? o întrebă Mike surprinzând-o că știa cine era lordul Wimsey. Sawyers a făcut o foarte bună traducere a Divinei Comedii a lui Dante. Dar cred c-a murit înainte de a termina Paradisul, ultima parte a trilogiei.

– Mike fii atent la drum, altfel chiar ajungem în mlaștină!

– Și n-am vrea asta!

– Nu face glume macabre!

Leslie se înfioră atât din cauza frigului din mașină cât și a povestirii în care Wimsey căzuse într-o mlaștină din care scăpase cu greu. De data asta era greu de presupus că vreun fermier se va ivi prin preajmă să-i scoată pe ei doi.

Mike îi făcu în repetate rânduri recomandări legate de felul în care era bine să conducă pe drumul acela, ba chiar o încurajă pentru felul în care se descurcase. Și merseră destul de bine până când pentru Leslie apăru o altă problemă. Opri mașina.

– Ce faci, Leslie? o întrebă el.

– Nu mai este destulă benzină, îi răspunse ea. Dacă mai continuăm pe drumul ăsta, putem rămâne fără benzină și nu știu cum ne vom descurca până se ridică ceața. Așa că este mai bine să ne oprim și să așteptăm.

– Ești atât de logică! exclamă el.

– Sigur că sunt. Leslie făcu o grimasă: tocmai de asta ne-am pierdut! Din cauza logicii mele!

– Dacă asta te face să te simți mai bine, cred că este un complot pus la cale de tine pentru a mă face să rămân singur aici cu tine, să profiți de trupul meu.

Ea îl privi îngrozită realizând că într-adevăr asta făcuse. Apoi izbucni într-un râs sălbatic, conștientă că în pofida tuturor ideilor care-i trecuseră prin cap, la asta nu se gândise.

– Mulțumesc, murmură el. Iar trupul meu nu arată chiar atât de rău.

Ea se opri din râs. Era adevărat, el avea un trup armonios dar nu avea de gând să recunoască asta. Nici nu voia să se gândească la acest aspect, mai ales că se afla atât de aproape și erau singuri...

– Nu voi mai fi impulsivă niciodată, promise ea. Uite unde m-a dus impulsivitatea.

– Ești singură în mijlocul mlaștinii noaptea cu un bărbat, chicoti el. Și asta este rău pentru o femeie sensibilă ca tine. Dar crede-mă, Leslie, oricine ar trebui să aibă o aventură din când în când. Numai că tu nu ți-ai ales momentul.

– Poți să repeți asta!

Leslie începu să tremure.

– Vrei să închizi fereastra, dacă tot nu mai fumezi? Mi-e cam rece.

– Desigur.

Ceața deveni tot mai densă, lucru la care ea nu s-ar fi așteptat, mai ales acum. Părea că i se așază pe parbriz și pe ferestrele portierelor de parcă mașina ar fi fost îngropată în zăpadă.

– Ai mai văzut ceață ca asta? îl întrebă ea.

– Asta este ceața englezească tipică, draga mea. Nici nu știi când și cum apare. Vine de niciunde și este extrem de groasă. Îmi amintește de povestirea lui Doyle," Câinele din Baskerville". Amintește-ți când se aflau în ținutul mlăștinos Gripen Moor pierduți în ceața atât de densă de nu vedeau la un pas în față urmăriți de acel ogar ciudat în timp ce Holmes și Watson îl căutau pe cel pierdut înainte ca ucigașul să-l găsească.

Leslie se înfioră din nou. Încercă să-și imagineze acele imagini terifiante relatate de Mike, apoi începu să fredoneze melodia formației Creedence Clearwater Revival: Bad Moon Rising.

Mike i se alătură cu glasul lui de bariton, potrivit vocii ei de altistă. Când terminară, pufniră amândoi în râs.

– La viitoarea selecție vom cânta:"Când răsare luna peste Miami".

– Ăla nu este un cântec adevărat!

– Ai dreptate, voiam doar să mă prostesc puțin.

– Îmi place s-o faci, Leslie!

– Adevărat? ea tremură din nou dorindu-și să fi avut un pulovăr. În Anglia era mult mai rece vara decât în Pennsylvania. Din nou își spuse că aceste frisoane erau din cauza frigului și nu a anticipării.

– Trebuie să te încălzești puțin; peste noapte va fi și mai frig, zise el privind-o cu duioșie sau cel puțin așa i se păru ei. Și el era într-o cămașă cu mâneca scurtă și nu avea ce să-i ofere, dar apoi se gândi și-i spuse întinzând brațele: vino aici.

Leslie îl privi, ridicând din sprâncene.

– Mulțumesc, dar nu este necesar.

– Te temi? Vino, voi fi băiat cuminte. Promit. Când văzu că ea nu face nici o mișcare, el gemu: de ce ți se pare că arăt ca un violator în serie, Leslie?

Îi era frig, îi clănțăneau dinții, dar nu voia să se apropie de el. Nu accepta invitația lui pentru că nu avea încredere în ea însăși. Iar dacă îi destăinuia asta, i-ar fi relevat mai multe despre trăirile ei decât ar fi vrut ea să se știe.

Se sprijini de spătarul scaunului și-și prinse brațele cu palmele formând un fel de barieră pentru ca el să nu-i poată atinge sânii. Mike o prinse în brațe. Cum putea să nu simtă căldura emanată de trupul lui?

– Vezi, nu este chiar atât de rău. Dar ai putea da lecții despre felul în care poți afecta egoul unui bărbat.

– Cineva trebuie s-o facă și pe asta!

Minutele treceau, iar Leslie începu să se simtă mai bine. Pieptul lui era ca o pernă pe care-și așezase confortabil capul. O prinsese cu brațele dar n-o ținea strâns de parcă ar fi așteptat un semnal din partea ei. Mike își sprijini bărbia în părul ei ca și cum ar fi fost cel mai natural lucru. Mirosul lui de colonie

îi pătrunsese simțurile; numai atunci realiză ea ce mult suferise în ultimii ani, privându-se de atingerile unui bărbat. Femeie fiind simțea nevoia să fie astfel ținută în brațe, simțea nevoia companiei din seara asta, care răspundea singurătății și golului din sufletul ei. Ființa ei, simțea cu fiecare fibră nevoia să strige cu satisfacție; în sfârșit! Nu se mai simțise atât de pierdută până acum.

Se apropie mai mult de el, plăcându-i ce simțea.Faptul că era cu el într-un ținut mlăștinos noaptea nu mai consituia o amenințare. Era doar o inconvenientă, o simplă așteptare. Nu mai conta acum că-l lăsase pe Mike s-o țină în brațe pe lângă faptul că o altă ființă umană arăta că-i pasă de ea. Își aminti de premoniția lui Gerry, ceea ce i se păru din nou o prostie, dar faptul că era ținută în brațe de Mike îi plăcea.

Și ca la un semnal întoarseră amândoi capul unul spre celălalt. Dorindu-și mai mult, ea întinse mâinile și-l trase spre ea.

Capitolul 6

Lui Mike începu să i se învârtă capul, la sărutul lui Leslie. Nu se așteptase la asta. De fapt, femeia asta avea reacții imprevizibile și pentru el constituia o atracție. Dar faptul că-l sărutase ea... îl luase pe nepregătite. Era o aventură pentru ea.

Mike își spuse că trebuia să oprească ceea ce tocmai se declanșase, dar nu mai avu puterea s-o facă simțindu-i brațele moi, calde, îmbietoare.

Sărutul ei deveni tot mai arzător, iar senzațiile provocate de ea îl trimiseră într-o ceață mai deasă decât cea de afară. Sângele îi pulsa puternic prin vene. Leslie juca un profund joc al seducției. Mike își înfipse degetele în părul ei, simțindu-i mătasea părului. Îi dădu capul pe spate sărutând-o din nou. Ea gemu încet, cu brațele prinse de gâtul lui, ținându-l strâns, de parcă i-ar fi fost teamă să nu se înece fără el. Își înfipse unghiile în spatele lui. El îi eliberă gura pentru a o săruta pe gât, pe obraji, oriunde o putea săruta. Își îngropă apoi gura în curba gâtului ei simțindu-i pulsul puternic.

Leslie gemu din nou, cu capul dat pe spate, strângându-l în brațe. Mike îi răspunse descheindu-i bluza pentru a-i săruta pielea de mătase. Găsi sutienul care constituia o piedică în calea lui; Mike cu greu se mai putea controla. Simți că și ea îi descheia nasturii cămășii. Simți dintr-o dată aerul rece când Leslie îi scoase cămășa cu o mișcare rapidă, dar palmele ei apăsate pe pieptul lui erau fierbinți, îndepărtând frigul. Îi atinseră apoi spatele cu mișcări ușoare, ca atingerea unei aripi de fluture.

– Dumnezeule, nu te opri, Leslie, murmura el. Își simți propriile mâini ca de plumb când trebui să-i desfacă sutienul. Reuși să i-l îndepărteze în cele din urmă; sânii ei erau reci, îi sărută unul câte unul. Leslie se arcui sub sărutul lui, iar mâinile ei îl traseră mai aproape. El o exploră și o sărută până când Leslie începu să geamă disperată, iar mâinile ei, prin mișcările lor, cerându-i să ducă acel chin mai departe. Iar el fu fericit să se conformeze până când nu se mai putu controla.

Își ridică în cele din urmă capul dintre sânii ei și trase aer adânc în piept. O sărută cu atâta pasiune și realiză doar într-un târziu că fusese cam dur. Iar ea se agățase din nou cu brațele de gâtul lui lipindu-se de el fără a-i lăsa aer măcar pentru a respira.

Dar lui nu-i păsa. Leslie avea nevoie de el, îl dorea. Numai asta era important. Simțind-o atât de aproape de el experimenta o senzație nouă, greu suportabilă și-și dorea mai mult.

– Poate ar fi bine să ne oprim aici, Leslie, murmura el.

– Nu! izbucni ea strângându-l tot mai tare.

– Slavă Domnului! Mike nu fusese niciodată atât de recunoscător Domnului ca în aceste momente. Iar el nu știa

cum putea să se mai oprească acum; era ca o maree de emoții și senzații. Cred că un pat ar fi mai confortabil, dar asta este problema ta.

– Nu găsesc nimic distractiv, zise Leslie în timp ce el începu să-i mângâie coapsele lungi, zvelte, cu pielea de mătase, ridicându-i fusta până la mijloc.

– O, Mike, suspină ea, avem nevoie de mai mult spațiu, șopti ea. Leslie se aplecă în față încercând să ajungă între el și ușă.

– Ce… începu el.

Spătarul scaunului lui se lăsă deodată până ajunse să atingă bancheta din spate. Mike se trezi stând pe spate, cu Leslie deasupra lui. Își spuse că putea să moară fericit așa cum se afla cu Leslie întinsă peste el, realizând un contact complet între piepturile, coapsele lor.

– Parcă e mai bine așa, murmura Leslie sărutându-l.

– Fără îndoială, iubito, murmură el mângâindu-i spatele cu palmele.

Ca răspuns la mângâierile lui Leslie se mișcă încet. Era incredibil. De fapt, era așa cum intuise el. Simțise asta de prima dată când fuseseră singuri în acel lift îngust; nu putea fi decât foc între ei. O mângâie până când Leslie deveni sălbatică, mușcându-l, zgâriindu-l, înnebunindu-l.

– Mike, te rog, murmură ea. Ai cumva..

El știu imediat despre ce era vorba.

– În portmoneu…

Printr-un miracol, fără să știe cum, Mike își găsi portmoneul de unde scoase cărți de credit și bani dar și obiectul căutat. Leslie îl dezbrăcase deja. Aflată deasupra lui, ea îi șopti

numele, iar el închise ochii, forțându-se să nu explodeze de atâta plăcere. Făcând dragoste, Mike realiză că așa cum estimase, Leslie i se potrivea ca o mănușă. Repede, mult prea repede, totul se transformă într-o tăcere caldă care constituia adăpostul lor împotriva cetii. Și a nopții. Împotriva a orice.

Împreună.

***

La un moment dat, Leslie văzu lumină. Dintr-o dată, deveni conștientă că picioarele amorțite o dureau cumplit; mâinile îi erau larg desfăcute și se simțea strivită de ceva cald și dur. Spatele însă, îi era înghețat. Realiză că se făcuse ziuă; era culcată peste Mike și purta doar un tricou de bumbac. Încercă imediat să se acopere cu ceva. Ce naiba făcuse în efortul ei de a deveni o femeie diferită de cea pe care o repudiase soțul ca fiind plictisitoare și neinteresantă? Știa, desigur.

Mike mormăi ceva înainte de a se trezi. Vrând să se ridice din poziția în care se afla înainte ca el să se trezească, Leslie stătu nemișcată o clipă așteptând ca el să adormă din nou. Nu-și putea imagina cum un bărbat de înălțimea lui adormise într-o mașină, cu ea deasupra. Acest gând îi readuse viu în memorie noaptea care trecuse. Felul în care făcuseră dragoste în repetate rânduri. Nu i se mai întâmplase să cedeze atât de repede unui bărbat. Lăsă să-i scape o exclamație de disperare realizând că a devenit exact ce a detestat și evitat toată viața. O femeie disperată să-și dovească disponibilitatea spre acte necugetate, să scape de acea acuzație de previzibilitate care o urmărea de atâta timp.

Mike începu să respire regulat, semn că adormise din nou, iar ea se ridică încet căutându-și fusta. Mișcări petrecute afară îi captară atenția și rămase privind prin parbriz la drumul care se afla la câțiva metri mai încolo. Mașini și camioane treceau în viteză grăbindu-se cine știe unde. Fusese atât de aproape de salvare, atât de aproape!

Se uită pe fereastra pasagerului și văzu o făptură lipită de geam; înnebunită, Leslie încercă să găsească ceva să se acopere, dar din greșeală lovi claxonul cu cotul și făptura fugi speriată. Fusese doar o văcuță curioasă, care în graba de a se depărta de obiectul curiozității ei, lovi mașina zguduind-o. Mike se trezi speriat.

– Ce este? Ce s-a întâmplat? întrebă el confuz.

– S-a luminat de ziuă, murmură Leslie roșind, văzându-l dezbrăcat. Apoi realiză că era așezat chiar pe fusta ei, așa că începu să tragă de ea s-o îmbrace apoi să-și încheie nasturii.

– Dimineață, zici? Mike se uită pe fereastra mașinii. La naiba, ai dreptate! Ei, uite drumul acolo! Și nu este cel spre partea de nord a mlaștinii. Este o autostradă, cred că A 38. Ce zici, Leslie, am ajuns în partea opusă!

Leslie gemu disperată.

– Am văzut și eu!

– Bună treabă! exclamă el. Dar fără alte comentarii, se aplecă și-o sărută pe obraz. Data viitoare o să fiu mai atent. O, Dumnezeule, parcă am fost călcat de o mașină! Leslie vru să spună ceva dar realiză că el se referea la somnul în condițiile improprii din mașină; cu toate astea roși iar obrajii începură să-i ardă atât de tare încât simțea că și-ar arde degetele dacă le-ar duce la față. Mike se întinse leneș apoi își îmbrăcă pantalonii.

– Leslie, trebuie să recunosc că m-ai lăsat fără grai, zise el râzând. Nu ne lipsește nici vaca pentru a completa un decor romantic. Bine că n-am mai avut și alți vizitatori…

– Plecăm imediat, zise ea, dorindu-și din tot sufletul să se afle în patul ei, unde să-și poată trage pătura peste cap, să uite ce se întâmplase.

El deveni dintr-o dată foarte serios.

– Leslie, totul este în ordine cu tine?

– Da, este, și aș vrea să plecăm imediat de aici.

– Nu cred că lucrurile stau chiar așa cum spui.

– Mă simt foarte bine, repetă ea, încălțându-și pantofii.

Mike încercă s-o prindă în brațe.

– Ce naiba faci?

– Încercam să-ți spun bună dimineața.

– Ai făcut-o deja!

– Ce naiba este cu tine, Leslie?

– Totul a fost o greșeală, înțelegi? spuse ea încercând să-și găsească și restul lucrurilor în mașină. Apoi, se așeză la volan, răsuci cheia în contact și motorul reveni brusc la viață. Mașina porni printre vacile care păsteau fără probleme.

– N-a fost nici o greșeală, îi spuse el. Și tu ți-ai dorit asta la fel ca mine. Poate că nu era locul potrivit, dar..

– La naiba, Mike! A fost prea devreme!

– A fost necesar, Leslie, asta contează!

– Necesar? pufni ea, ieșind în șosea. Ceea ce s-a întâmplat între noi nu era necesar. Nu mă interesează o aventură de vacanță…

– Leslie, chiar mă uimești! Cum te-ai comportat aseară și cum ești acum! Mike își trecu nervos degetele prin păr. Te rog să mă ierți. Să uităm totul.

– Tocmai asta este problema, replică Leslie văzând în oglindă cum îi stătea părul. Probabil ca al unei femei care făcuse dragoste toată noaptea. Cum putuse să-și piardă rațiunea până într-atât? Ajunsese într-o situație intimă cu el fără a se gândi că acest bărbat i-ar putea întoarce spatele imediat. Încrederea într-un bărbat se câștiga cu timpul și asta aducea după sine și relațiile sexuale. Iar ea i se aruncase în brațe după primul sărut.

– Bănuiesc că vrei să uiți și de asta, zise Mike ridicând în mână un obiect de lenjerie intimă al ei. Leslie i-l smulse îngrozită din mână. Restul drumului până la hotel se desfășură într-o tăcere deplină. Dar acolo îi aștepta un alt moment de jenă teribilă căci doamna Drago îi opri imediat:

– Dragii mei, am crezut că ați avut un accident, v-am așteptat toată noaptea, exclamă ea, nici măcar la micul dejun n-ați apărut!

– Ne-am pierdut în ceață noaptea trecută, îi explică Mike

– Tocmai de asta m-am temut, știam că voi, americanii, nu sunteți obișnuiți cu ceața de pe aici.

– Dar suntem bine, n-am pățit nimic, îi explică Leslie, înainte de a dispărea din fața femeii, sigură că aceasta înțelesese ce se petrecuse între ei. Când ajunse în camera ei închise ușa și se rezemă cu spatele de ea. Reușise în cele din urmă să pună ceva între ea și restul lumii. Oftă. Ce noapte avusese! Fusese ridicată pe culmile extazului apoi în adâncimile disperării. Mike o acuzase că fugea de el și avea dreptate, așa era, chiar fugea de el. Ceea ce simțea față de el apăruse prea repede, era un sentiment prea profund, iar dacă va continua nu va mai putea evita durerea imensă care va urma la

despărțire. Iar despărțirea de el era inevitabilă. El era bărbat și, de obicei, bărbații o părăseau. Nu voia să mai simtă durere din nou pentru nici un bărbat. Poate că acum, când obținut de la ea ceea ce-și dorea va pleca. Își simți inima în ghearele deznădejdii. Luptă să alunge acest sentiment știind că, va fi cu atât mai dureros, cu cât va dura mai mult. Era bine ca el să plece acum. Se îndreptă spre oglindă să se privească. Gemu disperată când se văzu. Nu-și găsise sutienul; probabil se afla pe undeva prin mașină, iar sub ochi avea niște semne negre de la rimelul care se scursese, făcând-o să arate ridicol. Roși de rușine. Lăsă apa să curgă în cadă și intră stătu acolo minute în șir, dar amintirile despre felul în care făcuse dragoste cu el noaptea trecută o năpădiră. Ieși din cadă, își uscă părul și încercă să se culce puțin, dar somnul o ocoli cu toate că nu dormise toată noaptea. Deschise „Pamela“, sperând că puțină lectură îi va readuce somnul. De obicei, asta era rețeta când era prea obosită. Și stomacul îi era gol, dar asta n-o putea face să coboare la masă. Va sta aici până va scăpa de neliniște, confuzie, emoțiile necontrolate.

Pamela, chiar la începutul cărții, se afla la prima întâlnire cu stăpânul ei, pe care reuși să-l evite și să-și păstreze virtutea. Trânti cartea și încercă să doarmă, dar fu imposibil.

***

Leslie revenise prea repede la felul ei de a fi. Mike lăsă să-i scape o înjurătură nedemnă de un profesor de literatură engleză, întrebându-se dacă-i lăsase timp destul să se calmeze. Tot nu putea să înțeleagă de ce era atât de afectată de cele

întâmplate între ei. Cu toate că nu putea nega că făcuseră dragoste minunat. Așa că, de ce naiba el era la bar iar ea singură în camera ei? Pentru că o lăsase singură să-și consume îndoielile și pentru că era supărat pe ea.

– N-am deschis încă barul, domnule, dar vă pot aduce o băutură dacă doriți.

Mike îi zâmbi absent doamnei Drago. De câteva zile de când se aflau acolo, ar fi trebuit să știe că scumpa doamnă Drago se ocupa de tot hotelul, numai barul era responsabilitatea soțului ei. Fusese singurul loc în care-l văzuse.

– Aș dori doar apă minerală, îi spuse el. Am intrat mai mult pentru că era ușa deschisă și n-am văzut pe nimeni.

– Imediat, domnule, răspunse domnul Drago apărut din senin. Altul ar fi întrebat care era problema, dar domnul Drago avea propriile-i concepții în privința felului în care trebuia să fie un bar. Mike primi apa minerală și rămase cu ochii ațintiți asupra paharului, în care i se servise apa fără gheață, cu toate că tot mai multe localuri englezești începuseră să adopte stilul american de a servi totul cu gheață. Se gândi dacă nu era cumva mai bine să-și împacheteze lucrurile și să plece la Cambridge, unde avea multe de făcut. Dar nu se putea obișnui cu gândul că rezultatul acestei cunoștințe fusese greșeala lui. Se desfășurase totul în mașină, pe un câmp, cu vaci împrejur. Nu era de mirare că femeia asta era jenată și supărată. Nu fusese pregătită să facă dragoste, el știuse asta. Și el obișnuia să facă mai întâi curte unei femei, deși era o noțiune învechită, înainte de a ateriza în pat cu ea și chiar asta încercase cu Leslie. Cum i-ar mai putea dovedi că nu fusese doar o aventură trecătoare dacă pleca la Cambridge? Și dacă

nu pleca acum, ea oricum mai avea puțin și pleca acasă. Va trebui să rămână să vadă ce se mai putea salva. Cum s-o convingă că de oriunde s-ar afla s-ar întoarce la ea? Încrederea nu avusese timp destul să se dezvolte între ei. După o oră, continua să se întrebe cum o relație atât de frumoasă ajunsese să se transforme într-un dezastru. Singura cale de remediere, confruntarea cu Leslie, părea să fie singura viabilă. Dar după cum spunea Terence: norocul îi favorizează pe curajoși. Își aminti și una dintre preceptele Tang Soo Do karate, care spunea să nu te retragi niciodată din luptă.

Simțindu-se capabil să dea ochii cu ea porni spre recepție unde doamna Drago înregistra un alt oaspete, un tânăr a cărui figură i se păru cunoscută. Dar își alungă din minte acest gând și începu să urce treptele câte două, apoi se întoarse și ieși din hotel, spunându-și că nu avea rost să plece fără muniție la el. Se îndreptă spre curtea interioară a hotelului de unde cu regret și un cuțit devastă mica grădina a doamnei Drago alcătuind un buchet de garoafe, trandafiri, margarete și urcă pe scara exterioară până în camera ei. Trase aer în piept și ciocăni.

– Cine este? se auzi vocea ei.

Mike își imagină că știa prea bine cine era, așa că-i spuse doar:

– Vreau să stăm de vorbă.

– Nu este o idee prea bună.

Mike decise că rușinea își avea și ea un loc în lume.

– Leslie, zise el, dacă nu-mi deschizi o să bat la ușa ta până când o s-o faci. Tocmai voia să-și repete amenințarea când ușa se deschise. Îi întinse florile. Astea sunt pentru tine.

Spre uimirea lui, le primi.

– De unde le-ai luat?

– Nu pune astfel de întrebări!

– Vezi? Asta este problema. Dacă eu ți-aș fi adus flori, fără să-ți răspund la întrebare ai fi făcut alergie.

El se încruntă.

– Dar eu nu sunt alergic la flori!

– Știu, tocmai de asta nu ți-am adus!

Mike simți că ea voia să evite discuția despre tema care-i preocupa pe amândoi.

– Putem sta de vorbă?

– Mike, n-ar fi de nici un folos.

– Eu sunt convins de contrariu. Știu că n-ar fi trebuit să facem dragoste azi noapte, iar azi dimineață…

– Mike! Exclamă ea. Vine cineva!

El întoarse capul și văzu o familie de patru persoane care se îndrepta probabil spre o încăpere vecină.

– Vezi, tocmai de asta te rog să-mi dai drumul!

– Nu poți pleca?

– Nu, Leslie.

Ea făcu o grimasă care lui Mike îi spuse că va fi refuzat. Dar apoi deschise ușa larg. El făcu fericit un pas înăuntru. Observă că patul era răvășit, de parcă ea ar fi încercat să doarmă.

– Mă îmbrăcam pentru masă, zise ea, realizând că era cam dezbrăcată pentru a primi musafiri. Mike simți dintr-o dată dorința s-o atingă, s-o simtă în brațele sale, dar își suprimă dorința când ea îi spuse:

– Voiam să-ți aduc uscătorul de păr.

– Păstrează-l. Vei mai avea nevoie de el. Folosește-te de el atât cât ai nevoie. Dar nu pentru uscător am venit, Leslie.

Draga mea, ce-a fost azi noapte nu este ce mi-am dorit, adică nu era locul și nici momentul potrivit.

– Azi noapte n-am făcut dragoste, ci sex. A fost doar dorință fizică.

– Eu consider c-a fost mult mai mult, Leslie.

– Prefer să pun florile în vază, îl întrerupse ea dispărând în baie.

Mike realiză că pierdea bătălia chiar de la început. Fără nici o retragere își aminti el, forțându-se să-și adune gândurile. Dar în momentul acela privirea îi fu atrasă de cartea pe care o citea ea. Curiozitatea învinse și luă cartea în mâini, realizând imediat că nu era o carte oarecare ci una veche, autentică. Avea dimensiuni mai mici, iar după felul în care era legată se putea vedea că avea o vechime considerabilă. De fapt, era o carte foarte veche păstrată în condiții aproape perfecte. Mike citi pe copertă că avea în mâini Pamela lui Richardson. De obicei, oamenii nu prea mai citesc cărți vechi, își spuse el, din cauză că sunt dăunătoare.

Ca orice iubitor de carte, își trecu mâna peste copertă apoi o deschise. Începură să-i tremure mâinile când citi inscripția. Știa că nu era o carte obișnuită. Era un Adams. Leslie era proprietara unui Adams? Da, avea dovada în mâinile sale. Dar de ce o adusese cu ea în Anglia? Și o citea! Nu știa ce pot face substanțele emanate de pielea omului unei astfel de rarități?

– Pentru Dumnezeu, Leslie! Ți-ai pierdut mințile? Asta este istorie! N-o trata astfel!

– Cum să n-o tratez? Ce tot spui? Leslie îl privea de parcă omul din fața ei și-ar fi pierdut mințile.

– Ai un Adams! strigă el.

Capitolul 7

– Ce Adams? Ce tot spui, Mike? Îl privi ciudat. Cu o clipă în urmă îi vorbea despre relația lor pentru ca în clipa următoare să spună ceva despre un oarecare Adams. Ce legătură aveau Gomez și Morticia?

– Ce Adams! o maimuțări Mike. Leslie, vino încoace, nu pretinde că nu știi despre ce vorbesc! Asta este Pamela lui Richardson.

– Da, știu, tocmai o citeam.

– Leslie știi ce mare rău pot face mâinile tale unei astfel de cărți? Înțelegi ce spun?

Câteodată nu. Ceea ce este o problemă. Mâinile tale pot fi murdare iar grăsimile secretate pot distruge cartea, ca să nu mai vorbim că lăsând-o deschisă poate suferi un accident! Poți vărsa ceva pe ea. Ar trebui să stea undeva sub sticlă, are două sute de ani vechime.

– Două sute de ani? De unde știi? îl întrebă ea uluită.

– Pentru că este un Adams! Strigă el disperat, cred că ai plătit o avere pe ea!

– N-am plătit nimic, este a lui Gerry.

– A lui Gerry? repetă el, la fel de uluit. În acest caz este colecționară de cărți rare!

Leslie se încruntă.

– Gerry nu este genul care să aprecieze o carte…

– Nu mai înțeleg nimic. Este o ediție originală. Este considerată primul roman modern. Iar această carte a fost un dar de nuntă a lui John Adams pentru soția lui Abigail.

– John Adams! exclamă ea. Cel de al doilea președinte al Statelor Unite, John Adams? Lui Abigail, soția lui?

– N-ai văzut dedicația?

– Da, dar am crezut că sunt rude ale lui Gerry, șopti ea, căzând efectiv pe sofaua din încăpere. Am crezut că vorbești despre Gomez și Morticia Addams, nume scris cu doi d.

– Leslie, un coleg al meu ar face orice, cel mai nebunesc lucru s-o aibă. De asta știu despre acest exemplar.

– Dar ce naiba caută la Gerry?

– Colecționează cărți?

Leslie scutură enervată din cap.

– Citește destul de mult, dar de obicei lecturi facile. Și mi-ar fi spus dacă ar fi colecționat astfel de cărți rare. Oricum, nu și-ar permite un astfel de exemplar. Cred că face o avere!

– Este o bucată de istorie, Leslie, o dovadă istorică minunată despre devotamentul pe termen lung a doi oameni care simt ceva unul pentru celălalt.

– De unde o are Gerry, oare?

– Nu poți s-o suni să-ți spună?

Leslie sări în picioare.

– Nici măcar nu mi-a lăsat un număr de telefon! S-a grăbit când m-a sunat, iar eu eram atât de nervoasă și supărată pe ea, încât n-am mai întrebat-o. Nici numele acelui individ nu mi-l amintesc. Tomy, Toomey… Terry… nu știu! Probabil a moștenit această carte, nu știu de unde. Dar nu știu să aibă rude cu astfel de preocupări. De fapt, cred că Gerry nici nu are rude în Massachusetts. Iar ea, nu știe ca și mine de altfel, să folosească o carte veche. Am găsit-o în valiza ei într-un pungă de plastic.

– Atunci, s-o punem la loc acolo. El luă cartea din mâinile lui Leslie și după ce o introduse în punga de plastic o așeză cu grijă în valiza lui Gerry, trase fermoarul pentru a se asigura că era în siguranță. Uite cine are un Adams, mormăi el.

Leslie îl privi ciudat apoi decise că se comportase prostește.

– O să întreb dacă hotelul are un seif pentru oaspeți, se oferi ea.

– Mă îndoiesc că ar avea.

Leslie sună la recepție convingându-se că Mike avusese dreptate, iar când se întoarse spre el îl găsi în aceeași poziție, cu valiza lui Gerry în brațe ținând-o ca pe o comoară neprețuită. Simți că nu era corect ca Mike s-o dea atât de repede uitării pentru o carte.

– Ține-o la tine, îi spuse ea.

– Ce-ai spus, Leslie? întrebă el transfigurat.

– Să ții cartea în camera ta, mormăi ea, știind că aceasta era oriunde altundeva în siguranță. Eu aș fi tentată s-o citesc, dacă rămâne aici.

– În acest caz este în siguranță la mine până plecăm.

– Până pleci tu, îl corectă Leslie. Dar Mike ieșise deja. Se grăbea să ascundă la loc sigur Adamsul. Leslie trase aer în piept pentru a se calma. Dar, de fapt, ea ce dorea? La ce se aștepta? Cele întâmplate îi confirmaseră că interesul lui pentru ea fusese ceva trecător. Își luă poșeta și ieși din hotel să găsească un local unde să mănânce, evitându-l astfel pe Mike.

***

Mike observă că Leslie nu apărea la masă. Plecă încruntat după ce-i mulțumi doamnei Drago și se duse direct în camera ei, dar Leslie nu se afla acolo. Era sigur că o va găsi în cameră; de fapt, un alt oaspete al hotelului care avea camera aproape de a ei îl asigurase c-o văzuse ieșind din hotel. Se duse să verifice mașina; aceasta se afla în același loc. Se gândi s-o caute prin oraș dar ar fi fost aproape imposibil să dea de ea; bagajul și mașina ei se aflau aici, ea se va întoarce cu siguranță. Dar de ce naiba plecase? Mike speră că era din cauza unei prăjituri vechi de trei zile pe care o servea doamna Drago, iar Leslie prefera prăjiturile proaspete. Își aprinse pipa savurând parfumul tutunului în liniște. Soarele se afla sub linia orizontului, iar roșul său aprins se transforma încet într-un albastru cenușiu, care există doar în momentele dintre apus și căderea întunericului. Câteva stele își făcuseră deja apariția pe cer. Era atâta liniște! Nici măcar briza nu deranja frunzele copacilor. Mike oftă văzând atâta frumusețe. Și mai mult. Adamsul. Tot nu-i venea să creadă că atinsese o astfel de raritate. Ca și însemnările lui Jonson despre Shakespeare, acel mesaj

constituia o mare bucurie. Se întrebă apoi de câte ori o fi citit Abigail Adams cartea în timpul căsniciei. Oare o ajutase cât timp fusese departe de soțul ei? Oare Adams le transmisese un mesaj anume prin intermediul cărții, cum că virtutea, dragostea și integritatea le vor fi răsplătite? Îl susținuse pe soț în nopțile lungi când știa că soția lui este departe având cartea drept tovarăș?

Fascinant, își spuse Mike zâmbind fericit. Apoi, se încruntă. De ce oare nu se întorsese Leslie încă? Falmouth era un orășel sigur dar nu-i plăcea ideea ca ea să hoinărească după căderea serii. Mai ales când aveau lucruri de rezolvat. Descoperirea acestei cărți rare, îl abătuse de la problema lor. Timpul lor împreună era destul de scurt și făcuse un pas înapoi pe lângă fiecare pas înainte. Dar faptul că ea avusese încredere să-i încredințeze Adamsul era ceva bun. Dintr-o dată, obiectul dorințelor și gândurilor lui i se ivi în fața ochilor. Mike îi zâmbi și îi veni în întâmpinare.

– Nu mi-ai spus că ieși să mănânci în oraș, zise el fără însă s-o atingă realizând că trebuia să se poarte foarte atent cu ea.

– N-am știut că trebuia s-o fac, replică ea fără a-l privi.

– Este adevărat că nu trebuia, dar îți repet că n-am vrut să te forțez să te culci cu mine noaptea trecută, Leslie.

– Ai dreptate, n-ai făcut-o, eu port răspunderea pentru totul. Știu că aș fi putut să mă împotrivesc și atunci poate nu s-ar fi întâmplat nimic.

– Ai dreptate, începu el fericit că puteau în sfârșit discuta.

– Nu trebuie să subliniezi faptul că din cauza mea s-a petrecut totul, mă simt deja ca o femeie ușuratică…

– Leslie! strigă el făcând să se întoarcă capetele trecătorilor. Cum poți afirma asta despre tine? întrebă el îngrozit numai la gândul că ei îi trecuse asta prin minte. Asta în ce m-ar transforma pe mine? Într-un ușuratic? Ca să nu mai vorbim c-am făcut-o în mașină.

– În mijlocul unei pășuni, chiar. Dar totul a fost spontan și… minunat.

Leslie se opri pe treptele hotelului.

– Te rog, Mike. Să nu mai discutăm despre ce a fost. Am greșit, ăsta este adevărul. Leslie intră apoi în hotel. Mike o urmă. Nici acum când era mânios și supărat pe ea nu putea să nu-i admire silueta zveltă.

– Ce faci, Mike? se întoarse ea.

– Tu, ce faci? o întrebă el în loc de răspuns.

– Mă duc în camera mea.

– Și eu într-a mea, care este pe același coridor cu a ta, îți amintești?

– Nu suport să-mi aduci argumente!

Mike zâmbi și-și continuară drumul fiecare spre camera sa. Mike și-ar fi dorit s-o convingă cumva că-i pasă de ea, de ceea ce se întâmpla cu ei. Dar cum putea el să spună asta mai bine decât o făcuse? Timpul era împotriva lui din nefericire; ei tocmai de asta aveau nevoie, de timp pentru a fi împreună, pentru a se cunoaște mai bine. Când ajuseră în dreptul camerei ei, Mike avu pornirea de a o opri cumva pentru a-i spune din nou că greșea. Cu toate astea se decise să n-o facă. O agasase deja destul cu toate insistențele sale. Poate un somn bun era ceea ce-i trebuia ei pentru a reconsidera lucrurile dintr-o altă perspectivă. Și asta nu era o retragere din bătălie, ci o

regrupare. Singura lui îngrijorare era să nu plece pe timpul nopții. De aceea, se decise să discute cu familia Drago să le ceară să-l anunțe imediat ce Leslie pleca din hotel.

– Noapte bună, zise ea deschizând ușa.

– Noapte bună, spuse el trecând mai departe.

El apucă să facă doi pași când o auzi exclamând:

– O, nu!

Se întoarse imediat cu un nod în stomac. Se uită în camera ei care era răvășită de parcă cineva ar fi căutat acolo un obiect foarte mic care putea fi ascuns oriunde. Toate sertarele erau deschise, hainele scoase din dulap, valiza răvășită, scaunele erau întoarse cu fundul în sus, cearșafurile răvășite.

– Ai avut vreo confruntare cu cineva? o întrebă Mike.

Leslie îi aruncă o privire care ar fi înghețat pe oricine.

– Nu pot să cred că mi se întâmplă asta a doua oară într-o singură călătorie.

– De data asta au pătruns în cameră. Se pare că Anglia nu mai este o țară sigură pentru turism. Nu are o rată ridicată a criminalității, dar cea a șomajului este destul de mare. Faptul că nu au o slujbă îi face pe oameni disperați. Mai bine verifică dacă-ți lipsește ceva, pașaportul, banii, bijuteriile.

– Am banii și pașaportul cu mine, iar alte bijuterii, în afară de cerceii cu diamante, nu am. Le-am lăsat acasă. Simt că mi-a fost violată intimitatea și asta mă scoate din minți.

Mike îi puse haina lui pe umeri. Nu suporta s-o vadă vulnerabilă și ura pe oricine o adusese în starea asta.

– Știu, Leslie, te înțeleg foarte bine, te-a urmărit nenorocul.

– Nu voi mai pleca de acasă fără cardul American Express, zise ea. Sau mai precis nu voi mai pleca niciodată de acasă.

– Voi aduce eu lumea la tine, fii liniștită. Ar trebui să ne uităm prin lucruri, să vedem ce lipsește, apoi să chemăm poliția.

Leslie se îndreptă spre dulap.

– Asta lipsea! O altă noapte petrecută în compania Scotland Yardului și a procedeelor lor învechite. Nici doamnei Drago nu-i va plăcea asta!

– Ai dreptate, dar se întâmplă frecvent în hoteluri.

Mike se duse s-o informeze pe doamna Drago despre cele întâmplate, în timp ce Leslie își verifică lucrurile.

– Nu-mi lipsește nimic, zise ea de cum îl văzu.

– Nimic, repetă el nevenindu-i să creadă.

– Nimic. Nu am foarte multe lucruri dar până și cerceii cu diamante sunt la locul lor. Și erau chiar la vedere!

– Poate n-a știut că sunt diamante! Poate că a fost întrerupt la fel ca la Londra. Mike se întrebă dacă Adamsul avea vreo legătură cu cele întâmplate. Sau poate cineva a vrut să-ți răvășească camera?

Doamna Drago intră îngrijorată anunțându-i că poliția era pe drum. După chipul ei îngrijorat înțeleseră că astfel de lucruri nu se întâmplau prea des în hotelul ei. În timp ce mergeau spre poliție Mike își puse tot felul de întrebări, dar concluzia era că se simțea fericit că datorită acestei întâmplări Leslie nu putea pleca pe neanunțate. Simți nevoia să-l sărute pe hoț oricine ar fi fost el.

***

Leslie abia își mai târa picioarele pe scările hotelului după ce răspunsese la întrebările secției locale de poliție și completase zeci de formulare. Domnul Drago venise cu ei, dar nu scosese o vorbă. Fusese trimis de durdulia și simpatica lui soție, să vegheze asupra „celor doi mielușei" și exact asta făcuse. Veghease.

– Am ajuns totuși la o oră decentă, zise Mike așteptând ca domnul Drago să le descuie ușile. O dată intrați, acesta le făcu un semn cu mâna și-i lăsă în holul de la intrare, iar ei porniră epuizați pe scări. Leslie oftă.

– Nici nu știu dacă trebuie să fiu mulțumită că nimeni altcineva din hotel n-a fost călcat de hoți. Am eu ceva anume ce-i atrage? Acasă n-am fost furată niciodată, ce naiba se întâmplă aici?

– Oamenii trăiesc cu ideea, oriunde în lume, că americanii sunt foarte bogați, zise Mike. Era normal să creadă că au ce fura de la tine.

– Nu m-ar fi crezut nimeni că sunt doar o mâță leșinată și până și uscătorul de păr este împrumutat!

– Eu te iubesc și așa, Leslie!

Ea simți dintr-o dată că garda pe care o ridicase în jurul emoțiilor ei începuse să se slăbească. Mike îi făcuse fără să vrea o declarație care o făcuse să se simtă bine. Fusese din nou minunat, o sprijinise la fiecare pas. După felul în care îl respinsese orice alt bărbat i-ar fi întors spatele. Dar nu și Mike. Se părea că nu putea să scape de el, dar nici nu voia. Asta o speria cel mai tare.

Mergând împreună pe coridorul acela lung, Leslie simți că supărarea începe să-i treacă lăsând-o doar foarte

vulnerabilă. Îl dorea. Chiar dacă fusese rușinată și șocată de cele întâmplate noaptea trecută, tot îl dorea.

– Nu mă simt prea bine știindu-te singură aici, îi spuse el apropiindu-se de camera ei.

– Și unde crezi că mi-ar fi mai bine?

– Leslie, nu te supăra pe mine din nou! Voiam să-ți sugerez că am putea schimba camerele, atât.

– N-ar fi o problemă, îi răspunse ea privindu-l altfel ca până acum o oră. Deși bunul simț îi spunea că intrusul se afla deja departe, că era prea speriat să mai încerce să facă ceva. De aceea, camera ei i se părea cea mai sigură din toată Anglia.

– Măcar lasă-mă să intru primul, zise el luând cheia din mâna ei. Ea nu protestă, iar Mike ieși întinzându-i cheia.

– Totul este în ordine.

– Mulțumesc pentru ajutor, Mike, cred că voi accepta oferta ta.

El îi zâmbi.

– Este mai bine așa, Leslie.

Ea îl privi lung convinsă că ceva din privirea ei o trăda. Va trebuie să fie mai atentă pe viitor. Acest gând o durea cel mai tare.

– O să-mi iau câteva lucruri.

– Bine, Leslie.

El așteptă la ușă până când ea strânse cămașa de noapte, halatul, articolele de toaletă, iar Mike o escortă în fosta sa cameră descuie ușa și-i dădu cheia.

– Amintește-ți că sunt tot pe acest hol. Sună-mă dacă te simți speriată, sau țipă dacă se întâmplă ceva.

Ea îi zâmbi.

– Îți mulțumesc, Mike, vacanța asta ar fi fost un dezastru fără tine.

– De mult așteptam să aud vorbele astea, Leslie!

Ea îl privi și gratitudinea ei se transformă în ceva mai puternic. Hotărârea de a-l ține la distanță i se păru ridicolă. Ea lupta de fapt împotriva propriilor nevoi și dorințe. De ce era atât de speriată? Chiar dacă era doar o aventură de vacanță…Nu va putea ști niciodată dacă nu va intra în această relație. Poate Gerry avusese dreptate. Și un alt motiv era că nu voia să doarmă singură în noaptea asta. Se întinse și-l sărută, apoi îl prinse de gât cu brațele lăsând toate lucrurile să cadă pe podea. Parfumul aftershave-ului îi invadă simțurile. Îi simțea căldura latentă a trupului, luat prin surprindere. Buzele lui erau fierbinți, brațele lui o prinseră ca într-o menghină; iar ea se atârnă de gâtul lui. Leslie își dori mult mai mult… și va avea mult mai mult… chiar în noaptea asta.

Mike se desprinse din îmbrățișarea ei.

– Nu, Leslie, trebuie să ne oprim acum ca să nu fie prea târziu.

– Dar…

El o prinse din nou în brațe, o mai sărută o dată și dispăru luând-o înapoi pe culoar. Leslie intră în cameră, amețită de senzațiile pe care le simțise la atingerea lui și uluită de felul în care el reacționase. I se oferise și nu știa dacă să fie furioasă sau să-i mulțumească pentru că el își păstrase rațiunea. Se schimbă și se culcă mulțumită că Mike îi oferise un refugiu sigur. Dar treptat, începu să realizeze primejdia în care se afla. Era în patul lui, culcată pe perna lui, întinzându-și trupul pe

aceeași saltea. Acest gând îi pătrunse toate simțurile făcându-i sângele să pulseze puternic. Îi simți mirosul pe pernă iar imagini cu ceea ce ar fi putut face acum îi invadară mintea. Absența lui îi umplu sufletul de dorință. Nu va putea dormi toată noaptea, știa asta.

În pofida tonelor de fard pe care și le puse pe față era sigură că Mike va observa cearcănele adânci de sub ochi, semnele unei nopți neliniștite. Iar dacă observase, el nu comentă.

– A fost o noapte liniștită, zise el, lăsând-o să intre. Tu cum ai dormit?

– Bine, minți ea.

– Așa și trebuia, mormăi el.

Leslie zâmbi unui gând ascuns. Îi făcu plăcere să știe că și el suferise.

– Ce vei face astăzi? o întrebă el.

Ea se încruntă.

– Nu știu.

– Am putea merge la Penzance și Saint Michael's Mont. Este o mănăstire aflată pe o insulă la care poți ajunge doar pe jos, la flux.

– Am crezut că este în Franța, zise ea fiind foarte atentă să nu se apropie prea mult de el.

Sună telefonul, iar ea se repezi să ridice receptorul, spunându-i:

– Poate este poliția cu ceva informații.

Chiar dacă nu-i lipsea nimic ea se simțea mai bine dacă știa că vinovatul se afla în spatele gratiilor. Dar era prietena ei Gerry.

– Lasă-mă să ghicesc, nu vii nici la Shrewsbury.

– Nu-l pot lăsa singur, Leslie, îl iubesc; te rog, înțelege-mă!

– Deși te voi omorî când ne vom întâlni, te înțeleg!

– O, Dumnezeule, n-am mai avut o prietenă ca tine, ești minunată.

– Ai uitat să pui uscătorul de păr cum te-ai lăudat, Gerry?

– N-am uitat, îi răspunse ea. L-am pus, cu siguranță, știam că mă vei ucide dacă-l uit.

– Dar nu este în valiza ta, Gerry.

– Imposibil.

Leslie se încruntă.

– Acum, nu mai contează. Gerry, ce naiba faci tu cu acea carte de valoare? Ți-ai pierdut mințile? O poți deteriora la o simplă atingere. Ce-ți trebuie ție un Adams?

– Ce carte? Ce Adams, Leslie?

– „Pamela, Virtutea Răsplătită“ de Samuel Richardson. Este o primă ediție dăruită lui Abigail Adams de soțul ei, John. N-ai citit dedicația? De unde o ai?

– Despre ce tot spui acolo, Leslie? Nu am decât Johanna Lindsey, nu știi că o citeam în avion?

Leslie își aminti că Gerry avea o carte în mână pe care o răsfoia nervoasă la un moment dat. Și în mod sigur nu era Pamela!

– Dar nu mai înțeleg nimic, zise Leslie, stai o clipă. Puse receptorul jos și se duse la valiza lui Gerry.

– Ce este? întrebă Mike.

– Nu știu, răspunse Leslie, vărsând conținutul pe pat, apoi luă din nou receptorul în mână; Gerry?

– Este un bărbat cu tine? întrebă aceasta, am auzit o voce acolo. L-ai cunoscut? De asta nu ești supărată pe mine?

– Gerry, ascultă-mă! Ce pastă de dinți ai în valiză?

– Aim.

Pe tubul de pastă de dinți scria mare Crest.

– Ce culoare de pieptene?

– N-am decât o perie. Dar ce se întâmplă, Leslie?

– O să-ți spun altă dată. Ce deodorant ai?

– Un stick.

– Ce-ai mai avut în valiză?

– Farduri, cămașă de noapte, lenjerie intimă, pastilele pentru sinuzită.

Nimic din acestea nu se afla în valiza lui Gerry.

– Gerry, cred că ai luat altă valiză. Eu plec mâine la Shrewsbury, sper că măcar în avion la întoarcere să ne vedem. Și închise.

– Adams-ul nu este al ei, îi spuse ea lui Mike.

Asta explică totul.

Capitolul 8

– Ce vrei să spui prin „asta explică totul?“

Mike făcu o grimasă.

– Iubito, gândește-te o clipă și vei realiza că două încercări de a fi tâlhărită, în două colțuri de țară nu pot fi o coincidență...

– Și totuși se poate întâmpla...

– Da, cu o probabilitate de unu la un milion. Poate. Acum însă știm că Adams-ul nu-i aparține lui Gerry iar cineva încearcă disperat să recupereze cartea asta de valoare ajunsă la cine nu trebuia.

– Dar de ce n-o cer înapoi? De ce încearcă s-o fure?

– Poate pentru că n-o pot cere...

– Pentru că ei au fost cei care au furat-o primii, încheie Leslie, lămurită. Și când te gândești că citesc toate cărțile cu misteruri. Cum mi-a scăpat ideea?

– Pentru că nu este un Sherlock Holmes. Este viață adevărată.

– Stai o clipă, zise ea, bunul ei simț și rațiunea învingând. Este prea mult să cred că ceea ce mi s-a întâmplat are legătură cu cartea din valiza lui Gerry. Cred că la mijloc se află vreun colecționar pasionat care acum este înnebunit la ideea că a lăsat o carte de asemenea valoare într-o valiză care nu-i aparține și care a dispărut cu o anume Gerry. Norocul lui că valiza a ajuns la mine. Probabil Gerry ar fi citit-o în timp ce făcea baie în cadă.

Mike se îngrozi la gândul că umiditatea și săpunul ar fi putut afecta paginile cărții. Iar dacă imaginara Gerry o mai și scăpa din mână în cadă...

– Dumnezeule, nici nu vreau să mă gândesc la asta! Adams-ul este o comoară, trebuie tratată ca atare!

– Cred că exagerezi cu cartea asta!

Grimasa ei îl făcu să înțeleagă că era enervată peste măsură. Mike ridică din sprâncene.

– Ce se întâmplă, Leslie? Ești geloasă pe o carte?

– Nu te prosti, Mike! Discutam posibilitatea ca această carte să fi fost pierdută sau încurcată în aglomerație, nu furată.

– Tu ai fost cea care a început să exagereze lucrurile. Cred că ești geloasă, totuși!

– Nu fi ridicol, Mike!

El o întrerupse cu un sărut. Simți trupul ei moale și plăcut lipindu-se de trupul lui, parfumul trupului ei umplându-i nările. O sărută încet bucurându-se de ea de felul în care unghiile ei se înfipseră în spatele lui.

– Îmi place că ești geloasă, iubito, murmură el ridicând capul.

– Eu n-aș fi așa de sigur că este gelozie, șopti ea cu trupul lipit de al lui.

Mike zâmbi și-i dădu drumul.

– Spuneai că...

Ea trase aer în piept.

– Spuneam că te-ai grăbit să tragi concluzii în privința cărții.

– Indiferent ce gândești, ar fi bine să luăm Adams-ul și să mergem la poliție.

Leslie gemu încet.

– Nu începe din nou cu poliția. Te rog...

Mike pufni în râs. N-o putea învinui pentru reacția ei. Ieșiră pe coridor iar el o prinse de umeri, în timp ce se îndreptau spre lift. Se aștepta ca Leslie să vrea să se elibereze dar ea n-o făcu. Era ca și când ea i se predase deja fizic. Dar nu și mental, emoțional. Asta durează mai mult, de obicei. Poate era doar o reacție a faptului că nu voia ca Mike să creadă că era geloasă pe o carte. Mike știa că Leslie începea oricum să-i aparțină. Iar el simțea nevoia s-o țină în brațe, realizând cât de mult o dorea.

– Am fost un prost noaptea trecută, zise el când deschiseră ușa camerei lui și văzură patul nefăcut. Patul în care dormise ea singură. Ar fi trebuit să dorm aici cu tine, erai speriată nervoasă, aveai nevoie de cineva, dar eu m-am temut că te voi face din nou să mi te dăruiești, iar tu nu erai gata pentru asta. La naiba, ar fi trebuit să fiu aici, cu tine!

– Nu, n-ar fi trebuit!

El gemu, frustrat.

– Nu spune asta, Leslie, te doresc destul de mult ca să te aștept.

Leslie deveni dintr-o dată sfioasă, roșind. Luară Adams-ul și se îndreptară spre poliție; ca de obicei era aglomerație acolo, multă lume care reclama furturi și pierderi, iar alții persoane care lipseau. Mike și Leslie fură introduși în cele din urmă într-un birou unde se afla un ofițer care după ce declară că este puțin depășit de situație începu să dea niște telefoane. În cele din urmă le spuse:

– Va trebui să vă reținem ca martori până vine cineva de la Scotland Yard pentru a începe investigațiile.

– Dar de ce? întrebară amândoi într-un glas.

Ofițerul îi privi ciudat.

– Se pare că această carte a fost furată.

– Dar n-a furat-o Leslie, în nici un caz! exclamă Mike realizând că Leslie devenea principalul suspect. Ea a găsit-o!

– Comandantul care se va ocupa de asta va stabili dacă este așa!

– N-am putea să ne întoarcem la hotel și să așteptăm? Promitem să nu plecăm de acolo, zise Leslie, plină de speranță.

– Îmi pare rău, dar nu se poate.

Mike sări în picioare.

– Dar este ridicol! De ce naiba ar fi venit să predea cartea dacă ar fi furat-o ea? Nu are sens!

– Poate nu, dar mi s-a spus s-o rețin până vine Scotland Yardul.

– Nu cunoști nici un avocat bun? întrebă Leslie cu lacrimi în ochi.

Mike se așeză din nou și o prinse în brațe.

– Iubito, totul va fi bine, îți promit. Ai încredere în mine.

– Îmi pare rău pentru dumneavoastră, zise ofițerul. Și pentru dumneavoastră, domnule.

– Asta înseamnă că mă rețineți și pe mine.

– Sunteți în aceeași situație cu domnișoara.

– Dar ne-am cunoscut aici, la Londra!

– Îți mulțumesc pentru că-mi iei apărarea, Mike! zise Leslie pufnind în plâns.

El o prinse din nou în brațe.

– Sunt alături de tine draga mea, numai că sunt foarte șocat!

– Se întâmplă asta și în America, nu? zise ofițerul, sau cel puțin așa am văzut în filme.

– Nu chiar așa. Cel puțin dacă nu ești arestat poți fi liber după ce te chestionează. Oricum ești considerat nevinovat până ce nu se dovedește că ai greșit cu ceva. Aici cred că este tocmai invers, te consideră vinovat până nu demonstrezi că nu este așa!

Ofițerul încuviință.

– Cam așa.

Leslie se înfioră.

– Îmi place sistemul nostru juridic mai mult. Iar cum ce putem face? Să mergem în celulele noastre până vine individul?

– Am putea avea măcar niște celule învecinate? întrebă Mike.

Ofițerul începu să râdă.

– Nu, trebuie să stați aici, în birou. Cu ce să vă servesc? Ceai? cafea?

– Ceai pentru amândoi, spuse Mike.

Când plecă ofițerul, Leslie își îngropă fața în mâini.

– Cred că avem dreptul la o convorbire telefonică, pe cine ar fi bine să sunăm?

– Ambasada americană, îi răspunse Mike cu promptitudine.

– Ai mai fost vreodată în astfel de încurcături?

– Leslie, am consimțit să fiu reținut aici alături de tine doar pentru a-ți dovedi că te iubesc.

Ea începu să râdă.

– Ești un bărbat minunat!

El o sărută.

– Voiam să aud vorbele astea din partea ta, iubito. Voi veni cu tine și la Shrewsbury și nu vreau să aud nici o împotrivire!

– Nici nu mai am puterea de a mă împotrivi.

Apăru și detectivul Scotland Yardului, un individ mic de statură, care părea foarte nervos. Le permise într-adevăr să sune la ambasadă, care le promise un ajutor în termeni destul de vagi. În cele din urmă, detectivul le spuse strâmbând din nas: îmi pare rău dar nu aveți adresa prietenei dumneavoastră, sau numărul de telefon, cu toate că s-a confirmat că ați venit împreună în Anglia.

– V-am spus, zise Leslie exasperată, cred că ea a luat altă valiză!

– Și n-ați observat? zise detectivul privind-o neîncrezător. Cum poate cineva să nu observe că i s-a schimbat bagajul?

– Dacă ați cunoaște-o pe prietena mea ați ști că este posibil!

Leslie ridicase glasul iar Mike privind-o realiză că-și pierdea controlul. Făcu un pas în față.

– Domnule, dacă v-ați adresa liniei aeriene ați afla că de multe ori se întâmplă ca oamenii să schimbe valizele mai ales când sunt modele comune. Numai că acum țineți aici persoana nepotrivită.

– Doamna este martorul, singurul implicat, i-o întoarse detectivul. Și întreaga povestire mi se pare cam bizară. Mă întreb dacă nu cumva dumneavoastră ați început să-i faceți curte ca să puneți mâna pe Adams!

– Domnule! exclamă Mike.

– De ce nu? Știți care este valoarea cărții. Probabil ați urmărit-o pe doamna de la început, i-ați făcut curte, ați însoțit-o aici în Cornwall.

Mike se ridică revoltat în picioare.

– Leslie este o femeie frumoasă domnule detectiv, a avut probleme din cauza prietenei ei care a plecat cu un bărbat, eu am ajutat-o. Iar dumneata, care nu ai nici cea mai vagă noțiune de cavalerism, nu poți crede toate astea! Mi se pare normal! Ți-am spus să verifici datele mele la universitățile Cambridge și Temple.

– Mai rămâne să afirmi c-o iubești, domnule, zise detectivul.

– Da, poate că așa este! La naiba, domnule, noi am adus cartea aici, nu ne-ați prins cu ea! N-am știut că este furată!

– Stați jos, domnule, îl liniști detectivul. Lăsați lucrurile la aprecierea mea, vă rog!

Mike se așeză alături de Leslie gândindu-se: dacă-i dai unui nebun o insignă, o ia la fugă cu ea și începe să creadă

că are și autoritate. De ce naiba nu-și instruiau toate țările aparatul polițienesc să fie civilizat și să nu mistifice vorbele martorilor? În acel moment el realiză că Leslie îl privea uluită.

– Ce s-a întâmplat, draga mea?

– Ai vrut să spui că... ai putea fi îndrăgostit?

Mike clipi confuz apoi își aminti afirmația făcută.

– Cred că așa este. Tu ce crezi?

– Nu știu, Mike, nu mai știu nimic acum, zise ea gata să plângă.

– Vom relua discuția asta, iubito, o liniști el, apoi se întoarse spre detectiv; domnule, Leslie este foarte obosită și alte elemente noi nu putem furniza. Ea este consultant pe probleme de management iar eu sunt profesor de literatură. Am înapoiat o carte valoroasă și în afară de asta nu mai știm nimic.Trimiteți-ne la hotel, lăsați-ne să ne odihnim, și nu vom face nici o mișcare fără știrea voastră.

Omul îl măsură din cap până în picioare. Mike rezistă cu greu tentației de a-l pocni peste față pentru a nu-i mai vedea mutra aceea impasibilă.

– După cum voiam să vă spun chiar eu, cu toate că nu mi-ați dat adresa sau numărul de telefon al prietenei doamnei Kloslosky, vă voi permite totuși să vă continuați vacanța în Anglia, cu condiția să țineți legătura cu mine permanent.

Leslie sări în sus și practic se aruncă de gâtul detectivului. Mike o privi cam dezamăgit că nu el era cel care primea îmbrățișările.

– Vă rog, doamnă, zise detectivul roșu la față ca sfecla.

Leslie îi dădu drumul.

– Nici nu știu cum să vă mulțumesc, domnule. A fost un adevărat coșmar!

– Vă cred, zise bărbatul încă fâstâcit de explozia lui Leslie.

Plecară și numai după ce ajunseră în stația de autobuz Mike își recăpătă graiul și începu s-o certe:

– Măgarul ăsta ne-a făcut să trecem prin clipe de iad iar tu te-ai aruncat de gâtul lui, Leslie!

– Îmi pare rău, zise ea îmbrățișându-l.

Mike o prinse în brațe și o lipi de el;

– Așa e mai bine. Acum să mergem acasă. Acasă însemna la hotel unde doamna Drago se agita toată așteptându-i. Ea o expedie pe Leslie în cameră cu o ciocolată fierbinte iar el rămase fluierând a pagubă. Când ajunse în camera lui, se simți foarte vulnerabil, așa cum nu se simțise vreodată și realiză că ea se simțea probabil și mai rău. Era prea agitat pentru a adormi așa că se dezbrăcă își puse pijamaua, apoi făcu câteva mișcări din gama antrenamentului karatist.

Când în cele din urmă se așeză în pat era obosit fizic și-și repetă că viața era uneori un iad.

Leslie gemu ducându-și mâinile la tâmplele care o dureau cumplit. Ce învălmășeală în viața ei! se gândi ea răsucindu-se în pat fără a putea să adormă. Ea nu era femeia care să creadă în dragoste la prima vedere, iar situația în care se afla acum era atât de incitantă încât realiză cât de monotonă îi fusese viața până atunci. Realiza desigur că încă se afla într-un mare pericol; putea fi oricând arestată. Iar a fi deținut mai ales într-o țară străină, era probabil unul dintre cele mai îngrozitoare

lucruri care i se puteau întâmpla. Poate Mike credea că este îndrăgostit de ea din cauza acestei tevaturi. Poate că nu avusese răgazul pentru a-și analiza sentimentele. Nu voia să facă o greșeală în privința lui. Leslie Kloslosky cea care avea întotdeauna bun-simț nu voia să și-l piardă acum. Se tot răsuci în pat negăsind o poziție confortabilă, cu gândurile zburându-i departe. Văzând că nu poate adormi se dădu jos din pat, îmbrăcă un capot și după ce-și luă cheia se îndreptă spre camera lui. Bătu încet în ușă. Văzând că ușa nu se deschise instantaneu bunul simț îi reveni și-i spuse că trebuia să plece imediat. Mike deschise ușa; avea doar pantalonii de pijama.

– Simt nevoia să fiu ținută în brațe, îi spuse ea.

El deschise ușa larg și o prinse în brațe. Se lipi de pieptul lui; era un bărbat puternic și real, era acum cu ea.

– Totul s-ar putea transforma în ceva periculos pentru tine, Leslie, zise el.

– Nu-mi pasă; nu mai puteam suporta să fiu singură în cameră știind că ar putea veni poliția să mă aresteze.

El începu să râdă.

– Nu te arestează nimeni, iubito, ar fi făcut-o deja!

Deodată, el se întoarse spre telefonul din încăpere.

– În State nu este prea târziu aș putea suna, să-mi întreb prietenul în ce condiții a fost furată cartea. Poate dacă vom ști asta vom afla și motivul și astfel vom scăpa de acuzație sau mai rău. Așază-te aici, iar eu voi suna.

După un moment de ezitare, Leslie se așeză pe pat permițându-i lui Mike s-o acopere cu pătura. Ca și seara trecută, mirosul after-shave-ului lui îi pătrunse nările, dar de data

asta era ceva reconfortant. Leslie se ghemui mai bine, simțind cum îi piere toată încordarea. Mike era cu spatele la ea, forma numărul de telefon, și avu ocazia să-i admire musculatura puternică, abia rezistând dorinței de a-l atinge. Îl plăcea, ăsta era adevărul.

– Jim? rosti Mike. Nu, n-am văzut scenariul lui Jonson încă... nu sunt la Cambridge... a apărut altceva... îmi cer scuze că te sun atât de târziu, dar trebuie să-mi dai o informație; ce știi despre prima ediție a Pamelei lui Richardson? A fost cumva furată?

Leslie închise ochii, mulțumită că auzea timbrul lui profund și se simțea protejată. Fiecare simte probabil nevoia să se simtă protejat din când în când.

... înțeleg. De fapt, sunt cu cea care a găsit-o... da... da, Jim, este frumoasă, foarte frumoasă, în condiții bune păstrată... am avut-o în mână...

Mike continuă conversația cu acel cunoscător de carte, iar Leslie fu atât de liniștită de vocea lui de calmul lui încât nu mai avu putere să-și deschidă ochii. Adormi ca un prunc.

... este o poveste lungă, zise Mike realizând că stătuse cam mult la telefon.

– Ai avut cartea în mână? îl întrebă Jim pentru a zecea oară. El nu știa nimic despre furtul cărții.

– Am văzut John Hancock a lui Adams și restul, zise Mike. N-ar fi un șoc teribil să aflăm că dedicația a fost de la Hancock?

Jim începu să râdă.

– Ar fi mai mult decât în Adulterul Răsplătit și cu o valoare mult mai mare...

– Dacă auzi ceva dă-mi de știre, Jim, da? Uite numărul la care mă găsești. Cred că mai stăm o zi sau două apoi plecăm la Shrewsbury.

– În țara fratelui Alaric.

– Așa este, zise Mike zâmbind. Chiar că trebuia să citească acum cărțile. Jim, șeful departamentului de literatură engleză și expert în lingvistică, era ahtiat după călugărul Alaric și aventurile sale. Te mai sun de acolo.

Mike puse receptorul în furcă și se întoarse. Leslie dormea tun cu mâinile sub cap. O privi câteva secunde apoi îți blestemă soarta și stinse lumina. Se strecură lângă ea și știu că pentru el va începe o adevărată tortură dacă o va prinde în brațe. Dar Leslie nu se mișcă. Pentru el începu iadul, dar fu unul plăcut.

Capitolul 9

Leslie deschise ochii încet, conștientă că nu mai era singură în pat. Imediat, intră în panică. Nu știa ce să facă. Nu se putea mișca. Nu putea să gândească.

După ce inspiră adânc își reaminti ce se întâmplase cu o seară în urmă când se simțise singură și vulnerabilă, neștiind ce va face poliția cu ea. Avea nevoie să discute cu o ființă omenească, una care s-o înțeleagă și aceasta nu putea fi altcineva decât Mike. Dar el exercita o seducție foarte puternică asupra ei; chiar și acum cu cămașa de noapte ridicată, ea știa că nu se întâmplase nimic între ei. Și era ciudat amintindu-și cât de vulnerabilă fusese cu seară înainte. Sau poate el n-o mai dorea.

Acest gând o puse pe jar. Simți că se sufocă la această idee care devenea tot mai posibilă din moment ce Mike nici nu încercase să facă dragoste cu ea. Ultimul lucru pe care și-l dori era să se afle acum în pat cu el. Și nici nu-și dorea s-o vadă așa cum era, ciufulită, fără să se fi spălat pe dinți. Atunci, chiar că

n-ar mai fi dorit-o. Încercă, după ce văzu ceasul lui de călătorie care indica ora șapte, să se ridice fără să-l trezească, dar Mike o opri:

– Relaxează-te, Leslie. Ești în siguranță cu mine... din păcate.

Se întoarse și-l privi. Și el era ciufulit, avea un aer copilăros, și începuse să-i crească barba. Văzându-l, nu-și mai făcu probleme că nu se spălase pe dinți și simți o pornire nebună de a-l săruta.

– Te-am rugat să nu-ți mai faci probleme când ești cu mine, Leslie. Crezi că un bărbat și o femeie nu pot dormi în același pat fără să se întâmple ceva între ei?

Leslie se simți mai relaxată, deși dacă s-ar fi întors cu fața spre el toate intențiile ei bune s-ar fi pierdut. Așa că puse capul din nou pe pernă.

– Poate dacă am vorbi te-ai simți mai bine, zise Mike.

– Nu știm prea multe unul despre celălalt, admise ea.

– Dar știm ceea ce este mai important, spuse el.

– Nu avem idee despre lucrurile mărunte din viața celuilalt cum ar fi existența animalelor de companie, de exemplu. Ai vreunul?

– Da, am un cățel, un basset pe nume Keats. Cred că te-ar îndrăgi imediat. Dar tu? Sunt convins că ai pisică. Ele sunt mai sensibile.

– Ai ghicit, am un motan, Tobias, care este cam insensibil și-mi creează multe probleme. Cu toate astea, îl iubesc.

– Deci tot Keats al meu este mai convenabil, nu se mișcă deloc din fotoliul său.

– Care este culoarea ta preferată?

– Roșu. A ta?

– Albastru.

– Ce canal urmărești?

– Trei.

– Eu șase. Îți place înghetata de vanilie?

– De banane.

Nu se prea potriveau, se gândi ea, apoi renunță la gândul acesta.

– Sportul îți place?

– Nu.

– Ai avut o copilărie fericită?

– Da, nu s-ar putea spune. Tu?

– Și eu, dar sunt foarte sensibilă și nu din cauza asta.

– Ai vreun vis secret? o întrebă el.

Leslie se întoarse cu fața spre el.

– Un vis secret?

– Da, ceea ce ți-ai dori cel mai mult să poți înfăptui. Visul meu este să ajung cântăreț de rock, nu glumesc. Și te rog să nu râzi.

Leslie pufni totuși în râs, imaginându-și-l pe o scenă cu o chitară în mâini.

– Eu nu am un vis secret, murmură ea.

Mike o privi ciudat ridicând din sprâncene.

– Cum așa? Leslie, este imposibil, fiecare are un vis anume. Unul vrea să ajungă președinte, altul stea de cinema sau milionar. Trebuie să ai și tu un vis.

Ea scutură din cap.

– Nu te feri de mine, nu voi râde de tine.

Ea scutură din cap cu putere, iar lacrimile începură să-i împânzească ochii.

– Crede-mă când îți spun, nu am un vis secret. Întotdeauna am fost o ființă care n-a ieșit din comun prin nimic, n-am vrut niciodată să fiu altceva decât ceea ce sunt, de aceea soțul meu avea dreptate când spunea că sunt plictisitoare.

Mike o privea fără să creadă ce auzea.

– Este imposibil, Leslie, fiecare are un vis secret. O să găsim unul și pentru tine.

Mike se aplecă spre ea și buzele lor se atinseră. Leslie întinse mâna și-i mângâie obrazul plăcându-i cum se simțea barba lui abia crescută. Sărutul îi puse pe jar pe amândoi. Se transformă într-unul pasional.

– Leslie, te doresc atât de mult, dar trebuie să ne oprim...

– Nu, zise ea, trăgându-l tot mai aproape.

De data asta ea renunță la orice pudoare, căci scuzele și constrângerile erau o nimica toată pe lângă dorință. Făcând dragoste și ajungând pe culmile împlinirii Leslie simți o anumită siguranță în sufletul ei și mai mult, simți că senzația asta va dura pentru totdeauna. Așa cum îi promisese Mike îi găsise visul secret.

***

– Văd că n-am rupt încă patul.

– Pari dezamăgit! spuse ea râzând.

– M-am gândit că vom mai avea nevoie de el. Am gândit bine, Leslie?

– Da, îi răspunse ea din tot sufletul, vom avea, Mike.

El se relaxă vizibil.

– Mă bucură ce-mi spui, iubito.

Leslie își spuse că n-ar fi trebuit să se simtă bine așa cum era goală în fața lui, dar nu era așa. Obosise să tot aibă bun-simț și să fie o femeie previzibilă. Nu se aștepta ca relația lor să dureze după terminarea vacanței dar se va descurca. Mai trăise o astfel de despărțire și supraviețuise. Dar până acum trăise ca o femeie sensibilă, deși prea rațională; viața nu era pentru oamenii sensibili așa că va încerca să se adapteze.

– Când plecăm la Shrewsbury? o întrebă el.

Era ultima parte a călătoriei pe care o așteptase atât de mult, pentru care economisese bani; acum atârna ca o bucată nedorită de plumb în fața ei. Nu voia să meargă, pentru că însemna sfârșitul vacanței și despărțirea de Mike. Poate se vor mai vedea în Statele Unite, nu știa deocamdată dar nu voia să se aștepte la nimic de la el.

– Poimâine.

– Foarte bine, zise el.

Leslie nu-și putea ascunde durerea la gândul că-l va pierde.

– Cât vom sta acolo? o întrebă Mike.

– Cinci zile. Ceea ce nu voia ea să spună era: apoi vom merge fiecare acasă.

– Leslie, nu uita pentru mine nu ești o aventură de vacanță, îi șopti el de parcă i-ar fi citit gândurile.

– Nu, șopti ea, dorindu-și ca el să spună adevărul.

El îi zâmbi satisfăcut că Leslie îi acceptase afirmația. Și ea chiar o făcu până la un anumit nivel. Era oarecum convinsă că el îi spusese ce simțea, dar tot nu putea să nu creadă că bunele

lui intenții vor dispărea imediat ce se vor despărți. Ca și în cazul a doi liceeni îndrăgostiți care se cunosc în tabără dragostea va muri o dată cu venirea lunii septembrie. La șaptesprezece ani omul are dorință, la treizeci începe disperarea. Și mai rău, Mike nu repetase că o iubea.

Leslie respiră adânc apoi renunță la aceste gânduri negre. Fie ce-o fi! Trebuia doar să accepte ce-i aducea fiecare zi.

– Ce crezi că se va întâmpla cu cartea? îl întrebă ea.

– Bănuiesc că va fi păstrată ca probă, îi răspunse el zâmbind. Tot nu-mi vine să cred că am avut-o în mână!

– Iar eu am citit-o, chiar! Dar n-am apucat s-o termin, nu-i știu sfârșitul.

– Pamela se căsătorește cu stăpânul ei, pe care-l îmblânzește prin virtutea și standardele ei morale ridicate.

Leslie își aminti că" Virtutea Răsplătită" era cel de al doilea titlu al cărții.

– Mi-ar plăcea să termin cartea, chiar dacă știu că sfârșitul este fericit. Nu-mi place să las lucrurile neterminate.

– Nici mie. O să văd dacă-ți pot procura o copie. Ți-e foame, Leslie?

Ea scuturâ din cap. Probabil ar fi trebuit să-I fie, dar nu voia să se scoale din pat. Voia să se bucure în continuare de trupul lui musculos să vadă cum i se destind trăsăturile când râde, ochii strălucind ca niște safire. Voia să-i simtă mâinile pe trupul ei. Simțea nevoia de a-și trece palmele peste pieptul lui puternic.

– Ai o lucire ciudată în priviri, Leslie, constată Mike.

– Este o privire ademenitoare, îl informă ea.

– Mă consider deja ademenit. Mike o trase spre el.

– Știi ce mi-aș dori, Mike?

– Ce, Leslie?

– Să fac dragoste cu o stea a rockului.

– Este un vis secret?

Bătaia din ușă veni chiar la momentul oportun.

– O clipă! răspunse Mike, disperat că fusese întrerupt. Tocmai se lansaseră într-o discuție despre relația lor. Cine este?

– Doamna Drago. A sosit un polițist care vrea să vă vorbească. Leslie este cu dumneata?

Mike se uită la Leslie care îi aruncă o privire îngrozită.

– Da, este, așteptați o clipă. Mike începu să-și caute hainele.

– O, Dumnezeule, murmură Leslie, îmbrăcându-și cămașa de noapte și capotul. Aranjă apoi patul și se așeză pe singurul scaun din încăpere cu un aer foarte demn.

Mike îmbrăcă și el un halat pentru că nu-și găsea toate hainele, își trecu o perie prin păr pe care apoi i-o întinse lui Leslie. Ea roși apoi își trecu peria prin păr. Îi murmură lui Mike:

– Nu-mi vine să cred. Nu puteau să mai aștepte? Nu suport să fiu arestată nespălată pe dinți.

Mike știu că gluma ei avea darul să mai detensioneze atmosfera devenită brusc încărcată. Nu astfel planificase el ziua pentru ei. Sau era deja seară? Deschise.

– Îmi pare rău, se scuză doamna Drago, dar domnul polițist a insistat să vă vadă, zise ea lăsând să se vadă figura unui polițist care după ce rânji, ridică o sacoșă pe care o ținea în mână.

– Este adevărat că am insistat cam mult, zise el, scoțându-și permisul. Sunt inspectorul Lawton. Îmi pare rău că vă deranjez, dar aș vrea să avem o discuție despre cartea pe care ați găsit-o.

Mike se uită la Leslie care încerca să pară destinsă, apoi făcu un pas în spate.

– Poftiți, zise el.

– Eu o să plec, le spuse doamna Drago ieșind în grabă. Mike avu sentimentul că femeia abia aștepta să scape de cei doi musafiri problemă din hotelul ei.

– Domnișoară Kloslosky, zise Lawton.

Leslie roși, dar nu lăsă să se vadă mare lucru pe figura ei.

Mike închise ușa și veni lângă ea. Era conștient că prin faptul că stătea în picioare și era și foarte înalt îl domina pe detectiv dar acesta nu părea nicidecum intimidat. Mike puse o mână pe umărul lui Leslie.

– Sper că nu vom mai avea probleme, domnule.

– Nu. De fapt am venit pentru a-mi cere scuze că n-am fost liber când mi s-a raportat despre carte. Cel trimis de Scotland Yard nu cunoștea astfel de probleme și cred că a fost puțin cam dur. Știm că nici unul din dumneavostră n-a fost implicat în furt.

Mike simți cum Leslie răsuflă ușurată.

– Slavă Domnului, zise ea.

– Urmărim o bandă de hoți de câtva timp, le explică Lawton. Fură obiecte aparent fără valoare și se folosesc de persoane inocente care să le transporte prin acest sistem de

schimbare a bagajelor. Sunt destul de bine organizați. Fac schimbul de bagaje doar în ultimele minute când în învălmășeala creată nimeni nu observă nimic; un altul așteaptă la celălalt capăt al terminalului și ia valiza. Nu rănesc pe nimeni. Totul este foarte simplu. Am mai avut un caz al unui domn care imediat după decolare și-a dat seama că valiza pe care o avea nu era a lui și a dat-o unui însoțitor de bord. Cu această ocazie am aflat metodele lor. Dar cu dumneavoastră au făcut o mare greșeală. Știți cumva dacă și prietenei dumneavoastră i s-a cotrobăit prin cameră? Nu era nimic menționat în raport.

Leslie scutură din cap.

– N-a spus nimic. Dar nu cred să fi fost așa, pentru că atunci când i-am povestit ce mi s-a întâmplat a fost afectată.

– Dacă ar fi dat peste ea probabil ar fi avut probleme. Sunt disperați acum pentru că au dat greș de două ori.

– Hoții știu că am predat cartea? îl întrebă Leslie.

– Nu, și va rămâne secret deși este puțin probabil că vor încerca din nou s-o recupereze imediat. Am vrea să folosiți cu nonșalanță această valiză fiind atenți la oricine pare interesat de ea. Asta desigur dacă vreți să ne ajutați. Dacă nu, vom înțelege. Cartea nu se află în ea.

Mike se încruntă.

– Nu-mi place ideea, ar putea fi periculos.

– Acești hoți nu sunt violenți, precizează Lawton. Dacă ar fi fost nu v-am fi cerut asta. Iar dacă vă ia cineva valiza, nici o problemă. Nu vrem decât o descriere a persoanei. Suntem siguri doar că nu sunt violenți.

Leslie întinse mâna luând valiza de la detectiv.

– Suntem bucuroși să fim de folos.

– Nu, nu vom face asta, o contrazise Mike.

– Mike, gândește-te că nu riscăm ajutăm doar la prinderea hoților. Am înțeles punctul de vedere al inspectorului iar tu care ești pasionat de cărțile rare ar trebui să înțelegi mai bine.

Mike nu se lăsă convins.

– Relaxează-te, Mike. Nu suntem într-un film. Nu se va întâmpla nimic. Ne-am putea distra chiar în turul din Shrewsbury. Acolo mergem acum, îi spuse ea inspectorului.

– A, mergeți să-l vedeți pe fratele Alaric?

– Toată lumea îl cunoaște, mormăi Mike.

Detectivul zâmbi satisfăcut.

– Ei bine, vă las acum. Nu vă faceți probleme, domnule, ar putea să nici nu apară. El scoase o carte de vizită din portmoneu. Aici sunt numerele mele de telefon, sunați-mă dacă aflați ceva deosebit.

Omul se înclină și părăsi încăperea. De cum ieși, Mike se repezi spre Leslie.

– Ai înnebunit?

Ea începu să râdă.

– Relaxează-te, nu se va întâmpla nimic. Și în cel mai rău caz, cineva ne va smulge valiza albastră, atâta tot.

Capitolul 10

– Vezi? Sunt numai doamne în vârstă, cu părul alb!

Leslie rânji triumfătoare privind prin holul hotelului Abbots Mead. Celelalte cinci persoane care se aflau acolo păreau nevinovate. Leslie condusese tot drumul venind dinspre Cornwall și se simțea acum mai stăpână pe sine.

– Aș fi vrut ca acest hotel să fie în stil medieval nu georgian, zise ea, dar este frumos și așa.

Fațada, care data de două sute de ani, era construită cu ferestre mari și coloane superbe de marmură. Când ea și Gerry optaseră pentru acest hotel și-l imaginaseră ca fiind din scrierile lui sir Walter Scott.

– Eu sper că vom putea schimba camera ta cu una dublă, mormăi Mike sărutând-o în fugă. Întotdeauna dai dovadă de sensibilitate și asta-mi place mult la tine. Numai valiza asta îmi este nesuferită, zise el indicând valiza albastră adusă de detectiv.

– Relaxează-te, Mike!

La recepție, reușiră să schimbe camera. Urcară și imediat ce intrară în camera lor Mike răsuflă ușurat, rezemându-se cu spatele de ușă.

– Acum mă simt cu adevărat bine.

Leslie care-l privea lung îi spuse amuzată:

– Ba arăți ca o girafă care a fost prea mult timp pe mare.

Mike o trase spre el.

– Îți mulțumesc pentru comparație, ăsta este aerul meu cel mai sexy.

Altădată, se gândea că atunci când va ajunge la Shrewsbury primul lucru pe care-l va face va fi să exploreze orașul. Dar acum alergă în brațele lui Mike fiind sigură că inima ei îi aparținea și că va face totul ca lucrurile să continue așa.

Mai târziu, când coborâră mână în mână la masă, ea simți că vechea Leslie cea plină de sensibilitate dispăruse pentru totdeauna. N-o voia înapoi. Trebuia să admită și că Gerry avusese dreptate cu premonițiile ei. Mike fusese primul care reacționase cu dragostea la prima vedere dar și ea îl prinsese repede din urmă și risca să-l depășească. Totuși nu putea fi sigură că între ei era o dragoste adevărată pentru că nu prea credea în ideea de dragoste la prima vedere. Dar de fapt cine putea fi sigur de o altă persoană?

Se admonestă singură spunându-și că fiecare din ei avea dreptul să ia lucrurile mai încet. Chiar acum se afla cu un bărbat care-i ocupa gândurile și inima, ca să nu mai vorbim că erau ținta pe care o voiau cei care furaseră Adams-ul. Ce-și putea dori o femeie mai mult decât dragoste și aventură? Îi va declara în seara asta cât de mult ajunsese să-l iubească, ce

însemna pentru ea. Îi va spune că este îndrăgostită de el. Numai când se vor despărți și vor fi acasă, fără a se mai vedea numai atunci va realiza fiecare dacă dragostea lor este adevărată. Dar seara care urma va fi una specială pentru ei.

– Ah, exclamă Mike. Un lift! Îmi amintesc cum te-am cunoscut la Londra! El o sărută.

Leslie îi zâmbi.

– Cred c-au început să-mi placă lifturile la nebunie.

El apăsă pe butonul liftului care începu coborârea. Apoi ușa se deschise lăsând să se vadă mai multe persoane care așteptau să urce.

– Nu vă urcați în acesta, murmură Leslie, încercând să vadă dacă printre acele persoane se afla vreun suspect care să-și dorească valiza lor.

– Nu-i nimic, iubito, vom coborî pe scări.

Scara nu era atât de largă ca la Londra.

– Când te întorci acasă? îl întrebă ea, atingând subiectul care o durea atât de tare.

Mike îi dădu drumul la mână apoi o prinse de mijloc.

– Peste trei luni, Leslie.

Ea îngheță.

– Trei luni!

El încuviință, strângând-o la piept.

– O să mă simt ca o girafă care a fost prea mult timp pe mare. Promite-mi c-o să mă aștepți, Leslie. Te rog să ai încredere în mine și să-mi fi devotată trup și suflet.

– O voi face oricum. Sunt prea înaltă, n-am nerv și sunt prea sensibilă; exact ce evită orice bărbat.

– Din contră, ești magnifică, sexy, ești tot ce-mi doream, zise el sărutând-o.

– Ce frumos este să fii tânăr! se auzi o voce de undeva de deasupra.

Se întoarseră amândoi în același timp să vadă o doamnă cu părul alb care le zâmbea cu toată gura.

– Scuzați-ne, vă stăm în drum, zise Leslie.

– Nu vă deranjați. Eu sunt Mary Wilkens.

– Mike Smith și Leslie Kloslosky, zise Mike privind peste umăr. Dădură mâna. Doamna Wilkens era scundă, durdulie, cu părul alb-albăstrui, cu bucle care înconjurau o figură ridată. Purta o rochie de mătase, iar ochelarii îi erau de prin anii cincizeci.

– Nu vă reținem sunteți tineri și trebuie să vă distrați, le spuse ea.

Leslie începu să râdă.

– Căutăm o hartă a orașului.

– O draga mea, se încruntă bătrâna. Domnule, ar trebui s-o duci într-un loc plin de romantism și insist s-o faci.

După ce le mai spuse o dată la revedere, femeia porni spre coridor.

– Nu cred că poate fi trecută pe lista persoanelor suspecte, zise Leslie.

– Și eu cred că o putem elimina de pe listă. La Londra spărgătorii sunt înalți, slabi și mai ales bărbați.

– Iar eu n-o văd trecând pe lângă doamna Drago fără să se oprească la bârfă.

Luară harta și ieșiră. Cerul avea acea culoare minunată de catifea cenușie, pe care o avea vara englezească, făcând zilele

mai lungi decât în Pennsylvania. Mike o conduse prin English Bridge și Abbey Foregate, Severn River. Silueta întunecată a abației se ridica în fața lor.

Leslie oftă, pe deplin satisfăcută:

– Unde mergem, Mike? Nu că mi-ar păsa...

– Am urmat sfaturile doamnei Wilkens... te duc la o plimbare romantică sub clar de lună.

Leslie simțea că o doare stomacul de foame.

– Aș prefera ceva de mâncare mai întâi.

Mike o conduse în primul restaurant care le apăru în cale. După ce mâncară, se grăbiră spre camera lor de la hotel.

– Să sperăm că n-a fost și asta răvășită, zise Leslie.

– Mai bine mușcă-ți limba!

Mike descuie ușa, iar lui Leslie inima începu să-i bată mai tare.

– Leslie! strigă Gerry O'Hanlon repezindu-se spre ea cu brațele întinse, cu lacrimi pe față.

– Cum ai intrat?

– Doamna de la recepție m-a lăsat, dar nu mai contează. O, Leslie, Tully nu mă mai vrea!

– Eu o să verific camera, hotărî Mike privind-o cu subînțeles pe Lelsie. Dacă i-au dat ei voie să intre au dat și altcuiva.

– El cine este? întrebă Gerry printre lacrimi.

– Mike Smith, îi răspunse Leslie.

Gerry se uită la patul dublu, apoi deschise dulapul unde se afla valiza lui Mike, după care o privi din nou pe Leslie.

– Ți-ai găsit pe cineva? Ți-am spus eu! Apoi izbucni în plâns. Numai eu n-am reușit să-l păstrez pe Tully.

Leslie vru să-i spună că ea n-ar fi avut încredere într-un bărbat care acostează femeile în avion.

– Ai avut probleme, Gerry? Ți-a spart cineva camera? Au încercat să-ți ia valiza?

– Nu, de ce? întrebă Gerry printre lacrimi.

– Valiza ta este aici, spuse Mike, indicând valiza albastră.

– Ați luat valiza...

– Nu asta este cea schimbată! îi spuse Mike.

– Ce valiză schimbată? Ce vrei să spui? Leslie îi explică totul despre aventura Adams-ului.

Gerry făcu ochii mari.

– Dar cum să-mi fi schimbat cineva valiza fără știrea mea?

– Nu știm cum, dar s-a întâmplat.

Gerry pufni din nou în plâns.

– Am fost o proastă din nou, Leslie, și mă simt vinovată față de tine. Nu mai știu ce fac și ce spun. De ce naiba mă agăț ca disperata de orice bărbat? Scuză-mă, nu este momentul să pun întrebări acum. Nici nu mi-am dat seama că ești cu cineva. I-am arătat doamnei de la recepție scrisoarea de confirmare a rezervării și mi-a spus că este o greșeală, pentru că în camera ta mai locuiește deja cineva. Cred că trebuie să-mi iau o cameră.

Leslie vru să-i spună că așa trebuia să facă, deși o durea sufletul pentru eșecul lui Gerry, care probabil avea nevoie să fie consolată.

– Nu, Gerry, tu vei sta cu Leslie, eu voi lua o altă cameră.

Leslie vru să protesteze.

– Nu, nu este drept pentru voi.

– Gerry, nu mai discutăm, zise Mike autoritar și ieși înainte ca aceasta să riposteze.

Leslie fugi spre ușă după Mike. O luă pe scări după el dar nu-l mai prinse, probabil că luase liftul. Când îl văzu se afla deja la recepție, unde cerea o altă cameră.

– Nu poți face asta!

– Leslie, iubita mea. Ne-am simți amândoi ca naiba dacă am lăsa-o singură.

– Eu o pot face. Gerry este prietena mea, dar...

– Îmi pare rău, o întrerupse recepționerul, un tânăr cam nervos. Nu avem camere.

Îl priviră amândoi cu ochii mari.

– Nu se poate!

– Trebuie să mai existe o cameră!

– Vă rog să mă credeți toate sunt ocupate. O să vă mai punem un pat în cameră, care va costa zece lire pe noapte. Îmi pare rău, este singura soluție.

– Mike, chiar dacă va trebui să te ucid, vei dormi cu mine!

– Ce minunat este să știu că-ți pasă de noi, iubito!

– Toate hotelurile sunt supraîncărcate, mâine începe Festivalul Florilor, altfel i-aș fi găsit prietenei dumneavoastră o cameră în altă parte, se scuză recepționerul.

***

Mike se culcă în colțul cel mai îndepărtat al patului. Nici nu-și dădu seama ce tortură urma pentru el să fie cu ea în același pat și să n-o poată atinge. Strânse pumnii pentru a nu fi tentat să întindă mâna. Nici nu avea Gerry idee la ce îi supunea prin simpla ei prezență! Un alt bărbat ar fi fost poate încântat de ideea de a se afla cu două femei în cameră, dar nu

și Mike. Primejdia legată de Adams era atât de departe acum; de aceea simțea tot mai mult că este momentul ca pe ultimele zile ale acestei vacanțe cu Leslie să o facă să se lege tot mai mult de el, înainte de perioada lungă de despărțire care-i aștepta. Dar aceasta posibilitate dispăruse o dată cu sosirea lui Gerry. Mike simți nevoia să-l întâlnească pe cel care o părăsise pe Gerry, să-i aplice o lovitură zdravănă, pentru ceea ce implicit le făcuse lui și lui Leslie.

Plănuise să-i spună în noaptea aceea că o iubea din ce în ce mai mult. Voia să facă totul pentru ca ea să-l aștepte până el se va întoarce în Statele Unite. Trebuia să-și îndeplinească sarcinile pentru care venise la Londra și asta nu se putea face, din păcate, prea repede. Atunci când deschisese forțat ușile liftului la Londra, Mike știuse ceea ce-i trebuia pentru restul vieții. Nu avea nevoie decât de timp pentru ca s-o facă pe Leslie să gândească la fel în privința lui. Dar din păcate nu mai avea timpul necesar.

A doua zi dimineața porniră în turul pentru care plătiseră cele două prietene. Mike se înscrise și el; ar fi vrut ca Gerry să rămână măcar acum la hotel pentru a le da ocazia să discute. Ghida, o femeie între două vârste, le explică itinerariul, apoi le spuse ceva despre locul în care vor cina; a doua zi vor face un alt tur cu un microbuz, în suburbiile orașului, iar cea de a treia zi o vor petrece în Wales. Privind chipurile celor care porneau o dată cu ei, Mike nu găsi nici unul care să fie nepotrivit; erau mai mult cupluri de oameni în vârstă, câteva familii cu copii, și printre aceștia și doamna Wilkens. Dar Mike se temea că în ultimul moment s-ar putea întâmpla ceva care

să-i pună pe gânduri; și chiar așa fu, bărbatul pe care îl mai sesizase Leslie o dată în spatele lor la mănăstire se ivi în ultimul moment.

Turul orașului Shrewsbury se petrecu fără nici un incident. Vizitară castelul aflat în mijlocul unei insule ale cărei ziduri în lumina soarelui păreau de foc. Leslie o urmă pe ghidă care le refăcu itineriul fratelui Alaric. Mike o prinse de mijloc pe Leslie privirile fiindu-i ațintite doar asupra ei. La un moment dat se întoarse din politețe, spre a vedea ce se întâmpla cu Gerry, iar privirea lui se intersectă cu a tânărului cu care se mai aflaseră o dată în mănăstire. Acesta întoarse capul imediat.

– Cred că vom avea probleme, îi șopti el lui Leslie.

– Ce probleme? întrebă Leslie, cu privirea ațintită asupra buzelor lui.

– Tânărul din spatele lui Gerry, pe care l-am mai văzut la mănăstire, nu ne scapă din ochi și mi se pare că are o figură ciudată, diferită de a celor care ar putea fi în mod normal interesați de un tur al monumentelor istorice. Fii atentă cum te uiți la el.

Leslie se sprijini de el, arătându-i un coș mare cu flori aflat undeva pe cealaltă parte a străzii.

– Gerry, vezi florile acelea? Nu sunt minunate? Acasă nimeni nu s-ar gândi să amestece petuniile cu gardeniile. Tânărul pe care-l suspectau, care o urmărise până atunci pe Leslie se prefăcu interesat de un catalog al monumentelor istorice pe care începu să-l răsfoiască.

– Leslie, mama spune că atunci când te interesează prea mult florile începi să îmbătrânești!

– N-ai dreptate, Gerry, interveni Mike. Am o grădiniță în spatele casei și vara trecută am petrecut momente foarte plăcute îngrijindu-mi florile. Iar despre mine nu se poate spune că sunt o femeie care se apropie de mijlocul vieții!

Gerry începu să râdă, amuzată.

– Nu este tipul pe care l-am văzut în Cornwall, îi șopti Leslie. Cu toate astea ne evită privirile.

În sfârșit, scăpară de Gerry cu ajutorul doamnei Wilkens care o angajă pe aceasta într-o discuție. Mike și Leslie ar fi vrut să-i mulțumească bătrânei doamne pentru că înțelesese atât de bine situația lor fără ca vreunul din ei să-i fi dat cel mai mic amănunt. Nici bărbatul de la care nu-și mai dezlipeau privirea nu părea să facă vreun gest deosebit, sau cel puțin așa crezură ei până când acesta dispăru pe neobservate.

– Cred că vom avea aceeași problemă, spuseră amândoi într-un glas; camera ne va fi din nou vandalizată! Să ne întoarcem!

Dar nu se întâmplase nimic din ceea ce se așteptau să găsească la întoarcere, iar valiza albastră trona în mijlocul încăperii așa cum o lăsaseră.

– Păcat! zise Leslie, dezamăgită că nu se întâmplase nimic. Indiferent cine era acel tânăr nu era implicat în furtul cărții. Apoi reveni la gânduri mai bune, căci Mike se afla alături de ea și-și petreceau ultimele zile împreună. Va căuta să le facă de neuitat. Gerry stătea pe pat, ca Cenușăreasa care aflase că nu va merge la bal.

– Cred că voi rămâne în cameră diseară, nu merg nici la cină nici la dans cu voi.

– Ești sigură?

– Poți merge cu noi, dacă vrei, Gerry, o invită Mike din politețe.

Leslie îl privi ciudat.

– Păi… începu Gerry.

Leslie o privi și pe ea ca să-i taie cheful, iar privirea ei se dovedi utilă. Gerry le spuse că voia să se odihnească. Se auzi o bătaie în ușă și doamna Wilkens se strecură în încăpere.

– Dumnezeule! exclamă ea, observând că se aflau trei persoane în încăpere. N-am știut că…

– Doamnă Wilkens, începu Leslie, Gerry se află cu noi pentru că toate hotelurile sunt pline ochi din cauza Festivalului Florilor.

– Desigur, înțeleg, zise bătrâna doamnă, dar se petrec lucruri teribile, hotelul este evacuat, cineva a anunțat că a fost pusă o bombă.

– Sper că glumiți! zise Leslie.

– Ar fi mai bine să ieșim, le spuse Mike făcându-le loc să iasă.

Leslie îi zâmbi dorind să-i spună că-l iubește. Era un sentiment care o luase pe nepregătite. Leslie se îndreptă spre dulapul din cameră.

– Sper că nu vrei să iei valiza, la naiba! îi spuse Mike.

Dar doamna Wilkens avea arma îndreptată asupra ei. Purta o rochie la fel de veche și ridicolă ca și celelalte dar mâna în care ținea arma nu-i tremura deloc.

– Vreau valiza, le spuse bătrâna doamnă.

– Dar spuneați ceva de amenințarea cu bombă… începu Leslie.

– V-am spus asta ca să vă scot din cameră, dar văd că vreți să faceți numai greșeli. Voi, niște americani neisprăviți n-ați vrut să mă lăsați să-mi desfășor operațiunea în liniște. O jumătate de milion de lire nu este o glumă. Dați-mi valiza!

Leslie îl privi pe Mike nevrând să se gândească la ce se va întâmpla când femeia nu va găsi cartea înăuntru.

– Nu cred că…

– Foarte bine, i-o reteză femeia, nici nu trebuie să crezi ceva. Dă-mi valiza!

– Dă-i valiza, Leslie, zise Mike.

Leslie îi întinse bătrânei valiza albastră adusă de detectiv.

Spre uimirea ei aceasta n-o luă. Îi spuse însă lui Mike:

– Deschide ușa.

Mike se încruntă dar execută ce i se ceruse.

– Charlie! strigă doamna Wilkens.

Un tânăr înalt și slab pe care nu-l mai văzuseră intră în cameră.

– Vezi dacă măcar acum te poți descurca așa cum trebuie. Ia valiza! În trecere pe lângă Leslie bărbatul o lovi cu cotul ca din greșeală. Mike explodă. Tânărul se trezi luat pe sus și curând, fiind strâns de gât de Mike îi ieșiră ochii din cap într-un mod foarte neplăcut. Leslie realiză că doamna Wilkens era preocupată de cele derulate sub privirile ei așa că se aruncă asupra ei țintuind-o pe pat; dar bătrâna îi opuse rezistență. De unde putea să aibă atâta forță? Doamna Wilkens nu mai era acea bătrânică pașnică.

– Am sunat la recepție, zise Gerry.

– În sfârșit o persoană cu capul pe umeri, exclamă Mike felicitând-o pentru inițiativă.

– Mike, te iubesc, îndrăzni Leslie.

– Abia acum spui?

Leslie îi zâmbi fericită știind că-și pierduse complet rațiunea și controlul, dar nu mai conta; era fericită.

***

În cele din urmă, veni și clipa despărțirii. Mike o sărută cu disperare pentru că era ultimul loc până unde o putea conduce.

– Sunt douăsprezece săptămâni, Leslie, zise el strângând-o disperat la piept. Dacă n-aș avea nevoie de slujba de acum…

Leslie îi întoarse sărutul cu aceeași ardoare, până când Gerry îi despărți, căci sosise momentul să urce în avion.

– Inima mea va fi mereu alături de tine, iubito, strigă Mike. Leslie trecu prin detectorul de metale. Te iubesc, Leslie! Mai strigă el.

– Și eu te iubesc, Mike!

Mike se întoarse și plecă pentru ca lumea din jur să nu-i vadă lacrimile pe obraji. Nu putea aștepta până la plecarea avionului, era prea dureros.

– Pari foarte calmă, Leslie, observă Gerry după decolarea avionului.

Leslie privi încă o dată spre clădirea terminalului.

– Chiar sunt calmă. Mike va reveni după trei luni, știu asta.

– Acum tu ești cea care are presimțiri?

– Sunt mai mult ca sigură că va veni, Gerry.

Epilog

– Michael Alfred Smith, te-am rugat să nu mai aduci aici jocul acela mult prea zgomotos.

Leslie întinse mâinile către fiul ei cel mare care avea opt ani și preocupările tipice unui băiat de vârsta lui. Era deja cel mai înalt din clasă, părea că-și va întrece și tatăl în înălțime.

– Promit că n-o să-l scot din buzunar, zise puștiul încercând să-și apere punctul de vedere. Se aflau la o ceremonie la Smithsonian Institute. Mike scrâșni din dinți și-i dădu soției sale jocul fiului lor. Ea îl privi descumpănită.

– Ce să fac cu el, Mike?

– Pune-l în poșetă: dacă năzdrăvanii aștia vor avea jocul la îndemână nu vor ezita să-l folosească.

Leslie îi zâmbi soțului său. Mike era un soț grozav, dar își mai pierdea răbdarea când și când. Mike reușise să

strecoare inițialele poetului său preferat A.E.Housman în numele copiilor lor. Tânărul Mike se numea și Alfred, dar era strigat astfel doar pentru a fi disciplinat. Jeremy, cel de șase ani, se numea și Edward, iar micuța Melissa, Housman. Leslie îl prevenise pe Mike că nu va fi ea cea care să-i explice copilei când va crește mare. Încercase să-l numească pe unul dintre băieți Alaric, dar Mike se opusese.

Mike se întorsese în țară exact după trei luni și la două zile după aceea se căsătoriseră. Ceremonia fusese una fără pretenții, căci Mike era foarte ocupat cu lucrarea de doctorat despre Jonson care avea să-l facă decan la Rutgers. Zilele lor fuseseră pline de iubire pe atunci, iar nopțile de pasiune. Acum, după atâția ani era convinsă că Mike fusese cel mai potrivit bărbat pentru ea.

Curatorul muzeului urcă pe un podium și anunță zâmbind:

– Domnilor și doamnelor, am astăzi bucuria de a vă prezenta ultima achiziție de la Smithsonian donată de doamna Stanford Peabody. Ne-am adunat aici să aruncăm o privire asupra felului în care au trăit americanii de-a lungul timpurilor. Aș vrea să mulțumesc profesorului Michael Smith și soției sale care sunt alături de noi astăzi, aici. Ei au avut un rol cheie în restituirea Adams-ului doamnei Peabody cu ani în urmă. În fața lor se afla o carte deschisă. Adamsul se afla acum la loc sigur pentru ca toată lumea să se poate bucura de ea.

– Păcat că n-a putut veni și Gerry, zise Leslie. Aceasta se afla în luna de miere. După nouă ani de căutări găsise în sfârșit un bărbat care s-o iubească sincer.

– De fapt tu, iubito, ai reușit să readuci cartea la locul în care este acum, zise Mike sărutându-și soția pe frunte.

– Și tu ai avut un rol important, iubitule.

– Așa e tată, tu l-ai luat de guler pe hoț, zise tânărul Michael.

Jeremy, un puști nu prea vorbăreț și prea serios pentru vârsta lui adăugă:

– Dar tu, tată, ai fost eroul. Așa spune mama.

Sfârșit